PRIS: 30 ØRE

HJEMMET

NR. 1 — 36. AARG. · TIRSDAG DEN 3. JANUAR 1933 · KR. 3.90 KVARTALET

„Bestemt for hinanden“ og andre Noveller

Revolutionsmanden Desmoulins' korte, straalende, blodige Roman · Filmssider i Farver.

INDHOLDSFORTEGNELSE

3. JANUAR 1933

Side
Forsidebillede, af *Barney* 1

Artikler:
Desmoulins' korte, straalende, blodige Roman, af *Chr. Kirchhoff-Larsen* 5
Kan De høre, hvem De taler med? af *Karen-Margrethe Schmidth* .. 28
Spillets Planlæggelse, af *O. J. Eskildsen* 31
Nyt Aar — ny Flugt i Hatten — nye Farver, af *Sofia Christensen* 33
Lær Børnene Fordragelighed, af *Esther Rich* 33

Afsluttede Fortællinger:
Bestemt for hinanden, af *Phyllis Hambledon*, ill. af Holger Worm 8
Den lille Herre, af *Dagny Kjærsgaard*, ill. af Povl Norholt 10
Hr. Kjeldsen danser, af *Svend Sæbye*, ill. af Sv. Aage Petersen 16
En Svømmetur, af *Onni Svendsen*, ill. af H. Thelander 24
Morten Jydepottes Nytaarsaften, Fortælling for Børn, af *Axel Bræmer*, ill. af Marie Hjuler.. .. 30

Side
Romaner:
Lokkeduen, af *Alice Ross Colver*, illustreret af H. Thelander 14
Barbaras Befrielse, af *Norman Hugh Romanes*, illustreret af Vibeke Mencke 18
En Gullaschfrøken, af *Helene Hørlyck*, ill. af Ingeborg Hyldahl 27

Humor:
Kaptajn Voms Køretur, af *H. H. Knerr* 20
Gyldenspjæt faar en Belønning, af *Geo MacManus* 21
„Hjemmet"s Humor 25

Forskelligt:
Spørgsmaal og Svar .... 4 og 38
Ved De det? 12
Verden i Tekst og Billeder.. 12 og 13
Fra Filmens Verden ...... 22 og 23
Ungdommens Side 26
Billeder fra alle Lande 29
„Hjemmet"s Haandarbejder 31
Hvad skal vi have til Middag?.. .. 32
Denne Vinters Sportstøj 35

MELLEM OS OG LÆSERNE

I de senere Aar er vi kommet godt med herhjemme, hvad Smugling og Smuglerkampe angaar. Men vi er dog endnu ikke saa langt ude som i Middelhavet eller i de amerikanske Farvande, hvor Smuglerne driver en Kæmpeforretning og ikke skyer selv de voldsomste Midler.

En dansk Ingeniør, som ved et Tilfælde lærte nogle Kokainsmuglere at kende i Marseille, fortæller i en Artikel i „Hjemmet" i næste Uge, hvordan de om Natten driver deres farlige Haandtering.

„Bag Disken" hedder den første af vore Fortællinger i næste Uge, en Kærlighedshistorie fra Efterkrigstidens England. En meget dramatisk Novelle er „Ingen anden Udvej", der foregaar i Nordvestindien. Af I. S. Fletcher, en af Englands mest dreyne Detektivforfattere, er den spændende Fortælling „Tyven".

Aksel Bræmer og Erik Bertelsen har et Par Smaanoveller i samme Nummer, begge af humoristisk Art: „En Haarlok" og „Champagne til Dommeren".

Nytaarsnat.

Vinden lyder over Landet som en løndomsfuld Musik,
bryder ind i vor Forventning mod det nye, der vil komme.
Til Forsoning med det gamle, som endnu i Nat er omme,
søger Ekkoet tilbage, hvor de rundne Timer gik.

Tung og sindig, tung og sindig rinder Aarets sidste Stund —
som en Vandringsmand, der ensomt skrider mod det store Øde,
vaklende, som bar han Byrden af de sunkne Dages Brøde ...
under Midnatsklokkens Kimen over Vinternattens Bund.

Men fra Gryets vide Porte, der er stængt for Mulm og Blæst,
vandrer Vølven ham i Møde med den nye Slægt i Følge — —
og de lyse Stemmer bruser gennem Natten som en Bølge:
Kom, mens Midnatsklokken kimer, til den store Offerfest!

Inde dybt i Nattens Grotte luer Tidens Offerbaal,
Vølven sænker ned i Flammen alle Aarets talte Dage.
Ilden syder gennem Rummet med en ubehjælpsom Klage —
Vandringsmandens Hjerte brister i en sidste, bitter Skaal.

Nytaarsklokken kimer ... kimer: Se, det nye Aar er født!
Vølven og de synske Norner gransker dybt dets Lykkestjerne
gennem vore Længslers Higen mod det store, skjulte Fjerne,
over dyrekøbte Timer, vi har levet og forødt.

Og vi knæler ned ved Vuggen, lyttende til Vølvens Røst.
Livet vælder i vort Hjerte, som naar store Vande strømmer,
og vi løfter vore Hænder imod Underet, som drømmer:
Jeg er Livet ... Jeg er Lykken ... Jeg er Længslen i dit Bryst.

Niels Anesen.

UDGIVET AF EGMONT H. PETERSENS FOND
GUTENBERGHUS — KØBENHAVN K.
Ansvarhavende Redaktør: Roger Nielsen. Ansvarlig for Udgiverne: Ole Sunde.
Bidrag til „Hjemmet" adresseres til Redaktionen og maa være maskinskrevne samt bilagt Returporto. „Hjemmet" behandler alle Manuskripter med Omhu, men paatager sig intet Ansvar for dem. Alt Stof i „Hjemmet", Tekst saavel som Billeder, er erhvervet med Eneret for Skandinavien.

SPØRGSMAAL OG SVAR

Spørgsmaal, der ønskes besvaret i „Hjemmet", maa adresseres til „Hjemmet"s Redaktion. Selv om Spørgeren ikke vil have sit Navn i Bladet, men kun et Mærke, maa han til Redaktionen opgive Navn og Adresse — ellers gaar Brevet i Papirkurven uden at blive besvaret. Vi maa anmode Spørgerne om at have Taalmodighed og ikke vente Svar i først udkommende Nummer af Bladet. Vi modtager mange Spørgsmaal, og det tager ofte lang Tid at skaffe nøjagtige Svar. Disse aftrykkes i Bladet i den Rækkefølge, i hvilken de fremskaffes. Samtidig meddeler vi, at indviklede juridiske samt alle medicinske Spørgsmaal ikke bliver besvaret.

Spørgsmaal:
N. V. Hvad kan være Aarsagen til, at jeg ved den mindste Varme bliver blodrød i Ansigtet?

Svar:
Blodstigninger til Hovedet kan skyldes Nerverne. Sørg for at faa rigelig Motion i frisk Luft, spis let Kost og tag hyppigt hede Fodbade. Undgaa hede Supper, hed Te og Kaffe og Alkohol. S. S.

Spørgsmaal:
Ugentlig Holder. Hvorledes faar jeg mit Haar kraftigt? Raad udbedes mod Fregner og Filipenser.

Svar:
Giv Hovedbunden Massage paa følgende Maade: Stem Fingrene imod Hovedhuden og bevæg den langsomt frem og tilbage, Hovedhuden maa ikke være vokset fast til Hovedbunden. Gaa ikke med for stramtsiddende og tætsluttende Hatte og undgaa Brug af Kapper eller lignende, der lukker Haaret inde. — Gnid Fregnerne med Brintoverilte Morgen og Aften. — Dyp en Tot Vat i en Svovl-Rysteblanding, som faas paa Apoteket, og gnid Huden med det Morgen og Aften. S. S.

Spørgsmaal:
X. Rundt omkring Øjnene har jeg nogle smaa hvide Knopper, som er begyndt at brede sig ned ad Kinderne. Kaldes disse Knopper ikke Talgknopper? Findes der noget Middel mod dem? Hvorledes fjernes nogle mørke Skjolder i Mundvigene? Kan Netstrømper bruges om Vinteren? Alder 15½ Aar, Vægt 48 kg. Hvilken Højde vil passe?

Svar:
Efter Beskrivelsen kan vi ikke med Sikkerhed sige, at det er Talgknopper. Men Knopperne kan i hvert Fald ikke fjernes ved udvendige Midler, de bør behandles af en Læge. — Forsøg at bade Skjolderne Morgen og Aften med Brintoverilte. Hjælper dette ikke, maa De behandles af en Læge, og Skjolderne kan da sandsynligvis fjernes ved Frysning med Kulsyresne eller ved Bestraaling med Radium. — Er man forfrossen, bør man gaa langt uden om Netstrømperne, da det ikke er et smukt Syn med rødskjoldede Ben i elegante Strømper. Man bruger dem mest sent paa Eftermiddagen eller til Aftenselskab. — Ca. 153 cm i Højde vil passe til Vægten og Alderen. S. S.

Spørgsmaal:
Lea og P. Hvad er Aarsagen til, at Aareknuder fremkommer? Hvorledes viser de første Symptomer sig, og hvad skal man gøre mod Aareknuder? Hvorledes fjerner jeg bedst en dybt indgroet Negl?

Svar:
Aareknuder fremkommer, fordi Aarerne er svage. De viser sig som Kæder af bløde Fremhvælvinger, de er ikke ømme, og de lader sig let trykke sammen, men kommer straks igen, naar man slipper med Fingeren. Undertiden er de let blaalige. De kan bruge Gummistrømper eller Bind, men er de stærkt fremtrædende, bør De søge en Læge. — Prøv at klippe Neglen lige af og skrab den paa Oversiden med en Kniv. Hjælper det ikke, maa Neglen fjernes helt eller delvis af en Læge. S. S.

Spørgsmaal:
G. K. Hvad skal jeg gøre ved mit Haar, der fælder stærkt? Naar Forhaaret naar en vis Længde, „knækker" det af. Har det nogen Betydning for ens Velbefindende, i hvilken Retning Sengen staar? Jeg har hørt, at Sengen helst skal staa i Retningen Nord-Syd.

Svar:
At Haaret knækker, tyder paa en Haarsygdom, og De bør derfor henvende Dem til en Læge. — Det er ligegyldigt, i hvilken Retning Sengen staar. Sørg blot for, at Lyset ikke falder Dem lige i Øjnene. S. S.

Besvarelserne fortsættes Side 38.

Spar Penge, naar De gaar i Teatret.

Ved Brug af de populære Abonnementshæfter kan „Hjemmet"s Læsere overvære Det ny Teaters underholdende Forestillinger til ca. halv Pris. Abonnementshæftet koster 1 Krone + 20 Øre i Skat, og hver af dets 12 Kuponer giver Ret til Køb af en Billet til en af følgende Priser:

	Ordin. Pris Kr.	Abonn.-Pris Kr.
Gulvet: Orkesterplads	5.00	2.65
Orkesterloge	5.00	2.65
Parket A	4.25	2.05
Parket B	3.25	1.65
2. Parket	2.50	1.45
Balkon: Fremmedloge	4.45	2.35
Pladsloge 1. og 2. Række	4.45	2.05
Logernes 1. Række	4.45	2.05
Pladsloge 3., 4. og 5. Række	3.60	1.65
Logernes 2. Række	3.60	1.45
Logernes 3. og 4. Række	2.50	1.45
1. Etage: Fremmedloge	3.00	1.45
Pladsloge og Logernes 1. Rk.	3.00	1.45
Pladsloge 2., 3. og 4. Række samt Logernes 2. Række	2.00	1.45

Billetsalg fra Kl. 11½—5.

Billetter kan købes baade i „Hjemmet"s Billetbutik, Landemærket 24, over for Gutenberghus, og ved Teatrets Billetkontor. Ved Køb af Abonnementshæfter, der kun faas i vor Billetbutik, maa Billetkuponen nederst paa denne Side medbringes.

Ogsaa til Casino, Folketeatret og Fønixteatret kan „Hjemmet"s Læsere faa billige Billetter, naar de, medbringende Billetkuponen, henvender sig i Billetbutikken, for Casinos Vedkommende fra Kl. 10—11½ og 12—5, for Folketeatrets fra Kl. 10—12½ og 1—5 og for Fønixteatret fra 10—5.

Endelig kan der til Det kgl. Teater opnaas 10 % Rabat paa Billetternes Grundpris (d. v. s. Billetprisen minus Skat og Garderobe), naar man *Forestillingsdagen mellem 4 og 5½ Eftermiddag* henvender sig ved Teatrets Billetkontor eller i „Hjemmet"s Billetbutik og medbringer de særlige Kuponer til dette Teater (nederst paa denne Side). Hver Kupon giver Ret til Køb af een Billet. Denne Ordning gælder baade for Gamle og Nye Scene.

I øvrigt kan Billetter til Det kgl. Teater købes i „Hjemmet"s Billetbutik til de sædvanlige Priser plus det almindelige Tillæg af 20 Øre pr. Billet.

„Hjemmet"s Sykursus.

Et nyt Skræddersyningskursus begynder *Mandag d. 9. Januar* og strækker sig over 5 Uger med 2 Timers Undervisning 2 Gange pr. Uge, *Mandag og Torsdag*, altsaa i alt 20 Timer. Undervisningen finder Sted om Dagen fra Kl. 10—12 og 12—2 og om Aftenen fra Kl. 6—8 og 8—10. Den omfatter Klipning, Prøvning, Syning m. m. Tilrejsende Abonnenter vil kunne komme fire Timer hver af de paagældende Dage. Damerne maa selv medbringe Stof, enten nyt eller noget, der maa sys om. Betalingen erlægges ved Indmeldelsen, der sker i Hallen, Gutenberghus, Landemærket 26, daglig mellem 8½ og 4½.

Prisen for et Kursus er 4 Kroner.

Abonnementskvitteringen maa præsenteres ved Indmeldelsen.

Ulykkesforsikring.

I *Januar* Kvartal er alle „Hjemmet"s Kvartalsabonnenter ulykkesforsikrede for et Beløb af 500,00 Kr. ved Dødsfald, fremkaldt ved Ulykkestilfælde inden for Danmarks Grænser. Anmeldelse skal ske inden 5 Dage efter, at Ulykkestilfældet er sket, og Erstatningen udbetales de efterlevende Arvinger, saafremt Ulykkestilfældet medfører Døden i Løbet af 20 Dage.

For Ulykkestilfælde fremkaldt ved selvforskyldt Uagtsomhed eller endog forsætligt gælder Forsikringen ikke, kun for saadanne, for hvilke den forulykkede ikke selv bærer Risikoen. Abonnenter, der lider af Epilepsi, Ligfald, Krampe o. l. eller er blinde eller aandssvage, samt Personer over 70 Aar er udelukkede fra Forsikring.

Den afdødes Bo eller Kreditorer kan ikke gøre Fordring paa Forsikringssummen.

Som Bevis maa Kvitteringen for det paagældende Kvartal præsenteres.

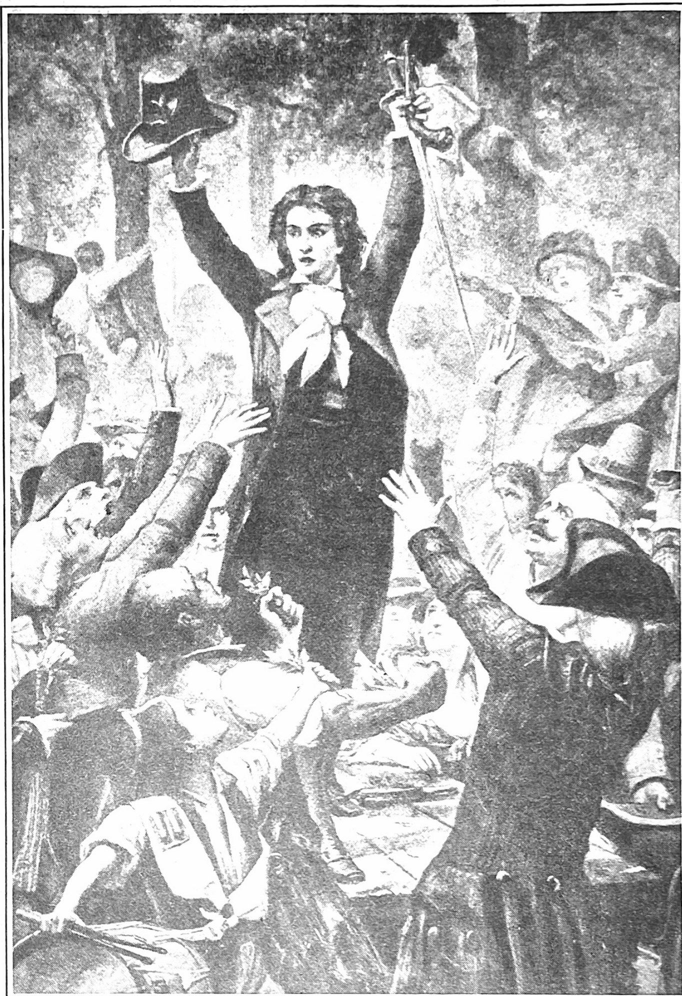
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 1
Gyldig fra 3—1 til 10—1 1933

DET KGL. TEATER
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 1
Gyldig fra 3—1 til 10—1 1933

DET KGL. TEATER
„Hjemmet"s Billet-Kupon Nr. 1
Gyldig fra 3—1 til 10—1 1933

Desmoulins' korte, straalende, blodige Roman

I nedenstaaende Artikel fortæller Chr. Kirchhoff-Larsen om den unge franske Advokat Camille Desmoulins, som var ukendt om Morgenen, berømt om Eftermiddagen og efter fem Aar som en af den store franske Revolutions Førere selv maatte lægge Hovedet under Guillotinen.

„Vi har kun een eneste Udvej tilbage: at gribe til Vaaben!" — saadan sluttede Desmoulins sin berømte Oprørstale den 12. Juli 1789.

DET er ikke blot hos Digterne, der sker mærkelige Ting. Ogsaa Virkeligheden har sine Romaner. Camille Desmoulins var om Morgenen en ukendt ung Advokat, uden Indflydelse og uden Midler. Da det blev Aften — eller, for at være nøjagtig, allerede Klokken tre om Eftermiddagen — tilhørte hans Navn Historien.

Den franske Revolution var dengang endnu ikke kommet til Udbrud. Men der herskede Uro og Gæring overalt i Paris, og den 12. Juli 1789 var Haven og Kafeerne ved Palais Royal som et stormpisket Hav.

Kongen havde afskediget den populære Minister Necker. Man syntes, der maatte ske et eller andet, og pludselig var den lange nervøse Desmoulins klatret op paa et Bord.

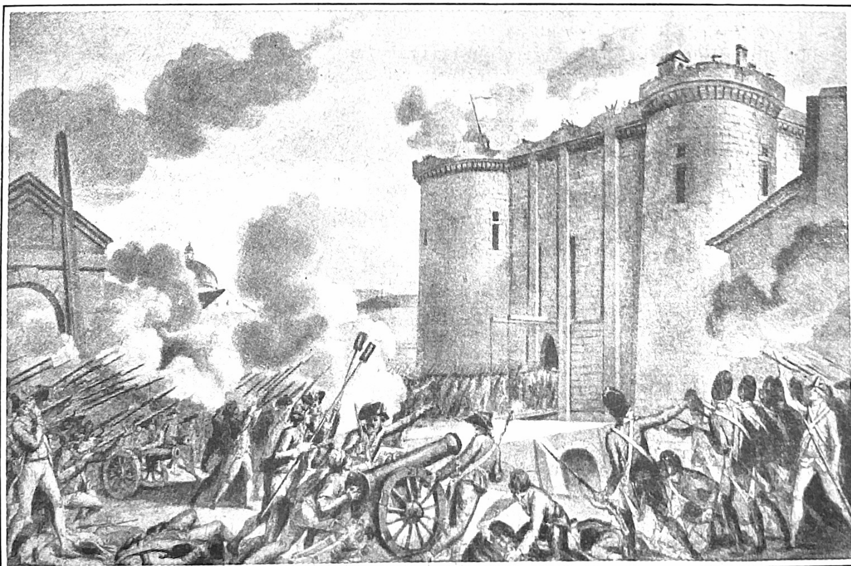
„Medborgere!" udbrød han. „Jeg kommer fra Versailles! Necker er afskediget! Denne Afskedigelse er Signalet til en ny Bartholomæusnat for Patrioterne! I Aften rykker alle schweiziske og tyske Batailloner ud fra Marsmarken for at gøre det af med os. Vi har kun een eneste Udvej tilbage: at gribe til Vaaben!"

Desmoulins, der ellers stammede frygteligt i det, havde holdt en kort, men virkningsfuld Tale. Der opstod en forfærdelig Tumult. Den unge Advokat havde taget et grønt Blad og fæstet det paa sin Hat. De tilstedeværende trængtes om ham, kyssede ham og bar ham i Triumf. Alle brød Blade af Kastanietræerne og dannede grønne Kokarder af dem.

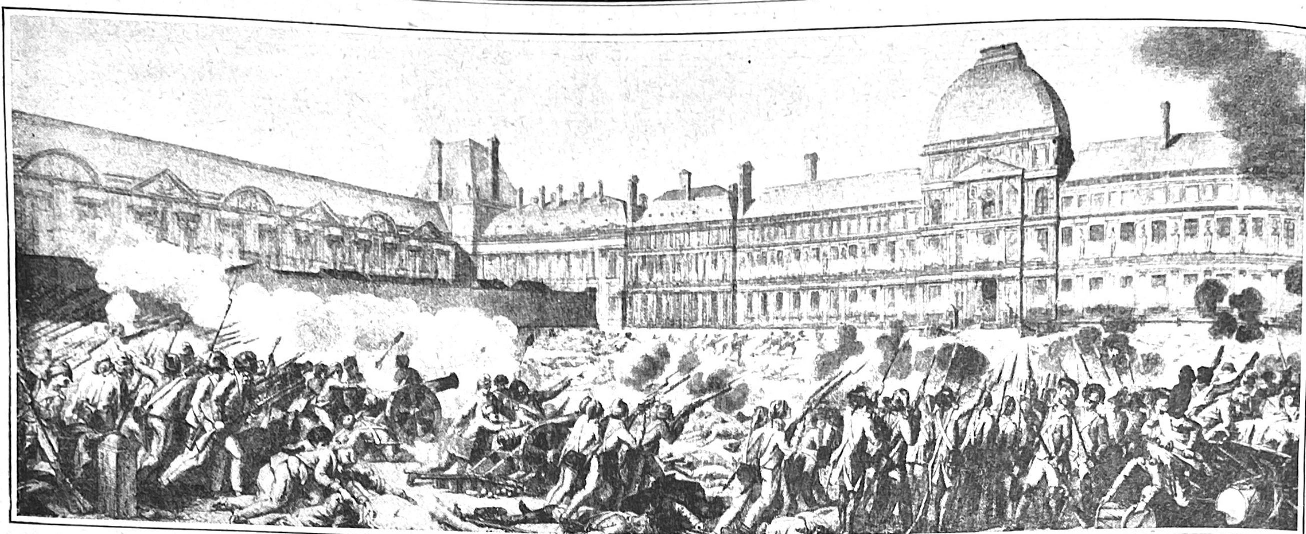
To Dage efter, d. 14. Juli, blev Bastillen stormet.

Camille Desmoulins' Stjerne var dukket frem i et Nu og fortsatte sin Bane i en straalende Kurve.

Den unge Revolutionsmand hørte hjemme i en hæderlig Borgerfamilie, der efterhaanden havde erhvervet sig en lille Portion Skillinger og en stor Portion Agtelse. Desmoulins' Fader var en beskeden Embedsmand, hvis hele Tilværelse gled hen inden for Byen Guises begrænsede Horisont, men som var tilfreds med Skæbnen; uden ærgerrige Drømme ønskede han blot samvittighedsfuldt at opfylde sine Embedspligter og opdrage sine Børn i Ærbødighed for Frankrigs og Slægtens Traditioner. For at lette Husets Budget sørgede han for, at den ældste Søn, Camille, fik Friplads i Collège Louis-le-Grand. Klassikerne dominerede dengang hele Undervisningen; de romerske Helte holdtes op for Eleverne som de store Forbilleder. Og det var en ung Romer, der, naar Ferierne kom, hoppede ud af Diligencen ved Papa Desmoulins' Port. Camille talte om Cicero, han bevægedes ved Tanken om Gracchernes Død og forbandede Mindet om Tyrannerne i Syrakus. Hans Begejstring for Friheden og det Had til Despoti, som han indpodede sine yngre Søskende, fandt Udtryk, der ikke stemte rigtig med Tonen i den lille By. Prinsen af Condé, som en Dag hav-

To Dage efter Camille Desmoulins' Tale stormede Pariserne Bastillen, og den store Revolution begyndte.

Da Tuilerierne blev indtaget den 10. August 1792 og Kongefamilien gjort til Fanger, var Camille Desmoulins i første Stormrække sammen med Danton.

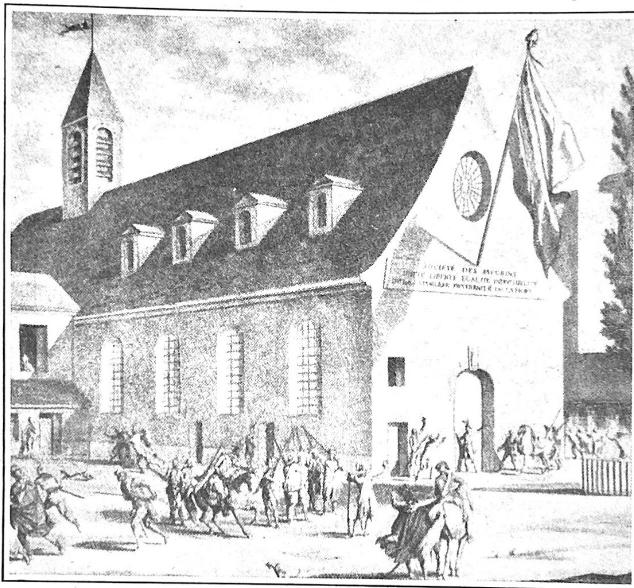
de Ærinde i Huset, maatte gribe den rebelske Dreng i Øret og føre ham ud paa Gaden. Papa var en Smule forbavset over, hvad de klassiske Studier kunde føre med, men tænkte ved sig selv, at det gik vel over igen.

Det gjorde det nu ikke. Opsætsigheden tog tværtimod til for hvert Aar, der gik. Camille følte sig i stigende Grad indigneret over, at Guise ikke var noget Sparta eller Rom, og Opholdet i Paris indgød ham efterhaanden en dyb Ringeagt for Provinsens enkle Sæder. Kaadmundet, fremfusende, teatralsk havde Drengen altid været, og en Dag, da han i Selskab med Egnens Honoratiores var Gæst hos en af sin Faders Venner, kom han under Maaltidet i den Grad ud af Ligevægt, at han med flammende Blik sprang op paa Bordet, knuste Glas og Porcelæn og kaldte de bestyrtede Tilhørere til Oprør.

Forholdene i Frankrig lod virkelig meget tilbage at ønske; de styrende var ødsle og brutale, og Befolkningens Vrede var almindelig. Naar Camille Desmoulins med saa glødende Iver tog Ordet for Reformer, skyldtes det ikke blot Brutus og Cato, men ogsaa hans personlige Forhold. Den ærgerrige unge Advokat kom ingen Vegne; han besad et alt andet end vindende Ydre, han talte daarligt for sig — begyndte altid med et stammende hm, hm — og da han ogsaa var blottet for Forbindelser, fik han kun faa Retssager at føre. Han maatte leve af at renskrive Dokumenter for de ældre Prokuratorer. Han følte sig *udenfor*. Det nagede ham, især naar han gik gennem Luxembourg-Parken og fik Øje paa sin Genbo, den lille, lyshaarede Lucile. Hvor var hun yndig! Hvor vilde han gerne være rig! Som han gik dér, uden Penge og luvslidt i Tøjet, voksede hans Afsky for Samfundsordenen, hans Lyst til at se det hele Spil væltet over Ende!

Det er i Maj 1789. Stænderne er traadt sammen i Versailles, og Desmoulins har overværet Processionen ved Aabnings-Højtideligheden. En stor Oplevelse — Skade blot, at han ikke selv befandt sig i samme lykkelige Situation som hans Kammerat, Maximilien Robespierre: at være blandt Tredjestands Medlemmer! Men hvem véd, hvad Fremtiden gemmer i sit Skød! De store Muligheders Tid er i hvert Fald inde, den unge Advokat tager ud til Versailles, og Tidspunktet viser sig at være heldig valgt. Mirabeau, Øjeblikket ledende politiske Personlighed, der har Brug for Medarbejdere, ønsker at knytte ham til sig, og Desmoulins, som i Aarevis har svælget i Demosthenes' og Ciceros Kraftudtryk, er udsat for svære Fristelser. Til sin Fader, den forsigtige, lidt verdensfjerne Embedsmand i Provinsen, der fuld af Betænkelighed følger Sønnens Færd, skriver han:

Jeg har tilbragt otte Dage hos Mirabeau i Versailles. Vi er blevet de bedste Venner. Bestandig griber han mine Hænder, giver mig smaa Puf, hyller sig atter i sin Værdighed, gaar hen i Nationalforsamlingen og udretter Underværker, hvorefter han vender tilbage for at spise til Middag i behageligt Selskab, undertiden i Følge med sin Veninde. Vi drikker udsøgte Vine, og jeg føler, at det bugnende Bord er mig til Fordærv. Hans Bordeauxvine og Marasquino har en Tryllemagt, som jeg forgæves søger at unddrage mig, og jeg har virkelig Besvær med at vende tilbage til min republikanske Jævnhed og føle Afsky for Aristokraterne, hvis Forbrydelse er at give saa fortræffelige og herlige Middage.

Jakobinerklubbens Mødested. Desmoulins tog til Orde for at indføre en mildere Kurs og standse Blodsudgydelsen, og Jakobinerne vilde derfor ekskludere ham, men han blev forsvaret af Robespierre.

At faa sin Hunger foreløbig tilfredsstillet er meget for den sultne.

Mættet er Desmoulins ikke. Der er et godt Stykke igen. Han vender tilbage til Paris. Luften sitrer af Uro; det mærkes i alle Gader. Kongen kommer kørende — ingen siger et Ord. Hertugen af Orléans hilses med Begejstring. Da Bailly, Nationalforsamlingens Præsident, viser sig, klapper man i Hænderne. Desmoulins driver hen i Palais Royal; dèr sker altid noget, Haven er som en sydende Heksekedel — snart holdes der Foredrag og Brandtaler, snart tager man en Grevinde, der har talt nedsættende om Necker, under Behandling, snart jager man en Politispion som et Stykke Vildt, kaster ham i Vandet og hindrer ham seks Timer i Træk i at slippe op igen. Bødlerne øver sig.

Den 12. Juli bliver, som nævnt, Camille Desmoulins Dagens Helt. Han har i et Øjebliks Inspiration gjort Skandalen fra Guise om igen, han er sprunget op paa et Bord og har prædiket Oprør. Denne Gang med adskillig mere Held! Efter at han har holdt sin berømte Tale, summer Paris af Oprør, en Summen, der først skal forstumme efter Aars Forløb. Allerede da et Par Dage er gaaet, kan Revolutionens Ophavs-

Robespierre og Guillotinen. Desmoulins og Robespierre var Skolekammerater og Ungdomsvenner, men alligevel lod Robespierre til sidst ogsaa Vennen henrette.

mand triumferende kundgøre: Bastillen er taget!

Camille Desmoulins er som beruset. Han skriver Pamfletter og udgiver et Blad. I et kvikt Sprog, fuldt af muntre Indfald, behandler han de alvorligste Spørgsmaal. Hans Fattigdom er stadig af den Art, at han slet ikke tør røbe den for en Mand som Mirabeau, han beder i Breve hjem om Skjorter og et Par Lagener, han trygler bogstavelig om en Seng at ligge i. Fattigdommen giver hans Pen dens Galde, han udfolder et Vid og en Spot, der er uden Barmhjertighed. Desværre for ham selv. Der skulde, for at bruge Lamartines Ord, komme en Dag, da han for den unge Kvindes Skyld, som han elskede, trængte til en Medlidenhed, han havde vænnet Folket af med at nære.

Camille Desmoulins i sit Hjem. Han havde en lille Søn ved Navn Horace og levede i det lykkeligste Ægteskab med sin yndige Hustru Lucile, som blev guillotineret et Par Dage efter sin Mand.

Camille Desmoulins var et af disse Dobbeltmennesker, som den franske Revolution frembyder saa mange Eksempler paa. Bag Smædeskriveren, den sangvinske Gadedreng, Revolutionens *enfant terrible*, kommer af og til en følsom forelsket Drømmer til Syne.

Under Luxembourg-Havens Løvtag var hans Kærlighed spiret frem. De spadserende havde allerede et Par Aar før Revolutionens Udbrud paa smukke Foraarsaftener lagt Mærke til to unge Mænd, der gik frem og tilbage i Gangene om Marie af Medicis Palæ. Den ene, Camille Desmoulins, talte og gestikulerede ivrigt; den anden, hans Ven Robespierre, var afmaalt og korrekt; men hvor langt de end var inde i deres politiske Diskurser, hændte det aldrig, at de ikke standsede, saa snart de fik Øje paa den rare Fru Duplessis og hendes Døtre. Thi Desmoulins forgudede den graciøse blonde Lucile, og Moderen var de unge venlig stemt. Til Gengæld var Faderen, en velsitueret Embedsmand ved Finansvæsenet, afgjort imod Partiet; han taalte ikke radikale Anskuelser, og han vilde leve i Fred.

Men tre Aar var gaaet, og naar de to unge nu i de lange Sommeraftener sværmede i Luxembourg-Haven, kunde de tage de høje Plataner ved Fontænen til Vidne paa deres Lykke. Hvad de knap havde vovet at drømme om, var blevet til Virkelighed. Han var nu med sine tredive Aar en berømt Mand, og Brylluppet skulde staa til Nytaar; Luciles Fader havde givet efter.

Endelig havde Camille naaet sine Ønskers Maal. Saa lykkelig, som man kan være paa denne Jord, fortalte han i et Brev dem derhjemme. Da han paa Knæ friede til Lucile, hørte han hende le. Forbavset saa' han op, hendes Øjne var fugtige af Taarer, men bag Taarerne lo hun. Aldrig havde han set et mere henrivende Syn.

I Saint-Sulpice fandt Brylluppet Sted. Præsten, der havde været Desmoulins' Lærer, da han gik i Skole, holdt en rørende Tale, men opfordrede ham til i sine fremtidige Skrifter at vise større Respekt for Religionen.

Tresindstyve af den unge Revolutions Mænd satte deres Navn under Vielsesbrevet. Robespierre, Danton, Brissot, var iblandt dem.

Portræt af Desmoulins, der hverken var indtagende eller veltalende, men som af sin Begejstring og Fattigdom blev drevet frem til at indtage en Førerstilling blandt de revolutionære.

Tre Aar efter kunde Camille i Jakobinerklubben melankolsk udbryde:

„En ublid Skæbne har føjet det saaledes, at af tres revolutionære, der undertegnede mit Vielsesbrev, er der kun to igen: Danton og Robespierre. Alle de øvrige er enten emigreret eller guillotineret!"

Endnu et Aar — og der var slet ingen tilbage.

Men for at blive ved de nygifte, der havde faaet hundrede Tusind Francs i Medgift, saa tog de i længere Tid Ophold ude i Bourg-la-Reine, hvor den gamle Duplessis havde stillet et Landsted til deres Raadighed. Her omgav de sig med Venner og morede sig med at opdrætte Kaniner og Kyllinger. En fuldkommen Idyl! Allerede faa Dage efter Brylluppet havde den unge Ægtemand i et Brev skrevet:

Jeg har altid troet paa Sjælens Udødelighed; men mit Ægteskab er saa lykkeligt, min Glæde saa fuldkommen, at jeg er bange for, jeg har forbrugt min Sjæls Salighed allerede her paa Jorden.

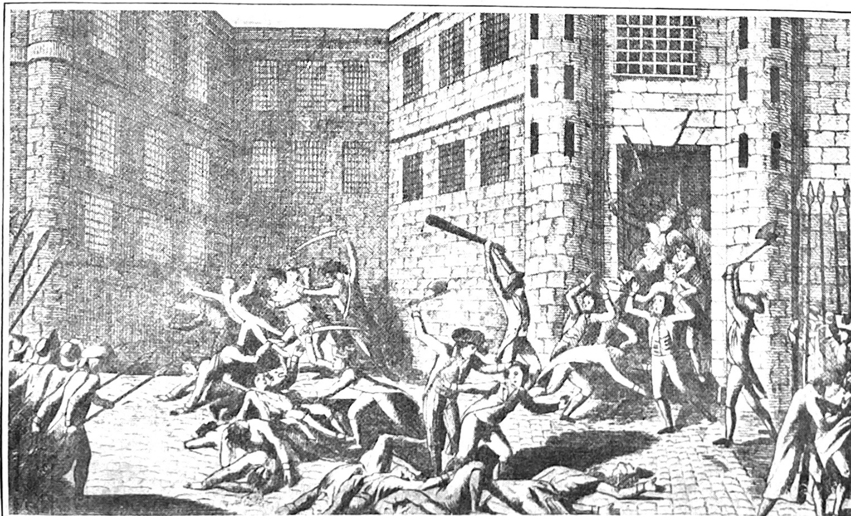
Lucile holdt ikke sin Mand borte fra hans offentlige Virksomhed; hun opmuntrede ham tværtimod til at fortsætte den. Og i Franciskaner-Klubben, hvor Talerne satte en rød Hue paa Hovedet, inden de stod op paa Tribunen, og hvor Devisen: *Frihed, Lighed, Broderskab* blev til, fortsatte Desmoulins sit Ophidselses-Arbejde. Forgæves gav hans Fader Udtryk for sin Ængstelse. Han var ikke ufølsom over for de Sejre, Sønnen havde vundet; men de Farer, der truede i Horisonten, gik ham endnu dybere til Hjerte. Camille svarede selvsikker:

Vi har, Himlen være lovet, hugget Træet om. Frygt ikke for at blive knust under Faldet. Det Træ kan kun ramme de dovne og ikke dem, der har gjorde sig fortjent af Fædrelandet.

Det unge Ægtepar fik en Søn. De gav ham Romernavnet Horace.

En Maaned efter, i August 1792, stormedes Tuilerierne. Ved Nattetid lød Stormklokkerne. Hele Paris greb til Vaaben og ilede ud af Husene. De revolutionære Førere erklærede, at Timen nu var inde til at sejre eller dø. I alle Gader lød Marseillaisens Toner. Angrebet tog fat. De tapre Schweizere var ude af Stand til at standse Flodbølgen. De blev hugget ned. Tuilerierne var indtaget; Revolutionen triumferede.

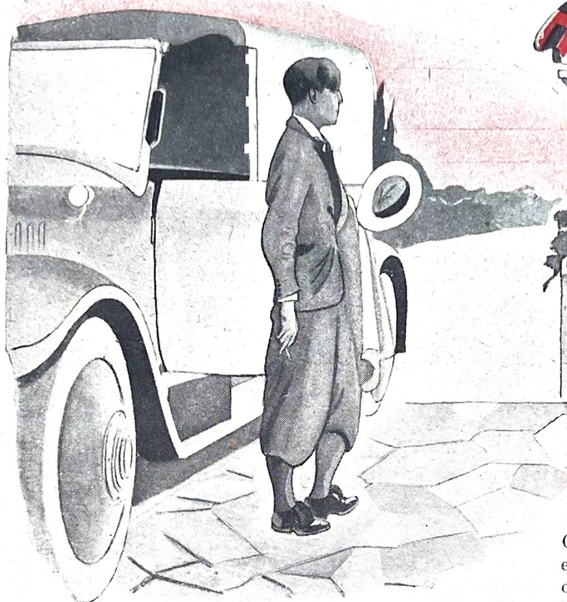
Ved Dantons Side havde Desmoulins været blandt de første i Rækkerne. Et Brev fra Lucile giver en Forestilling om den Feber, som raadede den historiske Nat. Hun hørte Stormklokken fra Franciskaner-Klostret, hørte Folk raabe: „Leve Nationen!" og synge Marseillaisen. (Forts. Side 34.)

September-Myrderierne i 1792, da Pøbelen myrdede Tusinder af Fanger. Danton og Desmoulins, der ledede Justitsministeriet, skred ikke ind herimod — senere kom de begge til at trænge til Medlidenhed.

Bestemt for hinanden

En frisk Kærlighedsnovelle, af Phyllis Hambledon.

Hun var alt for elegant klædt paa til Sport, og hendes Haar var alt for regelmæssigt onduleret.

„Handlende og Betlere henvises til Bagdøren," sagde den unge Mand i Tennistøj haanligt til Ian Merton.

„Tak, det véd jeg," svarede Ian prompte.

Han hoppede ud af sin gamle Bil og stirrede smilende paa den ulasteligt klædte unge Mand, der aabenbart ikke havde ringeste Anelse om, hvem han var. Det var ikke saa underligt, han bedømte Ian forkert, for Ian var ikke alene solbrændt og støvet, men havde ogsaa sine ældste Klæder paa og saa' nærmest ud som en lidt forhutlet Student, skønt han var over 30.

„Hvad ønsker De da?" spurgte den unge Mand.

„Intet som helst," sagde Ian, „jeg skal sige Dem — —"

Han tav pludselig. Ud ad Hoveddøren kom en ung Pige i hvid Tenniskjole. Alt tydede paa, at hun interesserede sig meget for sit Ydre. Hun var alt for elegant klædt paa til Sport, og hendes Haar var alt for regelmæssigt onduleret. Hun tog den tennisklædte, unge Mand under Armen og lo en affekteret Latter, idet hun mumlede en Vittighed om Ians gamle Bil. Ian blev staaende og saa' efter det unge Par. Gud ske Lov, han ikke havde røbet, hvem han var. Han vendte sin Bil og kørte ud paa Vejen.

Det var et Held, han ikke havde fastsat nogen bestemt Dato for sin Ankomst, da han talte med Sir Robert og Lady Grant i Byen en Uge i Forvejen. Han havde ikke tænkt paa, at ens Udseende ikke egner sig til civiliserede Kredse, naar man har sovet i det fri 7 Nætter i Træk. Men nu var han glad for, at han var sluppet uset bort. Et eneste Blik paa den dukkeagtige, unge Pige havde været nok til at skræmme ham langt bort. Han havde aldrig tænkt sig, at Dinah Grant kunde udvikle sig til saadan et skabagtigt Væsen. Som tolvaarig havde hun været en rigtig lille Vildkat, der havde deltaget i alle hans Lege, og han var kommet tilbage for at spørge hende, om hun vilde gifte sig med ham.

Der var ingen Tvivl om, at det var Dinah, han havde set paa Trappen, for den hvidklædte, unge Pige havde trods alt en stærk Lighed med hans lille Barnekæreste. Ian sukkede dybt. Han var ikke nogen sentimental ung Mand, men han kunde ikke nægte, at hans Idealer var blevet fuldstændig omstyrtet, da han saa', hvor Dinah havde forandret sig. Han havde altid tænkt sig, at hun vilde blive den ideelle Hustru for ham. Hun vilde blive hans Rejsekammerat og Ven lige saavel som hans Hustru — hvis hun havde været, som han havde tænkt sig.

Men nu var det Haab ude! Den unge Pige, han havde set paa Trappen, var ikke noget for ham. Hun vilde forlange at bo i det fornemste Kvarter i London og rejse paa Bryllupsrejse til Lido'en. Den Slags Ting brød han sig ikke om. Der var ikke andet at gøre end glemme hende i en Fart. Da han for en Uges Tid siden havde spist Frokost sammen med hendes Forældre i London, havde han opført sig uhyre korrekt og givet dem Ret i alle deres bornerte Udtalelser, for at de skulde se paa ham med blide Øjne, naar han fremkom med sit Frieri. Det var ogsaa lykkedes ham at vinde dem helt og holdent for sig, og da han skiltes fra dem, havde de tydeligt ladet ham forstaa, at de ikke havde det mindste imod at faa ham til Svigersøn. Naa, senere vilde han aflægge dem et Besøg og forklare dem, at det ikke kunde blive til noget.

Han kørte videre. Vejen blev værre og værre. Det saa' ud, som om han fjernede sig mere og mere fra Civilisationen. Der løb en lille Bæk langs med Vejen. Den endte til sidst i en lille Dam, og ved Bredden af den sad en ung Pige i Græsset og lod sine bare Ben dingle i Vandet. Først troede han, hun var Zigeuner. Hendes Hud var brændt næsten sort af Solen, hun var klædt i en gammel Kjole og sad og spiste en Brødskorpe. Ved Siden af hende sad en stor, irsk Sætter. Ian standsede Bilen.

„Kan De sige mig, om dette er Vejen til Whitby?" spurgte han.

Da han hørte hendes Stemme, vidste han straks, at hun ikke var Zigeuner.

„Det er ikke den rigtige Vej," sagde hun, „men hvis De ikke er bange for Bakker og stenede Veje, kan De godt komme dertil ved at køre ligeud hele Tiden."

„Det er udmærket. Bakker generer mig ikke det mindste."

Den unge Pige rejste sig op og saa' undersøgende paa hans Vogn.

„Hvad er det for en morsom Transportbil, De kører med?" spurgte hun.

Hun var sandelig ikke nogen Zigeuner og heller ikke en Bondepige. Hendes Stemme var meget smuk, og Ian blev glad, fordi hun viste stor Interesse for hans Vogn.

„Den er slet ikke saa tosset, vel?" sagde han. „Har De Lyst til at se den indeni? Den er min Stolthed."

Adræt sprang han ned fra Førersædet og hjalp den unge Pige over Bækken. Hun stirrede beundrende ind i Vognen. Den var indrettet som en Cirkusvogn. Væggene var tapetseret, og der var en Feltseng, et Primusapparat, et Par Flugtstole og et Bord. Der var ogsaa et Par Hylder med Køkkenredskaber og en med Bøger. Den unge Pige betragtede hver Enkelthed med Kendermine.

„Var det Deres egen Idé?" spurgte hun.

„Ja, det var det."

„Det var glimrende fundet paa." Hun saa' misundeligt paa ham. „Det er den Slags Ting, som kun Mænd kan tillade sig," sagde hun.

„Aa, nu til Dags kan Pigebørn ogsaa tillade sig meget," indvendte Ian.

„Ikke alle Pigebørn," svarede hun alvorligt.

Han stirrede lidt paa hende. Hun saa' netop ud til at kunnne gøre lige, hvad hun havde Lyst til.

Det var, som om hans undersøgende Blik generede hende. Hun vendte pludselig Ryggen til ham og sprang over Bækken igen. Konversationen var forbi. Ian kastede et Blik hen ad Vejen. Der var en brat Drejning lidt længere henne, og det saa' ud, som om det var et farligt Sving. Han besluttede at spadsere derhen og undersøge, om Bilen i det hele taget kunde tage det.

Ian gik hen til Omdrejningen af Vejen. Han stod paa en høj Bakke, og neden under ham bredte sig en Rigdom af Kornmarker. Der var en Vejviser med Navnet *Whitby*, men Vejen, som gik til den anden Side, saa' mere interessant ud, saa han bestemte sig til at køre i den Retning. Han havde før været i Whitby, saa hvorfor skulde han egentlig tage dertil igen? Det var det ukendte, som fristede ham.

Han gik tilbage til sin Vogn. Til hans store Skuffelse var den unge Pige og Hunden forsvundet. Det var, som om de var opslugt af Jorden. Han saa' sig om til alle Sider, men der var ikke noget Spor af dem. Der var ikke andet at gøre end at køre videre.

Solen var ved at gaa ned, da han endelig standsede paa en vidtstrakt Hede og besluttede at slaa sig til Ro for Natten. En lille Kilde, der farvedes rød af Genskæret fra Himlen, løb langs Vejen. Lidt længere borte skimtede han en Bondegaard, men ellers var der intet Tegn paa Liv i Miles Omkreds.

Han sprang ned fra Førersædet og aabnede Bil-

døren, men det Syn, der mødte hans Øjne, fik ham til at blive staaende som rodfæstet ude paa Vejen. Paa Feltsengen laa den unge Pige, han havde set tidligere paa Dagen. Hun sov trygt, og ved Siden af hende sad Hunden trofast paa Vagt.

„Hvad i Alverden — — —“ udbrød Ian.

Ved Lyden af hans Stemme vaagnede den unge Pige. Hun satte sig op i Sengen og glattede sit viltre Haar.

„Er vi i Whitby nu?“ spurgte hun med søvnig Stemme.

„Whitby? Nej, jeg kørte en anden Vej. Vi er mange Mil derfra.“

„Du gode! Det var dog ærgerligt!“ Hun var nu helt vaagen. „Hvad i Alverden skal jeg nu gøre?“ fortsatte hun.

„Det aner jeg virkelig ikke. De kan ikke kræve mig til Ansvar for Deres Handlinger.“

„Men De sagde, De skulde til Whitby.“

„Jeg ombestemte mig. Hvordan vil De have, jeg skulde vide, at De havde skjult Dem i min Bil?“

„Jeg var saa træt, og jeg havde en Vable paa Hælen,“ mumlede hun. „Hvor er vi for Resten henne? Lad mig se.“

I et Spring hoppede hun ud af Sengen og kikkede ud ad Døren. Hun saa' latterlig ung ud med sit søvnige Ansigt og det lange lyse, glatte Haar. Ians Ærgrelse begyndte at forsvinde. Man kunde slet ikke være bekendt at være vred paa saadan et Barn.

Vi er midt paa Heden i Nærheden af Black Scarth,“ erklærede hun, „her er pragtfuldt, og Solen er lige ved at gaa ned. Det er den Slags Ting, jeg altid har længtes efter at opleve. Men hør, Hr. — — Hr. — — hvad De nu hedder — det er Deres Skyld, jeg er kommet hertil, De maa hjælpe mig bort herfra igen.“

„Er det *min* Skyld?“

„Ja, paa en Maade — eftersom De sagde, De skulde til Whitby! Hvorfor i Alverden skiftede De Mening?“

„Det skulde jeg mene, jeg havde Lov til.“

„Ja-a-a-a,“ indrømmede hun lidt modvilligt. Hun satte sig paa Bilens Dørtrin og dinglede med Benene, idet hun smilede op til ham.

„Hvad har De i Sinde at gøre ved mig?“ spurgte hun.

„Jeg maa vel køre Dem tilbage til Whitby.“

„Det er for sent. Alle Mennesker er i Seng, naar vi ankommer.“

„Ikke, hvis man venter Dem.“

„Men det gør man ikke.“

Ian saa' lidt paa hende.

„Hvor bor De da?“

„Ingen Steder. Jeg er løbet hjemmefra,“ lo hun.

„Løbet hjemmefra!“

Hun lo ad hans indignerede Mine.

„Hvis jeg havde vidst, hvor morsomt det er, vilde jeg have gjort det for længe siden,“ forsikrede hun ham.

Han blev ved at se paa hende.

„Deres Forældre maa være ude af sig selv af Angst,“ sagde han.

„Ikke det mindste. De véd, at jeg sagtens kan klare mig selv. Jeg efterlod et Brev, hvori jeg skrev, at jeg vilde tage til Whitby og bo hos en gammel Skolekammerat. Hør, jeg er frygtelig sulten. Skal vi ikke have noget Aftensmad?“

Hun lo igen ad hans forbløffede Ansigt.

„Nu véd jeg, hvad jeg vil gøre ved Dem,“ mumlede han, „jeg vil sende Dem op til Bondegaarden og sove.“

„Ja, det var en glimrende Idé,“ sagde hun tilfreds.

„Men jeg bliver nødt til at sige, De er min Søster.“

„For min Skyld maa De gerne sige, at jeg er Deres Arvetante.“

Ian svarede ikke. Men da de spadserede over Lyngen, mildnedes hans strenge Ansigt. Det var ganske umuligt at være vred paa hende.

Bondekonen indvilligede i at lade den unge Pige overnatte paa Gaarden, og da de havde faaet det Spørgsmaal klaret, gik de tilbage til Vognen for at lave Aftensmad. Nu viste den unge Pige sig at være virkelig genial. Hun lavede det bedste Maaltid, Ian længe havde faaet.

„Hvad har De i Sinde at gøre ved mig?“ spurgte hun og smilede op til ham.

„Dette er jo selve Paradiset,“ sagde hun, da de satte sig til Bords.

„Det er slet ikke daarligt,“ brummede han, „men var det nu alligevel ikke dumt af Dem at løbe bort?“

„Det véd jeg ikke. Jeg kunde ikke gøre for det.“

„Hvorfor løb De bort?“

Hun klappede tankefuldt sin Hund.

„Det var paa Grund af en Mand. Vi har kendt hinanden for længe, længe siden, og alle Mennesker var saa sikre paa, at han vilde komme og fri til mig i en nær Fremtid. Var det ikke en skrækkelig Idé? Jeg aner slet ikke, hvad han kan have udviklet sig til.“

„Nej, Folk kan forandre sig meget,“ sagde Ian, „jeg kendte ogsaa engang en — et Pigebarn, som jeg troede, jeg godt kunde lide, men da jeg saa' hende igen i Dag — —“

„Saa' De hende i Dag?“

„Ja, jeg kørte op foran hendes Faders Hus i min gamle Vogn, og Resultatet var, at jeg blev vist bort af en af Gæsterne. Det gjorde for Resten ikke noget, for da jeg saa' et Glimt af Dinah — — —“

„Dinah?“

„Ja, det hedder hun. Hvad hedder De for Resten?“

„Dorthea.“

„Jeg hedder Ian. Naa, Dinah kom altsaa ud paa Trappen, og jeg saa' straks, hvor rædsom hun var blevet. Hun lignede en Dukke. Det var ikke noget for mig. Jeg flygtede, inden de genkendte mig.“

Dorthea var ved at dø af Latter.

„Aah, du gode,“ stønnede hun og tørrede sine Øjne.

„Hvad er der i Vejen? Jeg synes slet ikke, det er morsomt.“

„Nej, det er det i Grunden heller ikke.“

Hun sprang op fra sin Stol og fortsatte i en alvorlig Tone:

„Nu vil jeg i Seng. Tror De ikke, de Folk oppe paa Gaarden vil synes, det er underligt, at jeg ikke har ringeste Bagage med?“

„Jo, det har jeg ikke tænkt paa.“

„Nu véd jeg, hvad vi gør. De sover paa Gaarden, og jeg tager Deres Feltseng.“

„Er De ikke bange?“

„Ikke Spor. Godnat, Ian.“

„Godnat, Dorthea.“

Den Nat sov Ian ikke godt. Han laa og tænkte paa Dorthea, og for hver Time, der gik, blev han mere og mere overbevist om, at han havde forelsket sig i hende. Hun var ikke alene smuk, men hun var rigtig en ung Pige efter hans Hjerte. Det var blot sørgeligt, at han blev nødt til at køre hende hjem næste Morgen. Der var ikke andet at gøre!

Han stod meget tidligt op, vaskede sig ved Pumpen i Gaarden og betalte Bondekonen. Da han nærmede sig sin Vogn, forekom det ham, at der var saa mærkeligt stille. Ikke engang Hunden var paa Benene. Han havde ikke tænkt sig, at Dorthea var nogen Syvsover.

Men han opdagede snart, at Dorthea var forsvundet. Der laa et Brev paa Bordet, som han ivrigt læste. Der stod:

Kære Ian!

Min Hund og jeg har sovet dejligt. Vi har besluttet os til at gaa hjem, for jeg har forandret Mening om den Mand, jeg talte om. Jeg tror, at jeg godt kan lide ham.

Venlig Hilsen.

Dorthea.

P. S. Jeg er døbt Dorthea, men bliver i Reglen kaldt Dinah!

P. S. 2. Jeg har en Kusine, som hedder Miranda. Hun ligner mig meget og har de mest vidunderlige permanente Krøller!

To Gange læste han det, før han forstod det. Saa udstødte han et Glædeshyl. Det var Dinah, der havde sovet i hans Vogn i Nat! Tænk, at det ikke var faldet ham ind noget før! I Virkeligheden havde hun jo slet ikke forandret sig — det var Grunden til, at han var blevet saa dødeligt forelsket i hende.

Han styrtede ind i Bilen og satte den i Gang. Dinah havde maaske to Timers Forspring, men det kunde ikke tage ham ret lang Tid at indhente hende.

Ian fandt hende ved en Omdrejning af Vejen. Hun sad paa en lille Bro og turde slet ikke se op paa ham, da han nærmede sig. Hun var meget genert, da han tog hende i sine Arme.

„Aa, Ian, Fader og Moder fortalte mig, at du havde udviklet dig til saadan en velopdragen og korrekt ung Mand, og saa tænkte jeg, at jeg nok ikke kunde holde dig ud. Da jeg hørte, at du havde i Sinde at besøge os i en nær Fremtid, stak jeg af. Men nu synes jeg — —“

„Synes du, jeg kan gaa an?“

„Ja. Og kan *jeg* ogsaa gaa an?“

Der maatte mange Kys til, før de havde faaet hinanden overbevist om, at de begge „kunde gaa an“.

Den lille Herre

En Historie om Manden, der forhindrer Forbrydelser, af Dagny Kjærsgaard.

Huset var højt, smalt, mørkt og smudsigt med ituslaaede Ruder og snavsede Gardiner. I et enkelt Vindue en hensygnende Potteplante og et Fuglebur med en trist, lille Kanariefugl, der aldrig sang. Ellers var der intet oplivende eller forsonende ved Huset. Det var et Billede paa Fattigdom og Elendighed, og samme Præg havde dets utallige Beboere. Magre, bedrøvede eller tykke, ligeglade Husmødre og smaa, letsindige Piger gik ud og ind ad den smalle Gadedør. Det saa' ud, som om der herskede stærkt Uvenskab mellem Beboerne. Naar de mødtes paa Trapperne eller Gaden, saa' de fjendsk paa hinanden. De levede for nær op ad hverandre og under alt for daarlige Forhold til, at Venskab kunde trives i den Atmosfære.

Den lille, sirlige Herre, der stod paa Fortovet lige overfor, havde gjort alle disse Iagttagelser ved at bruge sine Øjne og Ører godt og ved at aflægge et Besøg hos den snakkesalige Cigarhandler ved Siden af. Af en eller anden Grund interesserede Huset ham. Han stirrede paa den gulbrune Facade og de snavsede Vinduer. Paa tredie Sal saa' han et Øjeblik et skarpt, magert Pigeansigt, omgivet af et sjusket, uplejet Haar, der faldt ned i den lave Pande. Hun pressede Ansigtet mod Ruden og saa' lige ned paa den lille Herre. Saa trak hun sig hurtigt tilbage.

Et Øjeblik senere saas en ung Mand i Vinduet — en bleg, flabet Fyr, uden Flip og med en Cigaret dinglende i Mundvigen. Hans blonde Haar var uredt, hans Skjorte stod aaben og blottede et magert Bryst. Han havde graa, trodsige Øjne under lyse, feminine Bryn. Ogsaa han stirrede vist paa den lille Herre, der i Øjeblikket var stærkt optaget af at iagttage to Cyklister, som var stødt sammen. Den unge Mand trak et gult Gardin for Vinduet. Den sirlige Herre saa' skarpt derop og tændte sig med eftertænksom Mine en Cigar.

Fem Minutter senere saa' han en lille Procession komme ud ad den mørke Gadedør. Først den unge Mand med en Kasket ned over det uordentlige Haar, dernæst Pigebarnet med det magre Ansigt, der var halvt skjult under en tarvelig Hat med farvede Tøjblomster, og til sidst en Kvinde af kolossalt Omfang.

De drejede om Hjørnet og bevægede sig i Retning af Strøget, skarpt forfulgt af den lille Herre, der ophidset dampede løs paa sin Cigar.

Ud og ind i Formiddagsfærdselen gik det, indtil de tre standsede ved Gammeltorv. Endelig saa' den sirlige Herre dem gaa ind i Domhuset. Det havde han ikke ventet. Skønt — hvad havde han for øvrigt ventet? Intet! Han lod sig blot drive af Nysgerrighed.

Et Øjeblik senere var han ogsaa inden for Domhusets Vægge.

Det var en mindre Sag, han overværede. Et Postbud med Armen i Bind krævede 500 Kroner i Erstatning af den svære Kone, hvis Hund havde bidt ham.

Den lille Herre indprentede sig nøje hele Scenen. Oppe foran Dommeren stod Postbudet og stirrede vredt og bestemt paa den svære Kone, der — uforstaaende og stupid — gengældte hans Blik. Lidt borte sad — som Tilskuere — den unge Mand og Pigebarnet, som havde taget sin Hat af. Den lille Herre saa' deres Ansigter — de var spændte, saa spændte, at hver Muskel i dem syntes strammet til det yderste.

Postbudet afgav først sin Forklaring. For en Uge siden havde han haft et Brev til Frøken Sigrid Nielsen, som beboede en Lejlighed paa tredie Sal i Tøndestræde. Det var en meget mørk Vintermorgen, og Trapperne var i en skandaløs Tilstand, han kunde ikke se en Haand for sig. Lige idet han vilde lægge Brevet i Frøken Nielsens Brevkasse, sprang hendes Hund frem og bed ham i Haanden. Der var blevet et dybt Saar, som gjorde ham uarbejdsdygtig i flere Uger. Følgelig krævede han Erstatning af Frøken Nielsen.

Derefter fik den tykke Kone Ordet. Hun var ophidset, og Ordene flød fra hendes Læber i en ustandselig Strøm, der rev Dommerens og Postbudets Indvendinger over Ende og tilintetgjorde dem med kold Foragt. Det var en køn Historie at indstævne hende paa hendes Bryllupsdag — ja, hun var blevet gift i Dag paa Raadhuset — med den unge Mand, der sad bagved — hun gjorde et triumferende Kast med Hovedet hen imod den unge Mand, som af en eller anden Grund blev rød i de blege Kinder.

En Dommer vænner sig af med at vise Forbavselse, men et Postbud er endnu i Besiddelse af menneskelige Svagheder — han stirrede med aaben Mund fra den tykke Kone til den unge Mand, der sikkert var omkring 15 Aar yngre end sin nyerhvervede Kone.

Imedens fortsatte den ophidsede Brud: Hun troede ikke et Ord af, hvad det Postbud sagde. For det første var hendes Hund det skikkeligste Væsen paa Jorden, som aldrig kunde finde paa at bide, for det andet havde den ikke en Tand i Munden mere, og for det tredie havde hun overhovedet ikke faaet noget Brev den Morgen. Det var vel det bedste Bevis paa, at hele Historien var Opspind.

Postbudet bemærkede derefter, at han *havde* haft et Brev til Frøken Sigrid Nielsen, men han havde tabt det, idet Hunden bed ham, og da Frøken Nielsen kom til Stede med et Tællelys, var Brevet sporløst forsvundet. Han vidste ikke, hvem Afsenderen var, men huskede, at det var en Forretningskonvolut med et Firmamærke foroven.

Den tykke Kone erklærede, at hun aldrig fik

Breve og mindst af alt Forretningsbreve. Hun gjorde derefter et Sidespring og begyndte at fortælle, hvor lidt hun havde at leve af om Ugen, og hvorledes hun spiste Havregrød tre Gange om Dagen, fordi det var den billigste Maade at blive mæt paa.

Imens blev Postbudets Saar undersøgt og Lægeattest fremlagt. Dommeren erklærede, at Postbudet var berettiget til en Erstatning. Den tykke Kone stillede med høj Røst to Spørgsmaal:

Hvordan kunde en Hund uden Tænder bide?

Hvor var hendes Brev blevet af?

Derefter tabte Dommeren Taalmodigheden og bad hende søge godt paa sin Trappegang, da Brevet rimeligvis laa der endnu. Sagen maatte udsættes, da det vilde være nødvendigt at se Hunden, før Erstatningskravet kunde godkendes. Slut!

Af Tilhørerne var den lille Herre først nede paa Gaden. Han stod og stirrede mildt paa Springvandet paa Gammeltorv, indtil den tykke Kone og hendes to Ledsagere indfandt sig. Atter fulgte han dem, mens han svingede sin Stok i Luften og tænkte frem og tilbage. En mærkelig Historie — denne! Han kunde høre den tykke Kone skælde og smælde foran sig, og den unge Mands korte, mutte Svar. Nu var de hjemme. De forsvandt ind i det smalle, mørke Hus, og den lille Herre stod alene tilbage med Nakken bøjet bagover, og Øjnene spændt fæstet paa tredie Sals Vinduer.

Nu skete der noget! Hans Øjne var ved at trille ud af Hovedet. Vinduet blev lukket med et Smæld. Det gule Gardin blev omhyggeligt trukket for Vinduet til højre. Til venstre, hvor der allerede var trukket for, blev Gardinet ordnet, saa det naaede helt ud til Siderne. Saa var der ikke mere at se.

Den lille Herre blev grebet af en mærkelig Ophidselse. Han saa' sig hjælpeløst omkring og fik Øje paa en Betjent ovre paa den anden Side af Gaden. Hurtigt ilede han derover og standsede Betjenten.

„Gør mig den Tjeneste at holde Øje med det Hus derovre," stammede han forpustet, „hvis der sker noget som helst usædvanligt paa tredie Sal — dèr, hvor de gule Gardiner er trukket for — saa kom mig øjeblikkelig til Hjælp. Jeg gaar derop nu."

Betjenten stirrede forbavset paa ham.

„Hvad er der i Vejen — hvem er De? Detektiv?"

„Nej, det er jeg ikke. Jeg opklarer ikke Forbrydelser — jeg vejrer dem — aner dem, før de er begaaet — det er en Evne, jeg har — —"

Aner Forbrydelser! Betjenten saa' hovedrystende efter den lille Herre, idet han løb over Gaden og forsvandt ind ad Gadedøren i det mørke Hus. Mon den pæne Herre var rigtig velforvaret? Naa, for en Sikkerheds Skyld vilde han alligevel holde Øje med Huset.

En kvælende Lugt af Mados og Smuds slog den lille Herre i Møde, da han begyndte at stige op ad den snævre Trappe. Selv nu midt paa Dagen var der bælgmørkt. Han stødte imod en Gulvspand paa første Sal. En Dør blev aabnet, og en Kaskade af Skældsord regnede ned over ham. Han dukkede Nakken og gik videre. Paa tredie Sal blev han staaende og saa' sig forsigtigt om. Til højre var en Dør, hvorpaa der var anbragt en Seddel med Navnet: *Sigrid Nielsen.* Det var streget over med en Blyant, og nedenunder var skrevet med grove, klodsede Bogstaver: *Fru Sigrid Petersen.*

Til højre for Døren fandtes et lille Aflukke, en Slags Garderobe, uden Dør, men dækket af et Forhæng. Man kunde se nogle mørke Klæder, der lugtede stærkt af Naftalin.

Pludselig gav det et voldsomt Sæt i den lille Herre. Han havde set en sort Skygge bevæge sig lige foran sine Fødder. Grebet af en kvælende Uhyggefølelse traadte han et Skridt tilbage. Han famlede i Lommen efter sin Lommelygte, og da han endelig fik den tændt, skammede han sig over den Angstens Sved, der havde gjort hans Pande vaad. Den sorte Skygge var en Hund — en grotesk Bastard, der mindede om en Grævlingehund paa en Myndes Ben. Den var fed og gammel og blinkede ligegyldigt i det pludselige skarpe Lys. Den lille Herre bøjede sig ned over den og klappede den let paa Hovedet. Hunden logrede venligt med Halen. Den lille Herre pressede sin Haand ind i dens Mund. Saa rettede han sig op og gik beslutsomt lige hen imod Døren. Hans Haand tøvede, saa bankede han saa stærkt paa, at det maatte kunne høres gennem hele den lille Lejlighed.

Der blev ikke lukket op. I Stedet for hørte han et lille Skrig, der standsede brat, som om en Haand var blevet presset for Munden af den skrigende. En Stol væltede — hurtige Skridt lød over Gulvet — en Dør knaldede i — og saa blev alt stille igen.

Den lille Herre hævede Haanden og bankede for anden Gang. Og ganske pludselig — uden at han havde hørt nogen Bevægelse indenfor — blev Døren revet op, og den unge Mand med det sjuskede, lyse Haar stod foran ham og stirrede paa ham med et rasende Blik. Bag ved ham saa' den lille Herre en fattig og uordentlig Stue, og midt paa Gulvet stod Pigebarnet med det magre Ansigt. Hendes Øjne var fæstet paa ham med et stivnet Udtryk af Angst. Hun rørte sig ikke, stod blot med den ene Haand op til Struben og stirrede.

Den lille Herre traadte indenfor og lukkede Døren efter sig. Han begyndte at tale med en blid og stilfærdig Stemme, mens hans Øjne fo'r rundt i Stuen og lagde Mærke til hver Enkelthed.

Han blev betragtet som noget af en Adonis i Kvarteret.

„Jeg overværede tilfældigt det lille Optrin paa Domhuset i Dag," sagde han, „og jeg opsøgte Dem for at sige, at jeg gerne vil være Dem behjælpelig. Jeg er nemlig overbevist om, at De — — at Fru Sigrid Petersen har Ret. Postbudet er *ikke* blevet bidt af hendes Hund, det kunde jeg tydeligt forstaa. Han har rimeligvis revet sin Haand paa et rustent Søm og benytter nu Lejligheden til at tjene nogle ekstra Penge. Jeg synes blot, jeg vilde sige Dem, at De skal holde paa Deres Ret. Hunden har jo i Virkeligheden ingen Tænder — jeg saa' den lige her udenfor, før jeg ringede paa."

Han saa' de to slappe af. Et Udtryk af Lettelse fo'r over deres Ansigter. Pigebarnet gled ned paa en af de haarde Rørstole, den unge Mand tændte sig en allerede halvt udrøget Cigaret og kastede Tændstikken paa Gulvet med en lille hæs Latter.

„Tak for Raadet," sagde han i en grov Tone, „men jeg har nu ogsaa selv en lille Smule Pære — De tror vel ikke, at vi har i Sinde at betale Fyren 500 Kroner for den Knappenaalsrift?"

Men den unge Pige havde aabenbart bedre Manerer. Hun nikkede til den lille Herre og sagde med et Nik hen imod en Stol:

„Vil De ikke sidde ned et Øjeblik og fortælle os, hvordan vi bedst skal bære os ad?"

Den unge Mand fo'r op.

„Hvad skal det betyde!" raabte han. „Vi vil ikke have nogen fremmede her. Vi skal til at drikke Kaffe, som De ser. Ud med Dem, lad det ske i en Fart!"

Men den unge Pige slog i Bordet med sin knyttede Haand.

„Nej!" skreg hun. „Jeg vil have, han skal blive her. Jeg kan ikke holde ud at være alene med dig, mens — —"

Hun rejste sig halvt fra Stolen med et Rædselsskrig paa Læberne, idet den unge Mand fløj over imod hende med et rasende Udbrud.

„Ti stille — Idiot," hvæsede han. Det saa' ud, som om han vilde slaa hende, men han lod pludselig sin Haand synke og satte sig ved Bordet med en nervøs Latter.

„Naa, saa bliv her, hvis De endelig vil," mumlede han og skulede til den lille Herre, „Pigen er hysterisk. Bryd Dem ikke om, hvad hun siger."

Bordet var dækket med hvidt Voksdug, hvorpaa der stod en blaa Kaffekande og to Kopper. Pigebarnet begyndte — med mange ængstelige Sideblikke til den unge Mand — at tage endnu en Kop frem fra en Slags Buffet. *(Fortsættes Side 36.)*

Asien eller Afrika — hvor stammer vi fra?

De lærde strides stadig, og de nyeste Fund af fossile Fortidsmennesker i Afrika synes ikke at bevise, at vort Hjemsted er dér.

Fortidsmennesker nedlægger med deres primitive Vaaben en Mammut, men først efter en frygtelig og blodig Kamp.

Menneskets Historie er uendelig lang. Den Del af den, vi kender fra Skrifter og Overleveringer, er kun en ganske lille bitte Bid af hele den Udvikling, Menneskeheden har gennemløbet. En ældre Fortids Mennesker er ikke beskrevet paa gulnede Blade eller i Ler- og Stentavler, vor Viden om dem maa vi søge dybt i Jordens underste Lag. Og som vor Viden om Jorden og dens Indre forøges, efterhaanden som vi faar Mulighed for at trænge dybere ned og ogsaa for at underkaste de Dele af Jorden, vi hidtil har kendt mindst til, en nøjere Undersøgelse, saa lærer vi ogsaa stadig mere og mere om vore tidligste Forfædre, om deres første Oprindelse og Alder og om, hvor man kan tænke sig, Menneskehedens Vugge har staaet.

Enhver har hørt Tale om Neanderthalmanden, hvis Slægt befolkede Europa før Istiden. Han var en grim Fyr, mindede meget om Aben, men han synes fuldstændig uddød, da Isen trak sig tilbage fra Europa og koncentrerede sig om Nordpolen. I hans Sted trængte en ny Race sig frem, Cro-Magnon-Menneskene, som vi kalder dem efter det første Sted, man fandt Knogler af dem. Muligvis er det endda dem, der har gjort det af med den sidste Rest af Neanderthalere, som de var langt overlegne i Intelligens og Vaabentilvirkning. De var høje og stærke, lignede meget vor Tids Mennesker — og fra dem nedstammer vi.

Men det store Spørgsmaal er: Hvor kom Cro-Magnon'erne fra? Var det et asiatisk Folkefærd, der trængte frem og lagde Grunden til en ny Udvikling af den Kultur, de bar med sig? Eller kom de fra Afrika og og banede sig Vej over den naturlige Bro, der i hine Tider fandtes mellem Nordafrika og det, vi nu kalder Italien, og af hvilken bl. a. Sicilien er en sidste Rest.

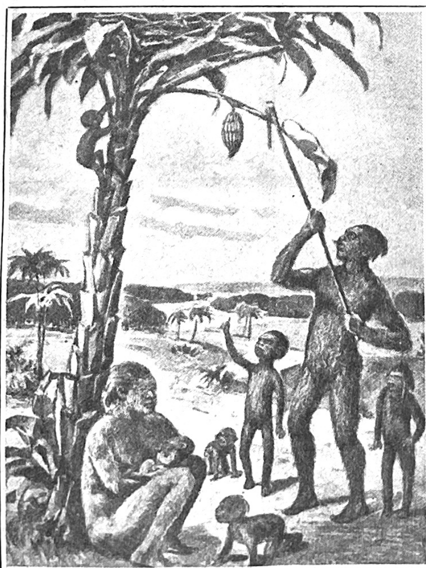
Spørgsmaalet kan endnu ikke besvares tilfredsstillende. Asien er for den antropologiske Videnskab endnu et temmelig uopdyrket Felt, og det er først i den sidste Snes Aar, man i Afrika har gjort Fund, der i sig selv er uhyre interessante, men alligevel ikke fuldt ud kan bevise, at Cro-Magnon'erne kom herfra. Det synes snarere sandsynligt, at forskellige Dele af et asiatisk Folk er vandret baade til Europa og Afrika og paa hver sit Sted har gennemløbet en forskellig Udvikling, der dog naturligvis har visse Træk tilfælles, fordi Grundstammen var den samme.

Det var i 1914, at Dr. Hans Reck fra Berlins Universitet i Tanganyika-Distriktet i Sydøstafrika fandt forstenede Rester af et Fortidsmenneske, som han kaldte for Oldoway-Manden. Under Krigen var der ikke Tid til at skænke den Side af Forskningen synderlig Interesse, og Dr. Recks Fund gik næsten i Glemmebogen. Det skyldtes en ung engelsk Antropolog, Dr. L. S. B. Leakey, at Oldoway-Manden igen kom paa Tale.

Dr. Leakey, der stammer fra Kenya-Kolonien i Østafrika, studerede ved Cambridge-Universitetet fra 1923 til 1926. Han var en meget interesseret Student, og da han hørte sine Professorers Forelæsninger om Fund af Fortidsmennesker rundt om paa Jorden, kom han til at tænke paa den store Rift-Dal i Østafrika, hvor han vidste, der fandtes tilgængelige Fortidsaflejringer. Kunde der findes Rester af Fortidsmennesker her?

Skønt han selv intet ejede, lykkedes det ham at faa startet en Ekspedition til disse Egne af Afrika; han selv skulde være Ekspeditionens ulønnede Leder. Det varede ikke længe, før Leakey fandt umiskendelige Tegn paa, at Rift-Dalen i Fortiden havde været beboet af Mennesker, og en Dag opdagede han faa Meter under Overfladen en Grav, hvori laa de forstenede Skeletter af to Mænd. Disse Mænd var af den samme Type som Cro-Magnon-Mændene i Europa.

Leakey bragte sine Fund til England, og erindrende Oldoway-Manden, som var fundet ca. 50 Mil fra det Sted, hvor Leakey havde søgt, besluttede han at sammenligne sine Skeletter med Skelettet af denne, der fandtes i München. Han fandt ud af, at de to Mennesker maatte være af samme Type. Men Dr. Reck havde gjort sit Fund i Jordaflejringer, der var betydeligt ældre end dem, hvori Leakeys Mænd havde ligget. Efter Recks Mening maatte hans Fortidsmand være indtil en halv Million Aar gammel, mens Leakeys kun var 15—20,000 Aar. Og hvis Reck havde Ret, var det sandsynligt, at det moderne Menneske stammede fra en Type, der havde hjemme i Afrika.

En Rekonstruktion af et af Jordens ældste Mennesker, Java-Mennesket, ca. 1 Million Aar gammelt, som dog ikke menes at kunne være Stamfader til vor Race, men snarere til de langt laverestaaende Australnegre.

Først i 1932 kunde Spørgsmaalet nærmere undersøges af en Ekspedition, hvori baade Leakey og Dr. Reck deltog. Den gik til Oldoway, og man fandt snart Stedet, hvor Reck havde gjort sit Fund. De vigtigste Resultater, man naaede, var Opdagelsen af en Mængde Redskaber i forskellige Jordlag, der beviste, at denne Del af Afrika, der nu er barsk Ørken, havde været beboet i mange Aar i Fortiden og altsaa har været frugtbart Land. I Oldoway-Mandens Jordlag fandt man Værktøj, der sandsynliggjorde Dr. Recks Paastand om, at hans Mand var meget gammel, maaske indtil en halv Million Aar.

Men ak, den sidste Antropolog-Kongres i August Maaned sidste Aar, der underkastede Oldoway-Manden en fornyet Undersøgelse, fandt ud af, at han i en nyere Tid, altsaa for 15—20,000 Aar siden, var blevet begravet i et dybereliggende Lag, hvor han slet ikke hørte hjemme. De vigtigste Beviser for denne Paastand fandt man i, at Dyrerester i det samme Lag var i højere Grad forstenede end Oldoway-Manden, og at nogle Aflejringer omkring Skelettet ikke hørte til det Lag, hvori det var fundet. Det antages dermed indtil videre, at vore Forfædre ikke er kommet fra Afrika.

Hvor skal vi da søge? Ja, Problemet er endnu ikke løst. Heidelbergmanden er Forløberen for Neanderthaleren, men han har intet med vor Type at gøre. I Palæstina har man for en syv-otte Aar siden fundet en forstenet Mand, der synes at være en Mellemting mellem Neanderthalere og Cro-Magnon'er, men alligevel har han mest Lighed med den første, saa han ikke menes at kunne være Stamfader til det moderne Menneske. Ham vil vi muligvis finde i Asien, naar den Verdensdel bliver tilstrækkeligt undersøgt.

Cro-Magnon-Menneskene efterlod sig Dyretegninger i Bjerghuler i Sydfrankrig.

Ved De det?

1. Hvilke Navne har Legenden givet de hellige tre Konger?
2. Hvad betyder profylaktisk?
3. Er man afskaaret fra at omstøde et Testamente, hvori man højtideligt har erklæret, at man aldrig vil kalde det tilbage?
4. I hvilket Land ligger Sjipka-Passet?
5. Hvad er Kornmod?
6. Hvorfor kaldes Skatteopkræveren i København og flere Købstæder Rodemester?
7. Hvad hedder den nye Folketingsformand?
8. Hvornaar er det Hvide Søndag?
9. Hvem opfandt Snurrevoddet?
10. Hvad hedder Sigrid Undsets nye Bog?
11. Hvornaar ejede Danmark Øen Øsel?
12. Hvem er René Clair?
13. Hvad er en Svastika?
14. Hvilken Runesten er den ældste i Danmark?
15. Hvad hed den socialdemokratiske Kandidat til den amerikanske Præsidentstilling?

Svarene findes Side 37.

Om ti Aar er Verden en anden

dog ikke i alle Retninger, mener den unge geniale amerikanske Arkitekt Norman Bel Geddes.

Dristig, idérig, original, for ikke at sige genial, er et Par af de Tillægsord, der med fuld Føje kan benyttes om den amerikanske Tegner Norman Bel Geddes, hvis fremragende Evner, efter en Tid at have fundet deres Virkefelt inden for Teatret, nu staar i Arkitekturens og Industriens Tjeneste. Som Skaber af forbløffende Lysvirkninger har han faaet overdraget Tilsynet med den ydre Belysning af alle Bygningerne paa Verdensudstillingen i Chicago næste Aar og møder her samtidig op med talrige arkitektoniske Nyheder, blandt andet en Skyskraber-Restaurant i tre Afdelinger, bygget af Staal, Glas og Aluminium. Anbragt paa en Staalaksel, omtrent 100 Meter høj, vil denne Restaurant langsomt dreje rundt, saa at Gæsterne kan nyde Udsigten over hele Chicago, Udstillingsterrænet og Michigan-Søen! Fem og tyve Assistenter hjælper til med at sætte de Ideer i Værk, der hvert Øjeblik undfanges i Geddes' fantasifulde Hjerne.

Allerede i ni Aars Alderen var Geddes lidenskabeligt interesseret i Teater og byggede sin første Skuespilplads i en Nabos Lade. I Skolen lavede han nogle glimrende Karikaturer af tre Lærere og Rektoren, der rundeligt belønnede ham ved at sætte ham en Klasse tilbage. Senere fik han Arbejde som Bagagebærer paa en Passagerdamper, der sejlede mellem Cleveland og Buffalo. Her traf han en Tryllekunstner, sluttede sig en Tid til ham, men stilede højere og skrev et lille Lystspil, som det var ham umuligt at genkende, da det blev opført. Han fik imidlertid Foden inden for Teatret, hvor han efter nogen Tids Modgang vandt Ry for sin Benyttelse af egenartede Dekorationer, Møbler, Kostumer og de mest overraskende Lyseffekter.

Det vil have sin Interesse at høre lidt om, hvilke Forandringer denne Mand mener vil kendetegne Udviklingen i den næste halve Snes Aar og de Fremskridt, vi har naaet til den Tid. Han siger:

Alle de følgende Profetier vil blive komplet forældede.

Staal-Jernbanevogne bliver erstattet af Aluminiumsvogne.

Der vil blive Etagegader, delt i Køreveje for langsom og for hurtig Trafik.

Ethvert Bygningstag bliver en Have.

Aeroplaner vil blive i Stand til at lande lodret og stige op lodret. Hele Karreer midt i Byerne vil udelukkende rumme Flyvemaskine-Hangarer, hvis Tag danner Landingspladser for Maskinerne.

Staal bliver som Bygningsmateriale erstattet af en Legering af samme Styrke, men kun halvt saa vægtig.

Fremtidsbyen, som Geddes tænker sig den.

Bygningernes Mure vil blive af tyndere Materiale for at spare Plads.

Hver Etage vil faa een eller flere Altaner.

Selv smaa Huse vil blive bygget med de fra Skyskraberne kendte „Indrykninger", for at ikke saadanne Altaner skal tage Lyset fra Etagen nedenunder.

Alle Værelser vil blive lydtætte.

Neon-Rør vil afløse Glødelampen.

Man vil have Vinduesruder, der ikke opsuger de ultraviolette Straaler, og Vinduerne bliver ikke til at aabne.

Alle Boliger vil blive ventileret ad kunstig Vej; renset Luft, opvarmet eller afkølet, alt efter Aarstiden, bliver leveret fra et Centralanlæg.

Mekaniske Apparater, styret af den fotoelektriske Celle, vil aabne Døre og servere Maaltider.

En Kombination af Diktafonen og Skrivemaskinen vil overflødiggøre Stenografdamen.

Fjernsynsapparater vil findes i de fleste Hjem.

Elektricitet vil erstatte Damp selv paa ret lange Jernbaneruter.

Et Net af Flyvemaskine-Linier vil slynge sig om Jorden og sætte os i Forbindelse med nu lidet kendte fjerne Egne og Folk.

Et nyt Brændselsmiddel, der er kolossalt effektivt og kun skal benyttes i ganske smaa Mængder, vil træde i Stedet for Gasolin.

Der vil ikke være Epidemier.

Der vil ikke være uhelbredelige Sygdomme.

Et Nationernes Handelsraad vil regulere den internationale Handel.

Arbejdsugen vil bestaa af fire 6 Timers-Dage.

Kvindernes Klædedragt vil blive kortere; Kvindernes Klædedragt vil blive længere; Kvindernes Klædedragt vil blive kortere; og saa vil Kvindernes Klædedragt blive længere.

Mændenes Klæder vil være fornuftige, behagelige — og vil blive stærkt kritiseret.

Talefilms vil vinde yderligere frem paa Bekostning af Teaterstykkerne.

Afgrøden vil blive kunstigt stimuleret ved videnskabelige Metoder.

Bøger af Verdens bedste Forfattere vil kunne faas for 50 Øre Stykket.

Papir vil blive erstattet af et Stof, hvis Produktion ikke er afhængig af Træets langsomme Vækst.

Folk vil stadig sladre og rakke ned paa hinanden.

Tidevandets Kraft vil blive tæmmet.

Man vil stadig ønske hinanden „et godt Nytaar".

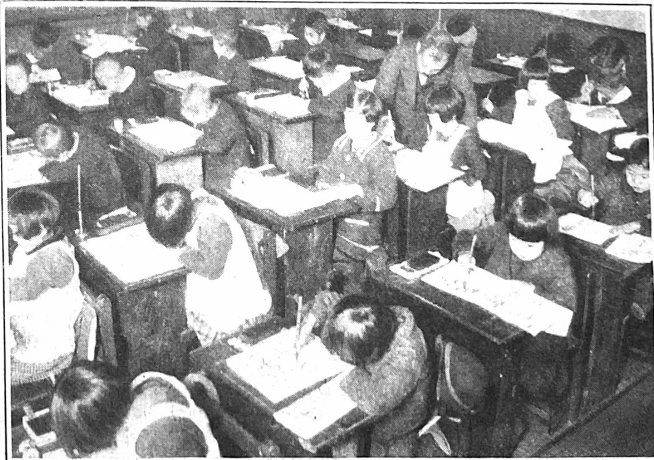
Der vil stadig være Grusomhed og Intolerance. Der vil stadig være Ædelmodighed og Uegennytte, der vil stadig være Driverter og flittige Mennesker.

Og — mærkeligt nok, der vil stadig være Mænd og Kvinder.

Hvor har vi egentlig meget dejligt at se frem til. Glædeligt Nytaar!

I Japan sender man fantastiske Drager til Vejrs til Nytaar. Her fremstilles de.

Og Børnene i Skolerne faar en Time i at skrive vanskelige Nytaarskort til Venner.

Lokkeduen

Fortsat Roman af Alice Ross Colver

Et Øjeblik, da Dean saa' paa Dixie, fandt han hende stirrende paa sig med et Udtryk, som om hun lige var vaagnet op af Søvne. Hun bøjede sig hen imod ham og hviskede hurtigt:

„Det er virkelig sket — ikke? — Jeg mener — vi er jo gift nu? Jeg er Fru Dean Richardson?"

Han nikkede. „Ja, det kommer vi ikke udenom!" Og han iagttog hende, mens Rødmen bredte sig over hendes Kinder, og hendes Øjne blev store af hendes hemmelige Tanker. Begivenheden havde gjort et langt dybere Indtryk paa hende, end han vilde have tænkt sig efter den kølige Maade, hvorpaa hun havde modtaget hans Forslag. Men det var, ræsonnerede han, alligevel ikke saa mærkeligt. Mens Begivenheden kun var et Efterspil for ham, var den et Forspil for hende. Naar han var forsvundet ud af hendes Tilværelse, vilde hun fortsætte Livet saa rigt og saa broget, som hans Indtægter tillod det. Det var naturligvis dette, der nu begyndte at gaa op for hende og virkede dobbelt stærkt, fordi hun havde troet, at hun var færdig med Livet. Intet Under, at hun havde Vanskelighed med at fatte det. Intet Under, at hun sad der med det Udtryk i Ansigtet. Hun var lige saa pludselig blevet bundet til en Fremtid, som han var blevet afskaaret fra Fortiden. Han brød sig nemlig ikke om nu at genoptage Bekendtskabet med sine gamle Venner sammen med en Hustru, hvis Herkomst han ikke kunde give nogen tilfredsstillende Forklaring paa, og hvis Opførsel, Sprog og Manerer ikke var helt til at stole paa.

Men han var nu ikke saa fuldstændig afskaaret fra Fortiden, som han indbildte sig — ikke heller var Dixie saa fast knyttet til Fremtiden, som hun troede. De havde begge glemt Livets lunefulde Tilfældigheder, det uventede, der kunde ske, de kritiske Øjeblikke, som uanet kunde indtræffe. Begge to fik et Chok, da den store, lyse fremmede Mand ganske uforvarende traadte hen til deres Bord. Det var Skæbnen selv, som pludselig stillede sig i Vejen for dem og tvang dem ind i ganske andre Baner end dem, de havde tænkt sig.

„Bob Conway! Min Sandten —!" Dean sprang op og greb begejstret den fremmedes udstrakte Haand med begge sine.

„Jeg har stirret og stirret og spekuleret over, om jeg tog fejl, eller jeg saa' rigtigt." Den fremmede slog hjerteligt Dean paa Skulderen med den anden Haand. „Men saa *var* det altsaa dig! Det glæder mig, du — det glæder mig at se dig."

„I lige Maade, du! Det var storartet! Dixie — maa jeg præsentere — min bedste Ven, Hr. Conway! Og Bob, det er — min Kone!"

Dixies lille Haand forsvandt helt i den andens store Næve, og hun havde en Følelse, som om hun blev gennemboret lige til Sjælen af det skarpe Blik fra de graa Øjne, der kikkede ned paa hende. I næste Øjeblik havde Bob Conway taget Plads ved deres Bord, og hans brede, blændende Smil og utvungne Tale dæmpede snart hendes første usikre Frygt.

„Din Kone! Det er en Overraskelse — en stor Fornøjelse! Jeg husker, at jeg saa' et Glimt af Dem i Formiddags, Frue. De fandt det vist meget næsvist af mig, men De minder mig saa meget om en ung Pige, jeg kender, at det kneb haardt for mig ikke at gaa hen og tiltale Dem. De hedder ikke — jeg mener, De *har* vel ikke heddet Edith Mallory?"

Hvad der er sket hidtil:

To Aar har Lægen givet den unge hjertesvage Doktor Dean Richardson at leve i. Det første Aar er fløjet af Sted; den resterende Tid beslutter Dean at ville tilbringe ganske alene i et lille Hus paa et ensomt Sted ved en Indsø i Florida. Om Aftenen den Dag, han er ankommet, forsøger en ung Pige at drukne sig i Søen, han redder hende ind paa Land med Fare for selv at bukke under og tager hende med sig op til Huset. Den unge Pige, der kalder sig Dixie Evans, fortæller, at hun søgte Døden, fordi hun er fattig, syg og ulykkelig. For at hjælpe hende tilbyder Dean at gifte sig med hende, men maa love hende ikke at spørge hende ud om hendes Fortid. Efter at være blevet viet i en By spiser de Middag paa et Hotel.

Dixie rystede paa Hovedet. Angsten vaagnede i hende paa ny. Han havde studeret hende saa opmærksomt om Formiddagen, da hun sad og ventede i Bilen, og han havde ogsaa studeret hende nu, mens hun sad og spiste. Hvem var han. Hvad vidste han?

Og nu begyndte de Spørgsmaal, hun kunde have tænkt sig vilde komme, men som hun alligevel ikke havde forberedt sig paa. Hun havde ikke tilrettelagt nogen Historie. Dean, der var hurtigere i Vendingen, kom hende øjeblikkelig til Hjælp.

„Fortæl os nu noget om dig selv, Bob. Det er storartet at se dig igen. Hvad laver du her paa disse Kanter?"

„Jeg holder Ferie!" Bobs venlige Smil og høflige Opmærksomhed omfattede ogsaa Dixie, skønt Passiaren næsten helt foregik mellem ham og Dean. „Lidt Golf, lidt Forretninger ind imellem — men jeg maa sige, at jeg nærmest driver den af. Det forekom mig nok, at jeg skulde kende dig, men jeg saa' dig kun fra Ryggen, og jeg turde ikke tro mine egne Øjne. For Resten — har du ikke taget paa i Vægt? Du ser bedre ud end sidst, vi saas."

„Gør jeg det? Jeg tror ogsaa, jeg havde godt af den Rejse. Det var første Gang i mit Liv, jeg rigtig kunde nyde Tilværelsen, første Gang, jeg ikke var nødt til at piske mig selv af Sted fra Morgen til Aften. Jeg har holdt Ferie et helt Aar — ikke foretaget mig det ringeste nyttigt."

„Brillant, du. Det var netop det, du trængte til. Jeg var ikke hjemme, dengang du rejste, og da jeg kom tilbage, hørte jeg alle mulige Rygter om dig. Gaar det bedre med Helbredet?"

„Der er ikke noget at prale af. Men fortæl mig nu noget om dig selv. Hvor bor du?"

„Her paa Hotellet. Og du?"

„Aah, vi har lejet os en Cottage heroppe ved Ekko-Søen. Der bor ikke andre end vi. Huset trænger stærkt til Reparation. Jeg har netop i Dag talt med Ejeren, og saa snart vi er lidt i Orden, maa du komme ud og spise til Middag sammen med os."

„Tak, Tak! Det skal jeg ikke lade mig sige to Gange. Bliver I der for længere Tid?"

„Jeg véd ikke — jeg kan daarligt profetere ret langt frem i Tiden. Men lad mig høre — rider du stadig din Kæphest og snuser Forbrydere op og den Slags interessante Ting? Har du ikke noget spændende at fortælle os?"

Dixie saa' forbavset først paa Dean og derefter paa Bob Conway. Han forklarede smilende med Blikket fæstet paa hende:

„Jeg er ansat ved Opdagelsespolitiet, Frue, Regeringens saakaldte „hemmelige Tjeneste"."

„Aah!" Dixie tog en lille Drik koldt Vand og satte forsigtigt Glasset fra sig. „Det maa være meget interessant," bemærkede hun.

„Aah, ja. Kedeligt er det ikke."

Dixie sad atter tavs og hørte efter, mens Bob fortalte løseligt om sit Arbejde. Lidt efter gled Samtalen over til andre Emner, og hun beundrede i sit stille Sind Deans behændige og undvigende Svar, hver Gang Bob kom med et af sine fuldkommen naturlige Spørgsmaal. Conway var i øvrigt en tiltalende Type, munter og fornøjelig, venlig og snakkesalig, og Dixie vilde have moret sig storartet ved at høre paa ham, hvis hun ikke havde været saa optaget af den Rolle, hun selv skulde spille. Da Bob omsider rejste sig for at gaa, havde hun tilrettelagt, hvad hun vilde sige. Hun rakte ham Haanden og sagde med et lille forlegent Smil over sit ret alvorsfulde Ansigt:

„Nu maa De ikke glemme at se ud til os — vel? Jeg — det er mig altid en Glæde at hilse paa Deans Venner."

„Mange Tak. Jeg tvivler heller ikke om, at Deans Venner er meget interesserede i at træffe Dem."

Det var venlige Ord, men det skarpe Blik, der ledsagede dem, var ikke venligt. Aah — Snak om en Ting. Det var blot, fordi alting var saa nyt, at hun tillagde saadanne Smaating nogen Betydning. Hun vendte sig mod Dean.

„Han er flink. Jeg kan godt lide ham. Men tror du ikke, han synes, det er underligt, at han, der er din bedste Ven, ikke har hørt det mindste om, at du har giftet dig — før han nu pludselig bliver præsenteret for din Kone?"

Dean trak paa Skulderen. „Han er jo ikke nogen Dreng. Han kender en Del til Verden og Menneskene og til Livets uventede Hændelser. Og jeg har været borte et helt Aar. Jeg tror ikke, han finder det mærkeligt, at jeg nu er gift, men han lod Pokkers nysgerrig. Jeg er alligevel glad for, at jeg har truffet ham. Jeg haaber, vi faar hans Besøg rigtig tit." Han saa' paa hende med et varmt og venligt Blik. „Naa, hvad synes du saa om at være Frue?"

„Aah," kom det aandeløst, „det er — interessant. Det er helt spændende."

Han smilede. „Ja vist, Dixie. Er du færdig, saa tager vi af Sted."

Uden for Hotellet saa' de Bob Conway i Samtale med en Mand, der stod og fotograferede Hotellet. Bob smilede og vinkede til dem, da de kom ned ad Trappen og steg ind i Bilen. Han fulgte dem med Blikket, da Vognen kørte bort. Saa sagde han til Fotografen: „Fik De hende?"

„Ja, ganske bestemt. Er De sikker paa, at det er hende?"

Conway tørrede sig over Panden.

„Jeg vil sige Dem, Hammond, jeg tør vædde, hvad skal det være, at det er hende." Han stak Lommetørklædet i Lommen og tilføjede langsomt og tankefuldt: „Men hun er gift med min bedste Ven, saa der maa være en Misforstaaelse."

„Hvis hun er gift med Deres bedste Ven, saa er der rigelig Tid til at finde ud af, om der foreligger en Misforstaaelse, og det kan heller ikke være saa vanskeligt."

„De har Ret, Hammond."

Fotografen pakkede sit Stativ sammen og fulgtes med Conway ned ad Gaden.

V.

Lykkelige Dage.

De Dage, der nu fulgte, var som en Drøm for Dixie. De flød som en sølvklar blinkende Strøm gennem et Land, hvor alt var Velvære og Tilfredshed. Hun laa Dagen lang i sin Hængekøje under de skyggefulde Træer og grundede nu og da over, om hun ikke den Aften ude paa det mørke Vand virkelig var gaaet til Bunds, for dette forekom hende snarere at være Himmerige end jordisk Liv. Om det saa var Natten, der saa længe havde staaet for hende som et mørkt Dyb af Rædsel, hilste hun nu den velkommen, for hun sov sin sunde, trygge Søvn, der styrkede hende og gav hende en Følelse af, at Naturens Sundhed bestandig tog hende tættere ind til sit Hjerte.

Takket være disse himmelske Kaar og Deans utrættelige Omsorg bedredes hendes Tilstand hurtigt. Hun havde med sin skarpe Intelligens til Fuldkommenhed opfattet hans indgaaende Forklaring af hendes Sygdom og Kuren for den, og hendes Livshunger hjalp hende til at indordne sig under det strenge Reglement, han havde dikteret hende. Hun havde ikke sat sin Fod til Jorden siden den Dag, de blev gift. Dean bar hende i sine Arme og satte al sin Energi ind paa hendes Behandling som paa alt andet, han tog sig for. — Han holdt drengeagtigt paa, at hun skulde lukke Øjnene, før han bar hende fra hendes Kammer og ud til Hængekøjen, for at hun ikke skulde se de Forandringer, der fandt Sted i Stuerne. Og Dixie elskede denne Barnlighed hos ham, fordi den bidrog til at lette hende en Situation, som ellers kunde være vanskelig nok. Hun spekulerede ofte over, hvad der skulde træde i Stedet for denne barnlige Leg, naar den sidste Haandværker havde forladt Huset, og hun havde faaet Lov til at se alt, hvad der var blevet lavet. Hun var helt ængstelig for de Dage, der da vilde komme, og de blev ene. Det vilde kræve en Forsigtighed og Omtanke af hende uden Lige at udfylde Dagens lange Timer saadan, at han ikke fortrød sin impulsive Højmodighed, og hun ikke lærte Frygten for Fremtiden at kende igen.

Men den største Del af Tiden lod Dixie Bekymringerne for Fremtiden passe sig selv og nød, hvad Øjeblikket bød hende. Hun nød at klæde sig fint paa og være kræsen med, hvad hun valgte af sin righoldige Garderobe, og hun nød at blive opvartet underdanigt af den sorte Augusta. Og ikke mindst nød hun Deans Interesse for hendes Ve og Vel, hans uforanderlige venlige Opmærksomhed og hans glade Munterhed.

Thi ogsaa Dean fandt Eventyret mere fornøjeligt, end han havde ventet. Fraset hans professionelle Tilfredshed ved at se sin Patient trives var det velgørende for ham hver Dag at have et Arbejde at udrette, en Pligt at opfylde. Det havde han ikke kendt til i det sidste Aar. For første Gang i lang Tid lykkedes det ham at glemme sig selv. Han gik fløjtende omkring paa Ejendommen, iført Overall, og arbejdede Dagen igennem Side om Side med Maler, Snedker og Blikkenslager. Dixie paastod, at han arbejdede mere end de, og det var ikke langt fra at være Sandhed.

„Hvor længe skal jeg blive ved at ligge hele Dagen, Dean?“ spurgte hun.

„To Maaneder endnu. Du har snart ligget een Maaned, og i den Tid har du taget seks Pund paa. Hvis du er en god Pige, skal du snart faa Lov at spadsere lidt omkring. Men jeg vil gerne have, at du tager tyve Pund til paa. Her kommer Augusta med en Æggesnaps.“

„Ja, men Dean, jeg har allerede faaet een i Dag,“ protesterede hun.

„Det véd jeg, men vi kommer til at spise sent til Aften. Haandværkerne bliver her og arbejder over for at blive helt færdige.“

En Negerkvinde, der var saa bred over Hofterne, at hendes Gang mindede om et Skibs Rullen, kom ned imod dem. Hun havde et rent, blaaternet Forklæde paa over en stivet rød Kjole. Hendes sorte Ansigt skinnede i Solen, og hendes Øjne var som to blanke Stykker Kul. Hun bar en Bakke, hvorpaa der stod et Glas med et rørt Æg.

„Her er Fruens Æggesnaps.“

„Tak, Augusta, den ser knippelfin ud — jeg mener, den ser lækker ud.“

„Ja — vær saa god, Frue.“ Negerkvinden satte Bakken fra sig paa det lille Bord ved Siden af Hængekøjen og rullede tilbage mod Huset.

Augusta var sunket plat ned paa Jorden og blev siddende dèr med en bestemt Mine.

„Augusta!“

„Ja, Frue.“

„Har du ikke et Par Kiks?“

„Jo, Frue.“

„Vær rar og giv mig bare to.“

„Ja, Frue.“

Augusta satte sig igen i Gang, men Dixies Stemme standsede hende.

„Aah, Augusta!“

„Ja, Frue.“

„Jeg har alle Novellemagasiner her med Undtagelse af det ene, jeg vil læse i. Det er med rødt Omslag. Jeg tror ganske bestemt, det ligger paa mit Natbord.“

„Ja, Frue.“

Denne Gang naaede hun halvvejs op mod Huset, førend Dixies Kalden standsede hende for tredie Gang. Det var ikke, fordi hun behøvede eller særligt brød sig om de forskellige Ting, hun forlangte, men blot fordi det var saa morsomt at blive ved at give Ordrer og blive lystret saa respektfuldt.

„Aah, Augusta — vær rar og tag min Sweater. Den hænger i Skabet. Jeg tror ikke, Sjalet bliver varmt nok, naar Solen gaar ned.“

Augusta var sunket plat ned paa Jorden, hvor hun stod, og blev siddende dèr med en meget bestemt Mine.

„Bare lige et Minut, Fru Richardson. Hvis De ikke havde kaldt mig tilbage nu for tredie Gang, saa kunde De allerede have haft det andet. Men naar man bliver kaldt paa tre Gange, saa skal man sætte sig ned, før man gaar videre.“

„Hvorfor det?“ spurgte Dean, der var paa Vej op mod Huset.

„Ellers betyder det Ulykke. Det skal man være meget varsom med. Forleden var der en sort Kat, der sprang lige over Vejen foran mig. Og i Nat var der en Ugle, der tudede lige uden for mit Vindue. Det varsler onde Ting. Men nu tror jeg, jeg kan humpe videre,“ tilføjede hun og rejste sig. „Der er vist gaaet mer end et Minut.“

Dixie var alene nu og nippede langsomt af sin Æggesnaps. Ved Siden af Hængekøjen var der et lille Bord, fyldt med forskellige Smaating — en Sølv-Termoflaske med Isvand, nogle Bøger og Hæfter, en blaa Skaal med Appelsiner, en Vifte, en lille flettet Kurv og hendes Silkesjal. Hun rakte ud efter Sjalet og befølte det kærtegnende. Hun elskede Berøringen af dette bløde Stof og trykkede det op mod sin Kind. Hendes Blik gled ned over den tynde grønne Kjole, der var saa let og kølig, de lyse Silkestrømper og de smaa bitte fine Sko. Hun var lykkelig. Hun havde aldrig været saa lykkelig. Der kunde umuligt findes nogen større Lykke end den, hun ejede nu.

En døsig Fornemmelse af Velvære og Tilfredshed gennemstrømmede hende. Augusta kom med Kiksene og Magasinet og bredte omhyggeligt den varme Sweater over Dixies Skuldre. Dette var at leve, tænkte Dixie søvnigt, og hendes Øjelaag gled til.

Da hun vaagnede, var det ganske mørkt. I Skumringen hviskede de gyngende Mosguirlander Hemmeligheder til hverandre. Langs Søens Bred lod Frøerne deres hæse Kor høre, mens Fuglene puslede søvnigt i deres Reder. Og over Søens rolige Flade bredte der sig en fin Taage, der rullede frem, til den naaede den modsatte Bred, og Træerne stod indhyllet i et sart Slør. Al denne Skønhed fyldte Dixies Hjerte med en navnløs Længsel. Hun ønskede, at hun var mere i Harmoni med den — at hun kunde gøre sig mere fortjent til Deans Godhed — og mere udtryksfuldt vise ham sin Taknemmelighed.

Deans Stemme lød ned til hende gennem Aftenstilheden.

„Saa er alting færdigt!“

„Aah,“ hun satte sig op. „Jeg hørte slet ikke, at du kom. Jeg laa og tænkte.“

„Gjorde du det?“ Han løftede hende og bar hende op mod Huset. „Hvad tænkte du saa paa?“

„Paa dig.“

„Vil du saa fortælle mig, hvad du tænkte! Det manglede bare. Naa —?“

„Ja, maaske — en anden Gang, hvis du er rar,“ sagde hun rapt.

Men impulsivt knugede hun hans Arm. „Du *er* rar — god, god,“ hviskede hun. „Det var det, jeg tænkte.“

Men han protesterede og tilføjede, at han i hvert Fald fik sin rigelige Belønning derfor.

„Nej,“ sagde hun, „jeg synes ikke, det er nok, at du bare ser mig trives og komme mig. Jeg vilde saa gerne gøre noget for dig — —“ Hun tav brat.

„Tænk ikke paa det.“

Over hans Skulder saa' hun Huset tone frem, svagt hvidt i Tusmørket. Der var Lys i alle Vinduerne.

(Fortsættes Side 32.)

Hr. Kjeldsen danser

En Nytaarshistorie, der ikke ender sørgeligt, af Svend Sæbye.

Begge landede paa Gulvet med et Brag.

Folk siger nok, at det er yndigt at se et Par Mennesker rigtig forelskede i hinanden," sagde gamle Vadsø fra Hotellet. „Men de eneste, der mener det, er visse dybt lettede Mødre, naar de efter mange Ængstelser og Bekymringer har faaet deres Døtre afsat. Andre Mennesker synes nemlig kun, det er grinagtigt at se paa, og jo mere smægtende Forelskelsen er, jo mere griner man ad det. Ja, og saa er det jo sjældent mere end den ene af Parterne, der er helt fra det — i Reglen ham — og Mandfolket kan skam ogsaa være meget underholdende at se paa, men yndig er der vist ingen, der vil kalde ham, naar han kommer med sit fjerne, himmelvendte Blik og aandsfraværende mumler: „Hvadbehager? Æh, jeg hørte ikke rigtig —" saadan en halv Snes Gange i Løbet af fem Minutter. Næh, jeg siger, hvis en Mand faar Lyst til at blive til Grin, behøver han blot at forelske sig, saa skal han snart faa et taknemmeligt Publikum — paa en vis Afstand, altsaa, for kommer den arme Fyr hen og vil sludre lidt fortroligt med en eller anden om sin dyrebare, elskede Eulalia, eller hvad nu den blide Due hedder, saa læg Mærke til, at alle hans gamle Venner faar noget saa travlt. Enten skal de til Møde eller Generalforsamling, eller de skal hen og telefone (til Tandlægen. Og ser hans Venner ham komme hen ad Gaden, skynder de sig at laase Døren og lukke for Højttaleren, til de med et Lettelsens Suk har set ham gaa forbi.

Nej, hvem Folk kan lide, det er den Slags Gutter, som laver Grin med det hele og aldrig tager hverken sig selv eller Kvinderne alvorligt. Saadan en Fyr behøver aldrig at kede sig. Der er nok af smaa Lam, som sværmer om ham for at høre ham fortælle, hvor hans Hjerte evigt klaprer for dem alene, selv om de véd, det er Løgn. Og de andre unge Mænd lurer i Vandskorpen rundt omkring for at lære ham Fidusen af.

Saadan en Mand har aldrig nødig at give en Øre ud til Middagsmad, altid er han budt ud og velset, hvor han kommer. Men lad ham understaa sig i at blive forelsket. Saa — Farvel og Tak!

Det er mærkeligt nok, men jo mere fornuftig en Mand er til daglig, og jo mere Hjerne han har, des større Idiot bliver han, hvis han gaar hen og forelsker sig — han har vel ligesom længere at falde ned saa at sige.

Tag nu for Eksempel Hr. Kjeldsen. De kender ham nok. Redaktøren af *Amtsbladet*. Man skal lede længe, før man finder saadan en Mand, dygtig og redelig, ikke sandt? En Mand, der ikke er bange for at sige sin Mening i sin Avis, naar han synes, det tiltrænges, og som aldrig stikker noget under Stolen. Hvis han faar Nys om et eller andet lovlig smart Kup paa Skatteborgernes Regning, saa ve de arme Syndere.

Naa, men engang var det nu lige ved at gaa galt for ham, og Karrieren var nær gaaet fløjten — dengang var han ikke Folketingsmand endnu — og selvfølgelig var det, fordi han blev forelsket.

Hun hed Ilva Berner og boede med sin Moder her paa Hotellet. Hun hørte til den uskyldsrene Type, De véd, lyst platinfarvet Haar og lange, mørke Vipper over blaa, fromme Baby-Øjne, der aldrig kunde lyve, og morderlig forsigtig med sin moralske Vandel var hun, fordi hun havde Förstand nok til at forstaa, at der var en Masse Penge i et godt Rygte.

Moderen var Spekulant af Profession, og det var Ilva, hun spekulerede i. Efter at Faderen, den heldige Kartoffel, var afgaaet ved en rolig Død, havde Enken sat alle de Penge, han efterlod hende, i Ilva og givet Datteren en første Klasses Opdragelse paa de fineste Snobbeinstitutter i Europa, og hvis der nogen Sinde havde været en Gnist af almindelig Menneskelighed i hende fra Faderens Side, saa var den i hvert Fald nu blevet grundigt stampet ud.

Efter endt Afpudsning tog Fru Berner paa Turné med Ilva, men det lod til, at Markedet var lidt trykket i den ægteskabelige Branche, for Moderen havde rejst rundt med hende i flere Aar og udstillet hende paa forskellige, mondæne Badesteder uden Resultat og var lige ved at naa Bunden af Kassen, da hun kom i Tanker om, at hun havde Familie her i Byen og nedlod sig til at aflægge Bankdirektør Severinsen et Besøg sammen med Datteren.

Hvis hun nogen Sinde havde gjort sig Forhaabninger om at slaa Mønt af det Familieskab, saa maa det have været en kold Douche for hende. Gamle Severinsen var af den Slags, der tog dobbelt saa lange Skridt, som han behøvede, naar han gik Tur, bare for at spare paa Saalelæderet, og han læste alle de Historier, han kunde overkomme, om de nærige Skotter, ikke fordi de morede ham, men fordi han troede, han kunde lære noget af dem, skønt Guderne skal vide, at den værste MacDonald fra Aberdeen var en ren Ødeland ved Siden af Severinsen.

Kjeldsen traf Ilva om Efteraaret og faldt omgaaende for hende. Det var Synd at sige, Moder og Datter var vildt begejstrede for den Chance, de holdt sig nærmest neutrale. De kunde jo nok se, at han var en Mand, der havde Fremtiden for sig, men foreløbig laa den Fremtid saa langt ude, at de maatte nøjes med at betragte ham som en Reserve, de kunde falde tilbage paa, saafremt Millionæren skulde lade vente for længe paa sig.

Det var en ren Ynk at se Kjeldsen vimse rundt efter Ilva som en Pudelhund og logre med Halen, saa snart hun smilede til ham, i Stedet for at passe sit Arbejde. Saadan en reel ung Mand som Kjeldsen og saa den udspekulerede, lille Pyntedukke, det ærgrede os alle sammen noget saa grundigt, særlig fordi hun var i Familie med Severinsen, for det var navnlig Severinsen, Kjeldsen altid var efter i sit Blad, naar samme Herre lavede Numre med Byggespekulationer, Aktieselskaber og den Slags. De var som Hund og Kat, og da vi godt kunde lide at se Bankdirektøren faa en over Næbbet en Gang imellem, var det saa meget des mere kedeligt nu at se Kjeldsen gaa og gøre Haneben til Severinsens Niece, eller hvad hun nu var.

Saadan gik der et Par Maaneder. Kjeldsen kørte Ture med Ilva og gik i Teatret med hende.

Hvor som helst man gik, mødte man dem sammen. Hun kold som Is og overlegen og han hendes underdanige Tjener. Hun sad i Teatret, køligt tilbagelænet som en anden Prinsesse, forstaar De, og han bestilte ikke andet end at opvarte hende og gætte hendes mindste Ønsker, før hun nogen Sinde fik udtalt dem. Naar hun saa havde spillet lidt for meget Dronning et Stykke Tid, og stakkels Kjeldsen var ved at gaa ud af sit gode Skind, saa sendte hun ham blot et forjættende Blik gennem sine halvtlukkede, plukkede Øjenlaag. Saa var han straks Fyr og Flamme igen.

Naa, men henimod Jul var det, ligesom hun blev venligere mod ham, ikke blot saadan i to Minutter ad Gangen som før, men virkelig kærlig i Blikket, hun ligefrem kurrede af Ømhed nu og da, naar hun lænede sig ind mod ham, saa Kjeldsen gik som paa Rosenskyer i den Tid.

Saa skete der noget, der fik alle Folk i Byen til at tage sig til Hovedet og klø sig i Nakken. Severinsen gav et Julebal til Ære for Ilva, og Kjeldsen var hendes opvartende Kavaler.

Det maatte da betyde noget. Gamle Severinsen havde aldrig før haft noget af den Slags, og nu rullede han sig pludselig ud og gav et flot Bal for sin Niece, det lignede ham slet ikke, men det varede jo heller ikke længe, før vi blev klar over, at det hele var Forretning.

Se, Severinsen var saa snu, at han havde regnet ud, at fik han lodset Kjeldsen ind som Medlem i Familien, vilde han være sikret mod at blive ubehageligt omtalt i *Amtsbladet* for Fremtiden. Pigebarnet havde han selvfølgelig lovet Guld og grønne Skove for at gifte sig med Kjeldsen og, hvis hun ikke makkede ret, truet med at slaa Haanden af hende. Og Kjeldsen! Ja, han tog henrykt mod Indbydelsen til at være Gæst i Huset hos den Mand, han altid havde skældt bravt ud i sin Avis. Han var aabenbart af den Mening, at Ilva var Prisen værd, selv om gamle Severinsen gik med i Købet. Ja, Kærlighed gør blind. Og Sladderen gik.

Men det, som Kællingerne her i Byen, baade de mandlige og kvindelige, fik mest travlt med efter Ballet, var Kjeldsens Forsøg paa at optræde som Danser. Kjeldsen var just ikke nogen Salonløve, han havde været optaget af alvorligere Ting, særlig Politik, og kunde derfor bedre haandtere et Ølglas i et djærvt Lag og skaffe Orden til Veje ved et hidsigt Vælgermøde end trippe rundt paa et glat Parketgulv og foretage alle de mærkelige Vridninger og Drejninger, som hedder Dans nu om Stunder, og det var uheldigt for ham, da Pigebarnet, Ilva, var en hel lille Sommerfugl til at danse, det maa man lade hende.

Hende jokkede nu Kjeldsen rundt med paa Gulvet, med Øjnene straalende af bar Henrykkelse, mens han traadte det arme Pigebarn langt op ad Skinnebenene. Det saa' forfærdeligt ud, men det værste skulde komme.

Midt i en Vals kommer Kjeldsen sejlende for fuld Fart med Ilva, spredende Skræk og Rædsel til alle Sider blandt samtlige forsamlede Ligtorne, da det pludselig lykkes ham at anbringe sin ene Sko oven paa den Fod, Pigebarnet lige skal til at flytte, med det Resultat, at de begge lander paa Gulvet med et Brag, efter nogle yderst fantasifulde Sidespring. Sikken et Hyl, der blev!

Hvis Kjeldsen nogen Sinde havde haft Chancer ved næste Folketingsvalg, saa var de i hvert Fald nu gaaet grundig fløjten. Hele Byen morede sig over ham, og Folk kan maaske vælge en Umulius eller Slyngel til Rigsdagen, men een Ting er bombesikker, og det er, at ingen vil stemme paa en Mand, som har gjort sig selv til Grin, saa kan han være saa dygtig, han være vil.

Holm, Kjeldsens Redaktionssekretær, kom over til mig en Dag. Han er et ungt Menneske, man kan tale med, og vi faar os tit en Sludder, men denne Gang var det en bedrøvelig Historie, han kom med.

„Kjeldsen er færdig," sagde han, „Severinsen har ædt ham, det kan ikke nytte at nægte det, og nu kan alle hans Venner og Bekendte godt begynde at købe Kranse til hans politiske Begravelse." Holm rystede opgivende paa Hovedet.

„Naa, naa, saa galt er det vel heller ikke," mente jeg, „Kjeldsen og Severinsen kan vel nok have forskellige politiske Anskuelser, fordi de kommer sammen privat."

„Ja, det tror De maaske," svarede Holm forarget, „og det er der ogsaa andre, der tror. Men det er en gammel Løgn. Man kan ikke spille Bridge sammen den ene Aften og skælde hinanden ud med Næb og Kløer den næste. Nej, Severinsen véd, hvad han gør — det bliver Kjeldsen, der taber ved det."

„Tror De ikke, Pigen endelig er blevet forelsket i ham?" spurgte jeg imod min bedre Formodning.

„Forelsket!" udbrød Holm hidsigt. „Der er kun een, hun er forelsket i, og det er Ilva Berner. Nej, hun arbejder paa Akkord for Severinsen, skal jeg sige Dem. Han har Raad til at gøre noget for hende, naar hun har faaet Kjeldsen gjort umulig, og det er saa godt som besørget. Hele Byen taler ikke om andet end hans forbandede Dansenummer forleden Aften."

„Maaske det kan bringe ham til Fornuft —" prøvede jeg at sige.

„Bringe ham til Fornuft!" raabte Holm. „Véd De, hvad han bestiller for Tiden? Han gaar og tager hemmelig Danseundervisning hos den Idiot til Digenberg, saa han bedre kan svinge den yndige paa Ballet Nytaarsaften. Vil De sige mig, om det kunde være værre?"

Det kunde det ikke, det maatte jeg indrømme. Unge Digenberg! Se, se! Han var ellers Dansełærer i Hovedstaden og havde været en rigtig Mors Dreng. Nu gik han her og danderede den med sit marcelkrøllede Haar og lille, sorte Overskæg, Laksko, hvide Gamacher og et flot Guldarmbaandsur paa sit tynde Haandled. En værre Karikatur af et Mandfolk! Og ham gik Kjeldsen og tog Timer hos. Det skulde Folk bare vide.

Ingen fik det heldigvis snuset op. Ganske vist saa' man Kjeldsen og Digenberg sammen en hel Del, men oftest var Ilva med, saa Folk mente vel, at Kjeldsen blev nødt til at finde sig i hans Selskab, hvis han vilde være sammen med Ilva. Det var rigtig noget for hende at danse med Digenberg, begge var fødte Dansere, og det blev bestemt, at de to skulde give en Opvisning paa Hotellet Nytaarsaften.

Se, Nytaarsaften her i Byen fejrer mange Mennesker paa mit Hotel. Hall'en og Salonen bliver lavet om til Balsal, og ovenpaa sidder de ældre Honoratiores og spiller L'hombre, mens de Damer, der ikke danser, sidder ude paa Balkonen og samler Skandalestof sammen.

Nytaarsaften kom, og det hele var i fuldt Sving, da jeg saa' unge Holm staa og se saa underlig mellemfornøjet ud. Jeg gik hen til ham og spurgte, hvordan det gik med Kjeldsens Dansetimer!

„Puh," sagde Holm, „han faar det aldrig lært. Han danser akkurat ligesom Valdemar Sejrs Stridshingst, man bliver søsyg af at se paa ham. Den Dag, han faar Øjnene op, tror jeg, han bliver lidt gusten i Ansigtet. Maatte det ske snart."

„Lad os gaa ud i Palmehaven," foreslog jeg og bød ham en Cigar.

Vi havde ikke siddet der ret længe, før vi hørte nogen komme og sætte sig paa Bænken bag ved Palmetræerne. Lidt efter hørte vi et ordentligt Smækkys. Nu mener jeg ikke, jeg er videre nysgerrig af Natur, men jeg kan dog godt lide at vide, hvad der foregaar omkring mig, saa jeg kunde ikke lade være at pille lidt ved Grenene for at følge Begivenhedernes Gang paa den anden Side. Og jeg fik vel nok et Chok, da jeg saa', hvem det var, der kyssedes.

Dèr sad Ilva med Armene om Halsen paa Digenberg og puttede sig ømt ind til ham, mens hun gav ham Kys paa Kys og lagde hele den Sjæl, hun ejede, i hvert eneste et af dem.

Jeg sad som lamslaaet, og Holm saa' forundret paa mig, saa kikkede han selv derind og sprang op med et Sæt, mens han dirrede af Ivrighed.

„Det er det bedste, jeg længe har set," hviskede han hurtigt. „Nu gemmer De Dem her uden at sige et Ord, saa skal jeg faa fat i Kjeldsen i Løbet af et kvart Sekund." Og væk var han. Jeg listede forsigtigt om bag den nærmeste Palme, mens Forestillingen fortsattes mellem Turtelduerne paa den anden Side. Jeg begyndte at spekulere paa, om det nu vilde ende med Mord, Selvmord eller begge Dele, naar Kjeldsen saa' dette her.

Og jeg fik vel nok et Chok, da jeg saa', hvem det var, der kyssedes.

Lidt efter kom Holm listende, med Kjeldsen bagefter. Parret deromme havde lige holdt op at kysse hinanden — jeg tænker, fordi de trængte til at trække Vejret. Saa hørte jeg Ilva sukke:

„Aah, hvor jeg elsker dig, min egen store, dejlige Willymand!"

Hvor det lød! Jeg vilde have forsvoret, at noget Pigebarn kunde faa sig selv til at kalde Digenberg stor og dejlig, og nu hørte jeg det med mine egne Ører, og det lød til, at Kjeldsen ogsaa hørte det. Digenberg, den tynde Flagstang, der ikke havde den fjerneste Antydning af Hjerne oven over Anklerne.

„Véd du hvad, Ilva," kvidrede Digenberg, som om han lige havde opfundet Krudtet. „Vi kunde jo gifte os."

„Aah, hvis bare vi kunde," jamrede hun. „Men hvad vil Mama sige? Du véd jo, Onkel vil have, jeg gifter mig med denne forfærdelige Kjeldsen, ellers hjælper han ikke Mor med en Øre."

Digenberg flyttede sig uroligt, saa fik han en lys Idé til.

„Véd du hvad, Darling," peb han ivrigt. „Vi kunde gifte os og optræde sammen i Dansenumre. Der er Masser af Penge i det, og vi vil absolut faa Sukces sammen."

„Tror du, det vilde gaa, Willy?"

„Naturligvis bliver det Sukces. Lad du mig om det, min lille Due. Saa skal du se, hvor din Willymand skal gøre dig berømt, bliver din Mama vred, kan vi jo flygte." *(Fortsættes Side 36.)*

Barbaras Befrielse

Fortsat Roman, af Norman Hugh Romanes.

Resumé:

Den unge Jurist Ronald Walters opdager, at Lady Barbara Wintringham, Lord Wintringhams smukke Datter, er blevet bortført af en Forbryderbande, og da han fra sin Onkel, der er Lordens Sagfører, hører, at Wintringham har udbedt sig en større Pengesum, forstaar han, at Banden forsøger en storstilet Pengeafpresning og har sikret sig Lady Barbara for bedre at kunne tvinge hendes Fader. Ronald, der skal overbringe Lord Wintringham, som af Banden foregives at være syg, de forlangte Penge, faar Adgang til Slottet og skaffer sig straks Hjælpere og finder ud af adskillige mystiske Ting, blandt andet, at en Flyvemaskine hver Dag kommer til Godset og henter Efterretninger om Sagernes Gang og bringer dem til Chefens Hovedkvarter. Han sender Bud efter sin Ven Kriminalreporteren Bob Kenneth og lejer sammen med ham en Flyvemaskine, i hvilken de sætter efter Bandens Maskine for at opdage dens Hovedkvarter. Saa snart de er gaaet ned, bliver de imidlertid fanget og ført til et ensomt beliggende Hus, hvor ogsaa Lady Barbara befinder sig. Det lykkes dem dog at befri sig for de Reb, hvormed man har bundet dem, slaa Fangevogteren Jake ned og skjule sig i et Værelse, tilhørende en Enkefru Bonham. De bliver imidlertid opdaget og maa søge Tilflugt paa Taget.

Forslaget blev omgaaende fulgt. Fire-fem Kugler hvislede op gennem Bunden af Vandbeholderen og slog smældende mod Tagstenene. Men Bob, ved hvis Gavlside dette gik for sig, laa af Vejen, saa Kuglerne ikke kunde ramme ham, selv om de var røget igennem Taget — hvad de dog næppe gjorde. Den karakteristiske metalliske Lyd, da Kuglerne gik igennem Beholderen i Stedet for op i Benene paa Flygtningene, røbede selvfølgelig hurtigt Sagernes Sammenhæng for Banditterne.

Ronald hørte Strachwitz bande.

„Det er det gamle Skrummel af en Vandbeholder!“ raabte han. „De har slæbt den hen over Lemmen. Det kan ikke nytte noget, at vi forsøger at komme op denne Vej. Men det er lige meget. Kom med — skynd jer! Hent en Stige! Nu har vi dem i Løbet af faa Minutter. De kan umuligt slippe fra os!“

Der lød hastige Tramp af mange Fødder og en Summen af Stemmer, som efterhaanden døde bort og afløstes af Stilhed. Johnson og Ronald krøb hen til Gaardsiden af Taget og kikkede ud over Kanten. Det vrimlede med Mænd nede i Haven. To af dem kom lidt efter slæbende med en Stige fra et af Udhusene.

„Kom ned, Barbara og Bob!“ hviskede Ronald hurtigt. „Dæk jer bag Skorstenene og hold Øje med, hvad der foregaar foran Huset. Der er foreløbig ikke noget som helst at risikere fra Gavlene.“

Det store Spørgsmaal var: Vidste Strachwitz, at Flygtningene var bevæbnede? Han anede selvfølgelig ikke noget om den Revolver, de havde skjult under Asken i Kaminen. Men vidste han noget om den lille forniklede Revolver og Æsken med Patroner, som Bob havde fundet bag Fru Bonhams Prækensamlinger? Havde den gamle Dame opdaget, at Vaabenet var forsvundet? Hun havde ikke set det blive fjernet, og selv om hun nok vidste, at hendes Værelse var blevet gennemrodet, var det ikke sikkert, at hun tænkte paa Revolveren. I den Forvirring, der opstod, da hun blev fundet kneblet og bundet paa sin Seng, var der rimeligvis ingen, som havde skænket dette betydningsfulde Spørgsmaal en Tanke. Den aabenlyse Maade, hvorpaa Banditterne traf deres Forberedelser, tydede paa, at de ikke nærede Gnist af Mistanke. Der var ikke Tale om, at de traf Forsigtighedsregler af nogen Art, og Stigen blev baaret hen til Muren, uden at Angriberne forsøgte at dække sig under Spærreild, ja, uden at de saa meget som kastede et Blik op i den Retning, hvor Flygtningene befandt sig.

Ronald konstaterede dette med en vis Tilfredshed. Medens Barbara og Bob, der ikke havde Vaaben, holdt sig dækket bag Skorstenene længere tilbage, laa han og Johnson fladt udstrakte henne ved Kanten og ventede med deres Revolvere parat.

Stigen var alt for kort til, at den kunde naa fra Jorden og op til Tagets Kant, og da ingen sagde noget om at hente en anden, gik Ronald ud fra, at det var den eneste, de havde. Men Banditterne vidste Raad. Et Par Mand klatrede op paa den lille Udbygning foran Døren og trak Stigen op efter sig. Naar de stillede den dér, kunde den naa omtrent helt op. Men ogsaa kun omtrent. Der manglede ca. 1 Meter. Det havde dog mindre at sige. Fra det øverste Trin var det en let Sag at gribe fat i Murens Overkant og svinge sig op — forudsat at der ikke blev skudt oppe fra Taget.

„Gaa op, Henry!“ kommanderede Strachwitz. „Hold Pistolen parat og skyd paa den første, du ser — men ikke paa Pigebarnet. Albert følger efter, og saa I andre!“

Planen var let at gennemføre under de Forudsætninger, han gik ud fra som givne. Men i Betragtning af de virkelige Forhold var den latterlig. I samme Øjeblik, Henrys Hoved og Skuldre kom til Syne over Murkanten, gav Ronald Ild og sendte ham en Kugle i Overarmen. Virkningen var forbløffende og overgik langt, hvad Ronald havde ventet. Manden var netop i Færd med at hæve sig op og hvilede et Øjeblik med hele sin Vægt paa den Arm, Kuglen traf. Med et rædselsfuldt Hyl gav han Slip, tumlede ned i Hovedet paa Albert, der gik bagover og rev de to andre Mænd ved Stigens Fod med sig. De drattede ned fra Udbygningen og trak Stigen med sig i Faldet.

Det var for saa vidt fire Mand med eet Skud fra en lille Revolver — et ganske antageligt Resultat. Det var ingen daarlig Begyndelse. At dømme efter de Hyl, de udstødte, var de ikke sluppet helskindede fra denne Luftfart. Saa vidt Ronald kunde skønne, havde Henry foruden den saarede Arm hentet sig et brækket Ben, Albert en brækket Arm og de andre nogle alvorlige Forstuvninger. Han og Johnson aabnede nu i Forening en kraftig Kanonade mod den fortumlede Skare dernede. Der lød Raab og Skrig, og Mændene spredtes i alle Retninger, saa hurtigt Benene kunde bære dem. De saarede blev liggende paa Valen.

Strachwitz vidste nu, at Flygtningene var bevæbnede, og en pludselig Stilhed sænkede sig over Kamppladsen.

De tre Mænd og den unge Pige paa Taget genindtog deres tidligere Stillinger, og lidt efter saa' Ronald fire af Banditterne styrte ud fra Bagsiden af Huset, hvor de havde søgt Dækning, og løbe tværs gennem Haven. Johnson sendte en Kugle efter dem og ramte en af dem i Benet. Han blev liggende paa Jorden og vred sig, men de tre andre lod ham ligge og styrtede videre.

„Hvad tror De, de har i Sinde, Johnson?“ spurgte Ronald.

„Det er vel sagtens Stiger, de vil hente. Men de kommer til at skynde sig. Det er snart højlys Dag.“

Ronald saa' forventningsfuld mod Solen, der nu stod et godt Stykke over Horisonten. Selv om Huset laa ret isoleret, vilde det være risikabelt for Banden at foretage et regulært Stormangreb med dertil hørende Revolverskydning i Dagens klare Lys. En alt for livlig Kanonade vilde let kunne tiltrække sig eventuelle forbipasserendes Opmærksomhed.

Ude over Klitternes takkede Rand øjnede man et Glimt af Havet, og pludselig udbrød Barbara, der var entret op ved Gavlen:

„Der kommer nogen nede paa Stien! Det er en Motorcykle!“

XXIII.

Angreb ovenfra.

Ronald spejdede i den Retning, Barbara pegede, men nede fra Taget kunde han ikke se ret langt, og han entrede derfor skyndsomst op til hende. Han kikkede forsigtigt ud over Murkanten, og i det fjerne mødte der ham det kærkomne Syn af en Motorcykle med to Mand paa. Køretøjet kom langsomt ned mod Huset, men var endnu for langt borte til, at man kunde raabe det an. Hvis Motorcyklen blot bibeholdt sin Kurs — og det maatte den nødvendigvis gøre, medmindre den ligefrem vendte om — vilde den passere Huset i en Afstand af knap en halv Kilometer paa det Sted, hvor Vejen gik fra gennem Plantagen.

„Véd De, hvad jeg tror, Ronald?“ udbrød Barbara i heftig Sindsbevægelse.

Ronald saa' spørgende paa hende. Han var naturligvis meget interesseret i, hvad hun eventuelt havde opdaget, men naar han, som nu, mødte hendes Blik, var det ganske andre Følelser end Videbegærlighed, der optog ham. Han var ikke langt fra at være Skæbnen taknemmelig for de sindsoprivende Begivenheder, der havde stillet ham Side om Side med Barbara og gjort ham til hendes Kampfælle og Beskytter. De faa Timer, de havde tilbragt i hinandens Selskab i Strachwitz' Hus, havde bragt dem nærmere til hinanden, end et aarelangt Bekendtskab kunde have gjort. Han havde en instinktmæssig Følelse af, at den Sympati, hun havde tilkendegivet for ham allerede ved deres første Møde for — ja, det var ubegribeligt nok ikke mere end tre Dage siden — havde vokset sig stærkere og stærkere for hver Time af deres fortvivlede Kamp mod den Skæbne, der truede dem. Men der var imellem dem ikke blot den Tilknytning, som fælles Farer skaber — det var Følelser af en anden og dybere Art, der gjorde sig gældende. Kærlighed gør seende, og Ronald havde i Barbaras Øjne set et Lys, der var som et Genskin af den Lykke, der fyldte hans eget Sind. Men var der bestandig, skønt det var helt andre Ting, der optog dem. Selv i dette skæbnesvangre Øjeblik saa' han det, og hans Hjerte tog til at banke med en Heftighed, som han maatte gøre sig Umage for ikke at røbe. Alligevel maatte der i hans Blik have været noget, der forraadte, hvad der foregik i ham. Barbara blev lidt rød i Kinderne.

„Nej —?" svarede han paa hendes Spørgsmaal.

„Jeg tror, det er Ellis og hans Bror Harry — Gartnerens Sønner derhjemmefra."

Ronalds første Tanke var, at hun saa' Syner og i sin Sindsophidselse indbildte sig Ting, som hun ønskede maatte ske, men som desværre hørte til det umulige. „Nej," svarede han, „det kan ikke være dem. Hvordan i Alverden skulde de have fundet herud?"

„Det véd jeg ikke, men jeg tror bestemt, det er dem!"

Ronald spejdede med Haanden over Brynene, men det var ham umuligt paa saa lang en Afstand at konstatere, om hun havde Ret. Men paa den anden Side kendte Barbara jo de to unge Mænd bedre end han, og det var naturligvis ikke udelukket, at Tilfældet kunde have ført de to Brødre denne Vej. Ved at spørge sig for undervejs kunde de have faaet Underretning om, at to Flyvemaskiner, et Monoplan og et Biplan, den foregaaende Eftermiddag var set flyve i denne Retning, og „Møllet"s hyppige Ture til og fra dette Sted kunde vel næppe være gaaet helt upaaagtet for sig. Han ønskede blot, at han havde den fortrinlige Kikkert, han havde tilegnet sig i Hall'en paa Wintringham Castle, men den var selvfølgelig nu i Strachwitz' Besiddelse.

„Lad os vente og se," sagde han.

De ventede — og saa'. Og Barbara fik Ret. Efterhaanden som Motorcyklen kom nærmere, begyndte Ronald at kunne skelne Skikkelserne nøjere, og han blev klar over, at det virkelig var Ellis, der sad paa Bagsædet, medens den yngre Broder, Harry, styrede.

„Det er jo et Mirakel!" udbrød han begejstret.

„Ja — men der kan altsaa endnu ske Mirakler," lo Barbara. Det var en sensationel Opdagelse, de havde gjort, og den hensatte dem begge i en Tilstand af Henrykkelse, saa de kunde have danset af Glæde.

Ronald lod sig i en Fart glide ned fra Murkanten og styrtede hen til Johnson, der uforstyrret var blevet paa sin Post.

„Ellis og hans Bror er paa Vej herud paa Motorcykle!" sagde Ronald aandeløst. „De er ganske tæt herved. Hvad skal vi gøre?"

„Passer det virkelig?" spurgte Johnson med let forstaaelig Overraskelse. „Er De sikker paa, at det virkelig er dem? Hvordan i Alverden har de fundet Vej herud?"

„Det kan jeg ikke sige Dem. Men de er her!"

I det samme dukkede Motorcyklen frem, saa at de kunde se den fra Hjørnet af Gavlmuren.

„Sving Flaget, Johnson!" sagde Ronald. „Vi maa have fat paa dem. Det vilde være glimrende!"

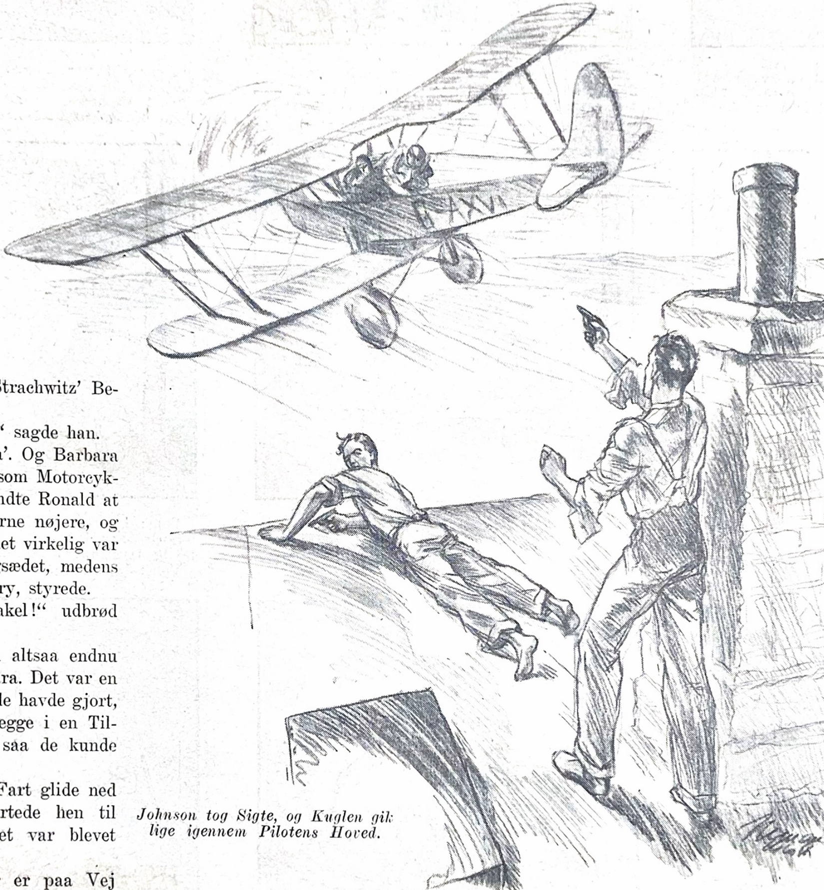
Det var Johnson klar over, men han gjorde dog en advarende Bevægelse. „Vi maa passe paa ikke at lokke dem ind i Ildlinien," sagde han. „Jeg gad vide, om Ted kan huske Morsesystemet, jeg véd, at han *har* kunnet det."

„Gør et Forsøg!" ivrede Ronald. „Det allerbedste vilde være, om vi ikke behøvede at raabe dem an. Hvis vi bare ganske lydløst kunde forklare dem, hvordan Sagerne staar, uden at nogen af Banditterne hørte eller saa' det ......!"

Motorcyklen nærmede sig Randen af Plantagen, og Johnson svingede det improviserede Flag af al sin Kraft, saa at Ronald hvert Øjeblik frygtede, at den spinkle Parasol skulde knække. De to unge Mænd paa Motorcyklen lod slet ikke til at bemærke Signalet, og Ronald haabede paa, at de vilde fortsætte ad Stien, som førte forholdsvis tæt forbi Ejendommen. I yderste Nødsfald var der ikke andet at gøre end at raabe til dem. Men til hans Forfærdelse drejede Motorcyklen pludselig af, fortsatte ind i Plantagen og var i næste Øjeblik ude af Syne. Nu og da kunde de dog se et Glimt af den mellem Træerne, og Johnson blev ved at vifte med sit Flag. Motorcyklen dukkede nu ganske uventet frem i en lille Lysning imellem Granerne — temmelig nær ved Huset — og først da fik Ellis Øje paa det viftende Signalflag. Han var aabenbart straks klar over, hvad Meningen var. Motorcyklen standsede, og han tog et Lommetørklæde op af Lommen og besvarede Signalet.

Ronald var saa meget inde i Morsesystemet, at han var i Stand til nogenlunde at følge med i, hvad Johnson forklarede de to Brødre Ellis. Det gik langsomt, men Signalerne var meget tydelige og blev ogsaa forstaaet:

Kom ikke nærmere. — Skydning. — Hent Politi. — Mange. — Endnu alt vel.

Johnson tog Sigte, og Kuglen gik lige igennem Pilotens Hoved.

Ellis bekræftede Meddelelsen og sagde noget til Harry. Motorcyklen vendte omkring, og de to Brødre jog af Sted med langt større Fart, end de var kommet. Spørgsmaalet var nu, hvor lang Tid det vilde tage dem at bringe Assistance, og hvad Strachwitz i Mellemtiden vilde foretage sig. Der var ingen Grund til at antage, at han eller nogen af hans Folk havde bemærket, hvad der var foregaaet. Signaleringen havde været fuldkommen lydløs, og Banden havde aabenbart ingen Vagtposter ude. Strachwitz havde øjensynlig Brug for Mandskabet andetsteds. Der herskede fuldkommen Stilhed overalt. Man hverken saa' eller hørte nogen. Men denne mærkelige Ro var øjensynlig kun en ildevarslende Stilhed før Stormen.

„Der kommer en Lastvogn op gennem Alleen!" raabte Bob oppe fra sin Observationspost ved Gavlen.

Johnson og Ronald rettede øjeblikkelig deres Opmærksomhed mod det angivne Punkt, og ganske rigtigt — op gennem Alleen kom en almindelig Lastbil rumlende, belæsset med ikke færre end fem lange Stiger. Det lod til, at Strachwitz altid kunde skaffe sig, hvad han havde Brug for. Det var naturligvis Mændene, som Ronald og Johnson havde set styrte igennem Haven straks efter det første Angreb, der nu havde været nede og hente de nødvendige Rekvisitter — Himlen maatte vide hvorfra. Da Bilen naaede Indkørselsporten, gav Chaufføren Signal med Hornet, og fra et Sted næsten lige under det, hvor Ronald og Johnson stod, kom seks—syv Mænd løbende. De to Revolverskytter paa Taget sendte nogle Skud efter dem — nærmest for et Syns Skyld — men Banditterne var hurtigt uden for Skudvidde, og ingen af Kuglerne havde truffet. Stigerne blev i en Fart løftet af Vognen, og lidt efter stod Banditterne parat med tre af dem — to Mand ved hver Stige. Men hvad ventede de paa?

„Pas paa!" raabte Barbara af sine Lungers fulde Kraft. „Flyvemaskinen — Flyvemaskinen — dér kommer den!"

„Skynd Dem ned!" kommanderede Ronald. Og et Øjeblik efter stod baade Barbara og Bob nede paa Taget igen ved Siden af ham.

„De har rimeligvis i Sinde at sætte Stigerne til Muren under Dækning af Revolver-Ild fra oven," sagde Johnson. „Vi kommer til at tage os godt i Agt for ikke at blive ramt."

„Bob og Barbara," sagde Ronald, „det er bedst, at I gaar nedenunder. I kan alligevel ikke gøre nogen Gavn heroppe, da I ingen Revolvere har. Hvis Johnson eller jeg bliver ramt, kommer en af jer op og ta'r hans Plads — først Bob, og skulde det blive nødvendigt, saa De, Barbara! Er vi enige?"

Hverken Bob eller Barbara var rigtig tilfreds med den Ordning, men de indsaa', at den var fornuftig, og adlød uden Protester. De forsvandt lydigt ned gennem Taglugen.

„Se efter, om der ikke er et lille Hul eller en Sprække under Taget, hvor I kan holde Øje med, hvad der foregaar bag ved Huset!" raabte Ronald efter dem.

„Det er vist bedst, at De passer paa Stigerne, Hr. Walters," foreslog Johnson, „saa skal jeg tage mig af Aeroplanet."

Ronald kravlede frem, liggende omtrent paa Maven, og holdt sig saa nær som muligt til den venstre Gavlside. Han havde Revolveren parat og beredte sig til at give Ild, saa snart Mændene med Stigerne kom paa tilstrækkeligt nært Hold.

Johnson blev staaende oprejst og trykkede sig ind til en af Skorstenene, saa at han frembød saa lille en Skydeskive som muligt. Ronald saa', at to af Stigerne nu blev baaret omkring til den anden Side af Huset. Han kunde ikke følge dem længere end til Hjørnet og smuttede tilbage til Loftslugen.

„Kan I se noget dernede?" raabte Ronald ned gennem Lugen.

„Ja, Masser," svarede Bob. „Der er Sprækker hele Vejen rundt. Du kan se, der er helt lyst hernede nu."

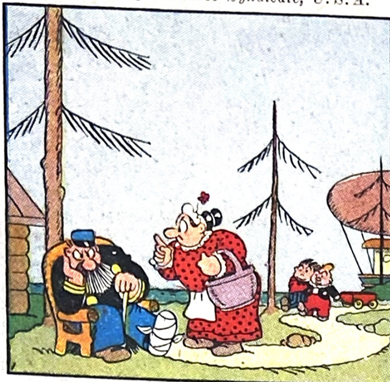
„Lad mig vide, hvornaar Stigerne bliver stillet til Muren."

„Ja vel!"

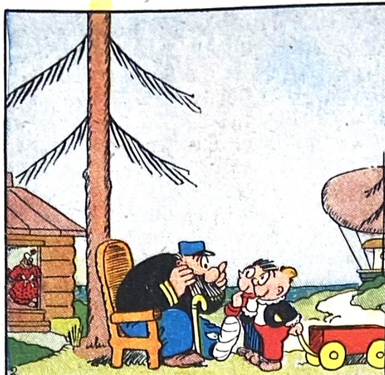
„De angriber os fra begge Sider, Johnson," sagde Ronald, idet han vendte tilbage til sin tidligere Plads.

(Fortsættes Side 28.)

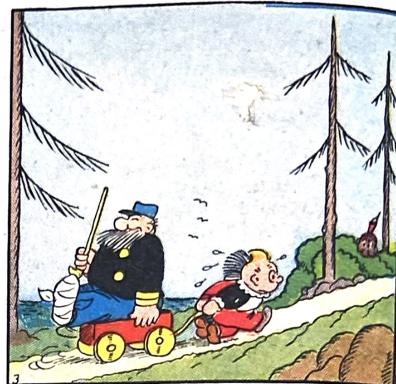
Kaptajn Voms Køretur.

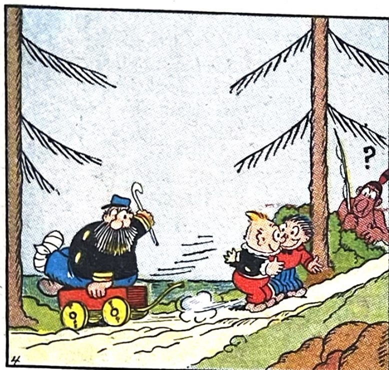
Fru V.: Det kan ikke nytte, at du gør Vrøvl! Saa længe du har den rædsomme Potegra, faar du kun Mælkemad og til Nød en Smule Fisk!
Vom: Det er til at kaste op af!

Vom: Røde Mads har inviteret mig paa Rensdyrryg i Dag. Kan I køre mig derover i jeres lille Vogn, skal I faa en Krone til Deling!
Tot: Du er den eneste, vi vil gøre det for!

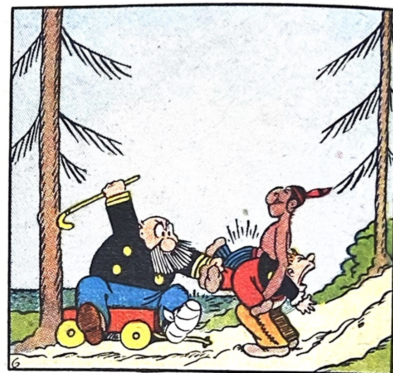
Vom: Mutter siger: Mælkemad og Fisk! Bæ—æv! Men jeg siger: Kødmad og Øl. U—uhm!
Tot: Vi kan i Grunden risikere at faa vores Vogn ødelagt af saadan en Flodhestevægt!

Tot: Ved du hvad, Knold, en Krone er en lurvet Betaling for at trække af med en Hvalros!
Knold: Og vi skal oven i Købet dele Kronen!
Vom: Naada! Hvorfor slipper I Vognen!

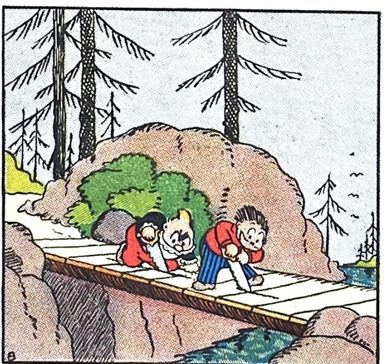
Vom: Av—av—av—av—av!
Sortfjæs: Maj se, at I styg Ungr slip Vogn met Vilje, so Kaptajni støte mot Træ!
Tot: Hvad kommer det dig ved, din Rødtud!

Vom: I nederdrægtige lumske Unger!
Sortfjæs: Maj meket dygtig! Maj gripe dem uartig Hyænungr! Hihihihihi!
Vom: Ja, nu kan *De* faa Kronen i Stedet for!

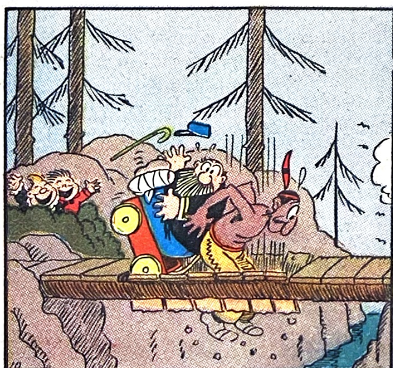
Tot: Det gamle sure Gnav! Den fede Flodhest! Den mæskede Klumpfisk! Den ......
Knold: Aa, hold op! Hvad hjælper *Ord!* Nej, handles skal der og det hurtigt!

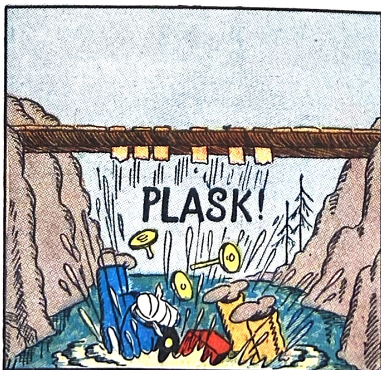
Tot: Hver Gang jeg tænker paa den røde Abekats Hihihi, er jeg ved at ærgre mig ihjel!
Knold: Op med Humøret, kære Bror! Har man en Hjerne og en Sav, kan man altid faa Hævn!

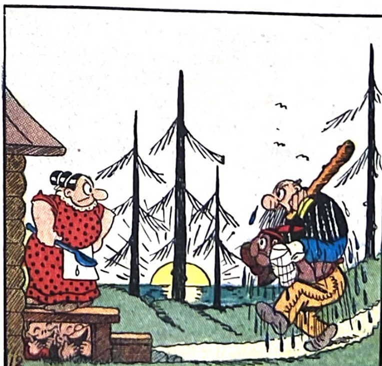
Vom: Nu gælder det om at skynde sig, Sortfjæs! Jeg trænger vældigt baade til noget at spise og til noget at væde Tungen med!
Sortfjæs: Maj oksaa træng' til noket!

Vom: Naada, hvordan er det, De bærer Dem ad, Klodsmajor! Kan De ikke køre ordentligt?
Sortfjæs: Maj nix ka' gør' for det, Kaptajni! Broen bleft pluds'lig helt væk!

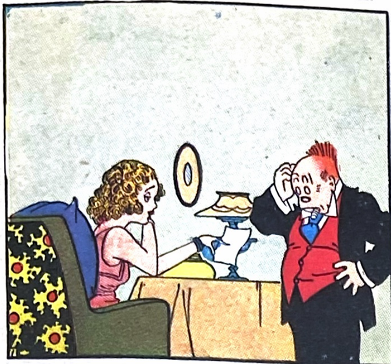

Tot (oppe): Værs'go'! Vi kan desværre ikke give jer noget at spise, men nu har I noget at væde — ikke alene Tungen — men hele Kroppen med!
Knold: Drik jer nu ikke fulde!

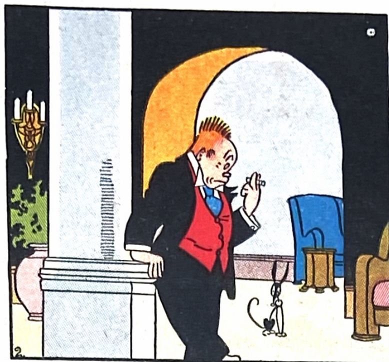

Fru V.: Hvad skal det smage af, at du gaar i Bad med Tøjet paa? Imedens er Vællingen blevet sveden, og Plukfisken er brændt paa!
Vom: Det bliver en udsøgt Nydelse!

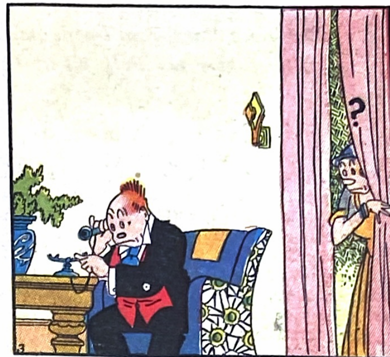
Gyldenspjæt faar en Belønning.

Frk. G.: Jeg er saa ked af det! Den ækle Grev Kronhøj skriver, at han henter mig til en Spadseretur Klokken 5. Og jeg tør ikke sige nej for Mor. Kan du ikke hjælpe mig, søde Far?
G.: Jeg skal prøve paa det, min lille Pige!

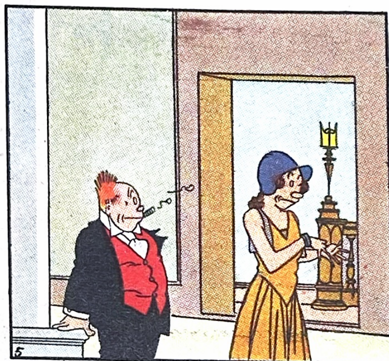
G.: Hvorledes mon jeg skal bære mig ad? Jeg er vis paa, at Fyren ikke er Greve, men siger jeg det til Rasmine, faar jeg Kagerullen i Ho'det! — Der kommer Rasmine! Aa, jeg faar en Idé! Jeg lader, som om jeg telefonerer til en Kammerat!

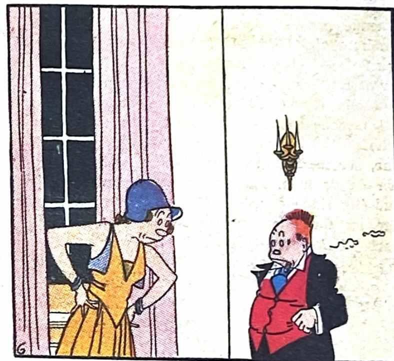
Gyldenspjæt: Ja, det er mig, Globider! Madammen er ude! Kom herover præcis Klokken 5, saa kan vi sludre lidt. Du kan godt ringe paa Hoveddøren. Der er Fred og ingen Fare!
Fru G. (sagte): Naa, saa det bilder du dig ind!

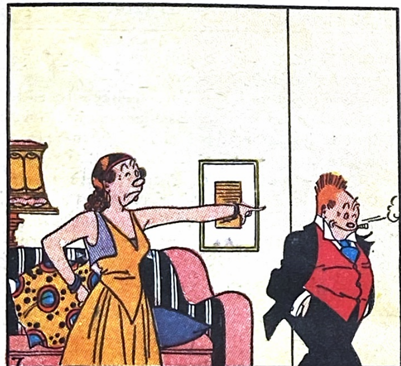
Fru G.: Han har altsaa ikke hørt mig komme hjem, men tror, at han kan have en af sine Kanutter siddende i min Lejlighed. Ja, vent bare!

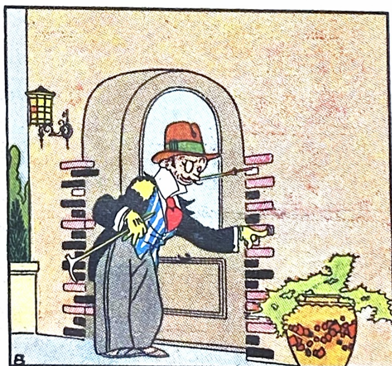
Gyldenspjæt: Aa, er du dèr, mit Lam! Jeg troede, at du blev borte hele Eftermiddagen!
Fru G.: Ja, men det gjorde jeg altsaa ikke!

G.: Det ringer! Nu skal jeg lukke op!
Fru G.: Nej, du skal aldeles ikke gøre dig nogen Ulejlighed. *Jeg* skal nok lukke op!

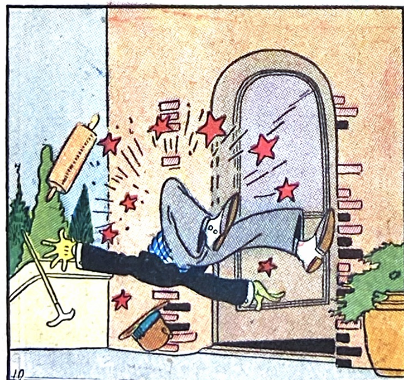
Fru G.: Forsvind! Hører du ikke, naar jeg taler til dig, din Klovn?
G.: Det kan jeg ikke godt undgaa — med *den* Stemme, du har. (Sagte): Det gaar, som jeg ønsker!

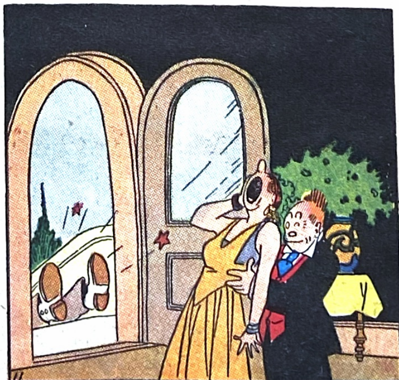
„Greven": Jeg forlanger Medgiften udleveret, inden jeg gifter mig med Datteren. Har jeg blot den, er det ligegyldigt, om de efter Brylluppet opdager, at jeg ikke er Greve!

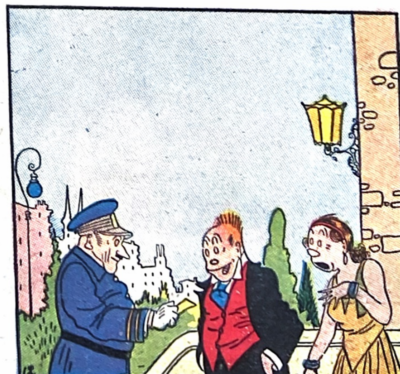
Fru G.: Jeg kan se den simple Fyr gennem Ruden! Nu glæder han sig til at have det rart sammen med Klavs, den Lurendrejer! Men han skal komme paa Hospitalet i Stedet for!

Fru Gyldenspjæt (inde): Værs'go' tag den! Og saa kan De maaske en anden Gang holde Dem borte fra mit ordentlige Hus, hva?
„Greven": Av! Av! Jeg er altsaa opdaget!

Fru G.: Himmel! Det var Grev Kronhøj!
G.: Bare rolig! Jeg ta'r Skylden paa mig!
Fru G.: Aa ja, gør det, Klavs, ellers er min selskabelige Position fuldstændig ødelagt!

Betjenten: Her er en Belønning paa 500 Kroner, fordi De fangede den Fyr! Han er ikke Greve, men Storbedrager og Ægteskabssvindler!
G.: Ja Tak! De Penge har jeg ærligt fortjent.

De fire Vanvittige

Brødrene Marx, som baade paa Film og i Privatlivet kan faa Folk til at tude af Latter.

Der er fire Marx-Brødre: Zeppo, Harpo, Groucho og Chico. Det er Harpo, der gaar med Puddelparykken, og det er Groucho, der bærer det morsomme Overskæg. Zeppo og Chico ser lidt mere menneskelige ud, men de er lige saa ustyrlige morsomme som de andre to, og Kvartettens særprægede Løjer skyldes i lige høj Grad dem alle fire. Marx-Brødrenes specielle Humor er af den mere anstrengende Slags, maaske lidt mere voldsom, end man er vant til her i Europa. Men takket være en medfødt Sans for Komik er de morsomme, hvad de end foretager sig.

Det er vanskeligt at forklare netop, hvori deres Humor ligger. Den er saa tosset, saa rent ud vanvittig. Det er maaske muligt at faa et lille Indblik i deres Filmskomik, naar man ser paa, hvorledes de opfører sig i Privatlivet, eller rettere sagt, naar de ikke spiller Komedie.

Eksempel: Den store Instruktør Lubitsch kommer gaaende gennem Atelieret. Samtidig kommer Marx-Brødrene tilfældigt ud af deres Omklædningsværelser. Uden et Ord styrter Harpo sig over Lubitsch og begynder at brydes med ham. De andre tre ser alvorligt til. Pludselig slipper Harpo sit Brydertag og gaar sin Vej, medens Lubitsch fortumlet tager sig til Hovedet.

Kvindelige Journalister, der interviewer Marx-Brødrene, ser næsten aldrig ligesaadan ud, naar de gaar, som da de kom. En af Marx-Brødrene kan maaske pludselig finde paa, at Damen trænger til lidt Massage, og for alles Øjne begynder han grundigt at bearbejde hendes Rygstykker. Eller en af Brødrene kan finde paa at spænde Ben for hende eller lægge sit Hoved i hendes Skød.

Engang fik de fire tossede Øje paa en meget vigtig filmsoverordnet, der kom gaaende igennem Atelieret. Han havde blaa Jakke og hvide Benklæder paa, og alle veg ærbødigt til Side for ham, alle, undtagen de fire Marx-Brødre. Uden et Ord gik de i Lag med ham. De knappede hans Frakke op, løsnede hans Slips, og Benklæderne var gaaet sig en Tur ogsaa, hvis den stakkels Mand ikke havde taget et fast Tag i dem med begge Hænder og var styrtet til det nærmeste Omklædningsværelse.

Marx-Familien er højst besynderlig. Bedstefaderen var en omrejsende Tryllekunstner i Europa. Han var ikke videre dygtig, men med lidt Behændighed holdt han den gaaende i mange Aar. Han sluttede altid sine Forestillinger med at tilbyde at skære Hovedet af en af Tilskuerne og derefter sætte det paa Kroppen igen. En Dag var der virkelig en tysk Bonde, som i Alvor tilbød sig selv som Forsøgskanin. Tryllekunstneren maatte ganske stille forsvinde. Det er hans Sønnesønner, der danner Verdens mest skøre Filmskvartet.

De er uhyre populære i New Yorks Selskabsliv, men de gaar kun til de Selskaber, som de kan faa lidt Grin ud af. Chico er Forretningsfører for Kvartetten og forstaar Kunsten at sige nej til et Tilbud paa 12,000 Dollars om Ugen — naar der er Chance for et endnu større. Groucho er den vittigste og skriver alle deres morsomme Replikker. Harpo er den eneste Ungkarl. Han er meget interesseret i Bridge og Blondiner. Zeppo, den yngste, kan godt lide at spille den store og kører rundt i Rolls Royce.

Det vil være vanskeligt for selv en dygtig Komiker at komme til at se mere idiotisk ud, end Harpo Marx gør her.

De fire Marx-Brødre laver ved hver en Lejlighed de mest vanvittige Løjer — rene Drengestreger meget ofte — men de er i alt, hvad de gør, saa umiddelbart komiske, at man maa overgive sig til Latteren. Her ses de i en fjollet Situation.

Ungerne ønsker Glædeligt Nytaar

Filmsbørn
bringer ikke deres Forældre Gods og Guld

De faa, der virkelig naar frem, beskyttes af Californias Love mod Udbytning af Forældrene.

Filmsselskaberne modtager en stor og blandet Post. M.-G.-M.-Selskabet, der bl. a. laver Jackie Cooper Films, fik for kort Tid siden følgende Brev:

Dhrr. Metro, Goldwyn & Mayer!
Jeg læser i Avisen, at De betaler Jackie Cooper 1500 Dollars om Ugen. Jeg har en Søn, der kan bevæge Ørerne, han hedder Georg, og jeg tror, han vilde være lige saa god en Stjerne som Jackie Cooper. Vi skylder 210 Dollars paa en Veksel, og jeg har tænkt mig, at dersom jeg lader Georg arbejde for Dem bare een Dag, kan jeg betale den Gæld, og jeg kunde købe en ny Kjole for de 40 Dollars, der bliver tilbage.
Deres ærbødige Fru G. F. L.
P. S. Vi kommer, saa snart De sender Jernbanebilletterne.

Det er forbavsende, saa mange Mødre og Fædre der er, som, saa snart de ser Jackie Cooper'ne, Bobby Coogan'erne og Mitzi Green'erne paa Filmen og hører om de store Penge, de tjener, straks slutter, 1) at de blot behøver at bringe deres lille Hans eller Grete til Hollywood, hvor Barnet straks kan blive en ny Barnestjerne og, 2) at de selv straks vil blive velhavende af de Penge, lille Hans eller Grete kommer til at tjene, og at hele Familien vil komme til at bo i et Hus med 17 Tjenere og en hel Flaade af Biler. Disse Slutninger er helt forkerte, fordi de virkelige Kendsgerninger er disse:

1) Af de ca. 300 Barneskuespillere, der er beskæftiget ved Filmsselskaberne i Hollywood, tjener knap en Snes mere end en almindelig Arbejdsløn. De andre opnaar med store Mellemrum at tjene en enkelt 5 Dollarseddel for Statistarbejde, og dersom Forældrene skulde leve af deres Indtægt, vilde de hurtigt ende paa Fattiggaarden.

2) Og selv i de ganske faa Tilfælde, hvor Børnene tjener de store Gager, lever de et normalt Barns Liv, og Faderen og Moderen faar faktisk intet af den store Gage, fordi Loven træder imellem og bestemmer, at Forældrene ikke maa bruge en Øre uden Tilladelse.

Saaledes faar Jackie Coopers Moder kun 75 Dollars om Ugen. Denne Gage tillader Loven hende at oppebære for hendes Arbejde som Jackies Værge, Raadgiver og alt det andet, hun er for ham. Nogle Snes Dollars ud over denne Sum tillader Retten, at Jackie faar til Klæder og forskellige andre Fornødenheder. Men hele Resten af den store Gage bliver anbragt saa sikkert og fast som muligt under Staten Californias vagtsomme Øje.

I de fleste Tilfælde søger Forældrene ikke at udnytte Børnene, men da der er Undtagelser fra alle Regler, sørger Staten for, at de store Summer faar Lovens Beskyttelse.

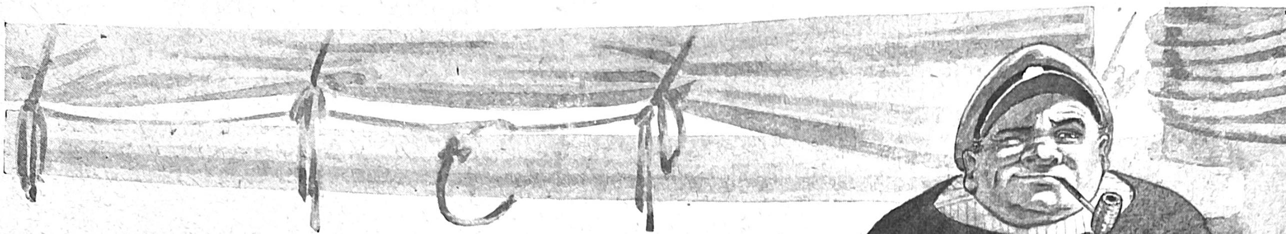
Intet Barn kan underskrive en Kontrakt om at spille i en Film uden en Højesteretsdommers Samtykke. Jackie Coopers Kontrakt, ifølge hvilken han faar 1500 Dollars om Ugen af sit Selskab, blev saaledes godkendt af den høje Ret. Retten bestemte endvidere, at Mabel Cooper, Jackies Moder, maatte administrere hans Penge, men det var rigtignok ikke noget, der var givet paa Forhaand! Hvad Fru Cooper gør med det ugentlige Overskud paa ca. 1,400 Dollars, skal Retten godkende. Som Drengens Værge maa hun opstille et Budget, paa hvilket hver Udgift opføres, Husleje, Mad, Sminke, Tøj, Undervisning, Kørsel, Fornøjelser og alle de tusind og een Udgifter, der er forbundet med en Barnestjernes Liv, men først naar Retten har givet sit Samtykke, kan hun handle efter det.

Størstedelen af Jackie Coopers Penge er sat fast, saa han først kommer til at raade over dem, naar han bliver op i Tyverne. Og saa faar han kun nogle af dem i Kontanter, de fleste er bundet i Livrenter, saaledes at han aldrig nogen Sinde vil komme til at mangle Penge. Hvis han vedbliver at tjene Penge, som han gør nu, og hans Moder sparer det, som hun gør nu, er han Millionær, naar han er midt i Tyverne. Men det er næsten sikkert, at han ikke kan vedblive at tjene de store Penge. Jackie Coogans Berømmelse varede kun nogle Aar efter hans store Sukces sammen med Charlie Chaplin.

Jackie Coogans Forældre havde ogsaa Forstand paa Penge. De dannede straks et Aktieselskab, Coogan Finans-Selskabet, med en Arthur L. Bernstein som Direktør. Bernstein, der naturligvis handlede efter Lovens Forskrifter, anbragte Jackies Penge paa den sikreste Maade. Forældrene rørte dem ikke. Resultatet er, at Jackie nu kan gaa i en god Skole og faa en god Opdragelse. Han er Millionær, takket være Staten Californias Love og Hr. Bernsteins gode Evner som Finansmand.

Kan De huske den lille Negerpige i Børnekomedierne: „Ungerne"? Farina hed hun, og Farinas Skuespillerdage er allerede forbi. Men hendes Forældre forstod ogsaa at anbringe hendes Penge, mens Tid var. Nu ejer Familien et stort Negerhotel i Los Angeles, og Farina behøver aldrig at bekymre sig om Penge.

Der er flere andre Eksempler paa fornuftig Pengeadministration, men der er ingen Tvivl om, at man vilde se mange Tilfælde af Udnyttelse og Spild af Børnenes Penge, hvis ikke Filmsstatens Love var saa strenge.

En Svømmetur

Utrolig Historie af Onni Svendsen.

„Jeg havde taget Hyre som anden Styrmand paa Skonnerten Albatros . . .“

Gamle Kaptajn Evensen fortalte: „Jeg havde taget Hyre som anden Styrmand paa Skonnerten *Albatros* i December Maaned, og vi var paa Vej fra Newcastle til Adelaide med Maskinmateriel fra Armstrongs. Det var en gammeldags Skonnert med den flotteste, fuldriggede Rejsning, og der var ikke noget, som hed Skruer og Dieselmotorer hos hende. Men Hurtighed var nu ikke hendes stærke Side.

Vi havde lige passeret Aden for roligt Vejr og stukket Næsen ud i det indiske Hav, da vi løb ind i en Storm. Barometret raslede nedad. Klokken tre om Eftermiddagen var det bælgmørkt, og Stormen var vokset til en regulær Orkan af den Slags, der faar en til at tænke paa, at Enkepensioner i Grunden er en Pokkers fornuftig Institution. Vi havde rullet hver eneste Klud, og hver Mand havde nok at gøre med at hytte sit eget Skind. *Albatros* truede hvert Øjeblik med at vende Bunden i Vejret, men den tunge Last holdt hende paa ret Køl.

Da Stormen var paa sit højeste, kommanderer Kaptajnen to Mand op i Storstangen for at beslaa Store Bramsejlet, der var ved at slaa fra igen. Det var det rene Galmandsværk. Jeg saa', hvordan de klamrede sig til Raaen og prøvede at komme i Gang med Sejsingerne. Pludselig skyllede en mægtig Sø ind over *Albatros* og krængede hende helt over, og da jeg kom paa Benene og saa' op, var der kun den ene af Mændene tilbage — den anden, Pat O'Shean, en rødhaaret Irlænder, var gaaet paa Hovedet i den oprørte Sø oppe fra Stængesalingen. Det var fuldstændig umuligt at gøre noget som helst i den Sø, saa jeg nøjedes med at mumle et Par Ord til Vorherre og rapportere, hvad jeg havde set, til Kaptajnen.

Nu var det imidlertid ikke Skæbnens Vilje, at Pat skulde lide en forsmædelig Druknedød i Bølgernes kolde Arme. Hans irske Svineheld svigtede ham ikke — den næste Bølge afleverede ham omgaaende igen med en saadan Kraft, at den arme Djævel laa bevidstløs et Par Timer, før han vaagnede op og fandt sig selv liggende klemt inde mellem Skibssiden og det Fodbræt, et Par af Matroserne havde hængt op udenbords i et Par Tove, da de var ved at give *Albatros* lidt Maling hist og her før Stormen. Her laa han svævende mellem Himmel og Hav, og det første, han saa', da han lukkede Gluggerne op, var et aabent Koøje lige oven over sig. Det Koøje genkendte Pat med det samme som førende ind til det private Spisekammer, hvor Kaptajnen, der var en stor Gourmand, opbevarede sine særlige Delikatesser.

Pat blev straks lysvaagen. En dejlig Madlugt slog ud imod ham, og efter at han havde fornemmet en Række heftige indvendige Kneb og Rystelser, blev han klar over, at hans Mave ogsaa var vaagnet op og gjorde sin Ejermand opmærksom paa, at den var noget saa glubende slunken.

Det tog ikke Pat mange Sekunder at svinge sig ind ad Koøjet til alle Herlighederne. Her opdagede han, at, hvad han havde troet var et lille Spisekammer, i Virkeligheden var en hel Kahyt med Køjer og to Skabe, hvoraf det ene var indrettet som Spisekammer.

Han aabnede ivrigt Skabet med Madvarerne. Det var fuldt af lækre Sager, og Pat ligefrem styrtede sig over dem. Det kan nok være, at han proppede i sig. Han havde aldrig før været ude for saa megen god Mad paa een Gang, og han aad og aad.

Til sidst kunde han med sin bedste Vilje ikke faa mere ned, men da havde han ogsaa gjort det godt, og der var ikke store Ting tilbage paa Hylderne.

Halvt bedøvet af Mæthed, som han var, var der kun een Tanke i hans Hjerne: Hvor kunde han sove til Middag? Ganske vist var Køjerne meget fristende, men han var klar over, at det ikke vilde være saa heldigt at faa sin Siesta afbrudt af Kaptajnen, og han vaklede derfor med tunge Skridt hen til det andet Skab, som stod halvt inde i Væggen, og aabnede det. Det indeholdt Kaptajnens civile Tøj, nogle gamle Pudevaar og et Par Tæpper, og som den praktiske Mand, Pat var, indrettede han sig straks et Leje ved Hjælp af Tæpperne, Pudevaarene og Kaptajnens Overfrakke paa Bunden af Skabet, hvor han omgaaende faldt i dyb Søvn, fuldstændig overvældet af sit solide Maaltid.

Da Kokken den Aften kom for at se til Spisekammeret, studsede han over det vældige Indhug, Kaptajnen havde foretaget i Fadene, og mumlede noget om, at „den gamle snart vilde æde sig ihjel“, men heldigvis for Pat var Kokken saa tunghør, at han ikke hørte Pat, der laa og snorkede som en Flodhest i Skabet ved Siden af.

Pat vaagnede næste Morgen efter at have sovet saa tungt som en Sten, om end knap saa lydløst, og følte kun meget ringe Lyst til at kravle ud og melde sig til Tjeneste paa Dækket. I hvert Fald var det en Sag, der burde gribes an med stor Forsigtighed og nøje overvejes, for det kunde jo godt falde Kaptajnen ind at komme med nærgaaende Spørgsmaal angaaende hans Oplevelser siden i Gaar. Han risikerede maaske oven i Købet at faa Ubehageligheder paa Halsen, naar han kom tilbage.

Pat skød Tanken fra sig med en Gysen og bestemte sig til at spise til Middag hos Kaptajnen først, saa fik han nok en eller anden lys Idé bagefter.

Det var en udmærket Middag. Pat takkede sit gode Forsyn for, at han og Kaptajnen havde fælles Livretter, og lagde sig tungt og mageligt til Rette i en af Køjerne, medens han forhaabningsfuldt gav sig til at vente paa, at den lyse Idé skulde indfinde sig. Den indfandt sig imidlertid ikke, men i Stedet blev Pat mindre og mindre interesseret i den mere praktiske Side af Jungmandslivet, saasom Hundevagter og lignende Ubehageligheder, og han besluttede stadig at se Tiden an.

Saadan gik det ogsaa næste Dag og Dagene derefter, indtil Pat fuldstændig havde glemt, hvad Arbejde var, og følgelig heller ikke havde det fjerneste Samvittighedsnag. Han levede som en Greve og blev mere og mere klar over, at han nu endelig for første Gang i sit Liv var kommet paa sin rette Hylde. Hans daglige „Arbejde“ bestod i at høre efter, hvor mange Glas der blev slaaet, saa han kunde regne ud, naar Kokken kunde ventes. Naar den Tid kom, forlagde Pat beskedent Residensen til sit Skab. Ellers var den kæreste Fornøjelse i hans grevelige Tilværelse at ligge i Hængekøjen i Timevis og høre, hvordan hans tidligere Kolleger sled med Arbejdet ovenpaa.

I Juledagene befandt Pat sig som i Slaraffenland. Han svælgede i Kalkun, engelsk Rombudding og den Slags. Oven i Købet havde Kaptajnen paalagt Kokken at sætte en Kasse Rødvin ind i Spisekammeret til Højtiden, saa Pat tilbragte det meste af den Jul i en salig Døs.

Omsider nærmede *Albatros* sig Havn, og Pat begyndte at spekulere paa, hvordan han skulde bære sig ad med at iscenesætte sin officielle Tilbagekomst blandt Besætningen. Han kunde nemlig udmærket tænke sig at hæve sin Hyre i Adelaide, men paa den anden Side gik det jo ikke an, at han uden videre dukkede op paa Dækket.

Dagen før vi naaede ind, kom vi ind i et Bælte af Vindstille, og Pat fik en Idé. Forsigtigt kravlede han ud og lod sig glide ned i Vandet og traadte Vande, medens han lod Skonnerten langsomt drive et Hundrede Meter bort fra sig. Saa begyndte han at raabe og skrige op som en gal og svømme efter Skibet, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde.

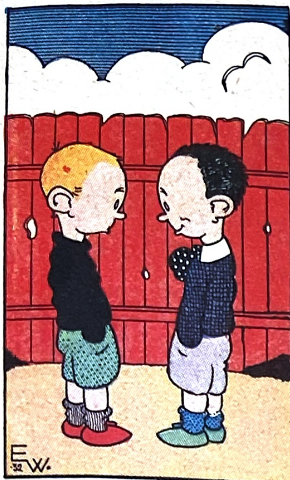
Stor Opstandelse paa Skibet. Kaptajnen kom løbende agterud og kikkede paa det utrolige Syn gennem Kikkerten. En Rebstige blev smidt ud, og op ad den kom den udmattede Svømmer.

Kaptajnen saa' himmelfalden paa ham.

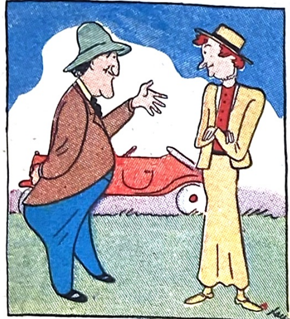
„Pat!“ raabte han. „Hvor i Himlens Navn kommer du fra?“

„Jah, Hr. Kaptajn,“ stønnede Pat forpustet, „det maa De nok spørge om. Det har min Sandten været en drøj Tørn. Nu har jeg svømmet som en gal bag efter Skonnerten her i fjorten udslagne Dage, og først lige nu, da vi fik Vindstille, fik jeg en Tjans til at naa saa langt ind paa Skuden, at jeg kunde raabe jer op“.“

Hjemmets Humor

„Hvem holder du mest af, din Far eller din Mor?"
„Min Far."
„Hvorfor det?"
„Jo — for han er næsten aldrig hjemme."

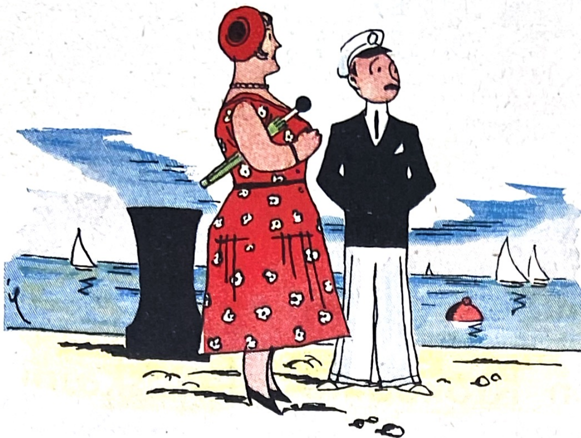
„Det er svært, saa godt Deres Vogn holder, Hr. Petersen."
„Ja — den holder osse bedre, end den kører."

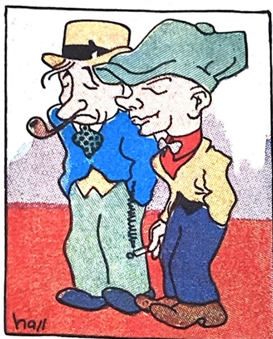
„Har du inviteret Frk. Hansen til din Middag?"
„Nej, hende kan min Mand ikke lide."
„Har du inviteret Frk. Svendsen?"
„Nej, hende kan min Mand lide."

„Synes De ikke, Hr. Hansen, at vi to skulde gifte os?"
„Jo, saamænd, Frk. Petersen — men der er vist ingen, der vil have os."

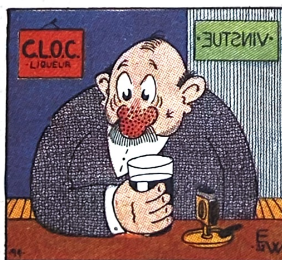
„Det er virkelig pænt af Dem, at De har opkaldt Deres nye Kutter efter mig."
„Ja — den stikker jo ikke dybt— men den har en ganske flot Rejsning."

„Har du hørt, at Olsen er blevet set i Gaar kridhvid i Ansigtet — skummende om Munden og med en Kniv i Haanden?"
„Hvad var der dog i Vejen?"
„Han barberede sig!"

„Du er for tidlig paa den, Carl — det er ikke Fyraften endnu."

„Min Kone siger, at jeg maa drikke eet Glas Øl — og min Læge siger, at jeg maa drikke to — — — det bli'r lige 3 Glas."

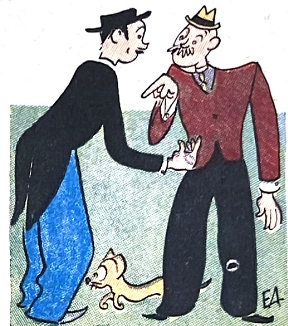
Professoren: „Jeg er ked af alle de dumme Vittigheder om glemsomme Professorer. Nu skriver jeg alt, hvad jeg skal huske, op i en lille Lommebog — og den har jeg altid i Vestelommen."

„Sagde jeg ikke, at du skulde købe 5 Strikkepinde — og saa kommer du hjem med 5 Slikkepinde."

„Har jeg aldrig været forelsket, siger du — hah —! Da jeg friede til Marie, var jeg saa forelsket, at jeg tog Skraaen ud af Munden og spyttede tre Gange, inden jeg kyssede hende."

„Mortensen skal have Guldbryllup paa Onsdag."
„Sludder — han er jo ikke 30 Aar endnu —"
„Næh — men han faar en halv Million i Medgift."

„Fy — fy — lille Peter — man maa ikke bande."
„Ja, men du bander jo selv, Far!"
„Det er ogsaa noget helt andet, man maa ikke bande, før man er blevet gift."

„Hvorfor hedder det i Grunden Hedehusene?"
„Naah — noget skal de jo hedde — Husene."

Mellem Himme og Jord tumler Vovehalsene sig i deres farlige Leg med Livet.

En udvendig Looping — en Krokodille i Faldskærmen —

Der er intet i Verden, han er bange for, jo vildere, jo bedre. Han tør balancere paa en Line mellem to Skyskrabere og staa paa Hænder paa Eksprestogets Tag, hvis han bare kan faa Lov. Han er altid paa Jagt efter nye Maader at vise sit Vovemod paa, og Flyvemaskinen er kommet til ham som den store Chance. Det er ham ligegyldigt, om han selv sidder ved Rattet og boltrer sig i Loopings og Spinn, eller om han som Akrobat spræller under et af Maskinens Planer, blot Faremomentet er til Stede, saa der stilles Krav til hans Nerver.

Det var en saadan Vovehals, der første Gang foretog en „udvendig Looping" med en Flyvemaskine. Han var en ung, energisk Flyver, der mange Gange havde sat sine overordnede i Skræk med sine dristige Præstationer.

Ved den normale Looping sætter Flyveren Maskinen i Vejret, flyver Rygflyvning øverst i Kredsen og fortsætter Vejen rundt. Her er altsaa Føreren selv inderst i Kredsen og presses af Centrifugalkraften bedre paa Plads, naar Maskinen looper. Ved „udvendig Looping" er det lige omvendt. Her gaar Maskinen først paa Næsen, og der flyves Rygflyvning forneden, indtil Maskinen — stadig flyvende paa Ryggen — rettes op. Under hele Turen er det Maskinens Underside, der vender ind mod Kredsen, og Centrifugalkraften vil altsaa forsøge at slynge Flyveren ud af Maskinen.

„For en Sikkerheds Skyld spurgte jeg først min Læge, hvad der kunde ske," fortæller Flyveren, „og jeg fik følgende opmuntrende Svar: Mine Trommehinder vilde briste, Aarer og Blodkar vilde sprænges, og mine Øjne presses **ud**. Selvfølgelig vilde jeg miste Bevidstheden, og Centrifugalkraften vilde slynge mig ud fra Førerpladsen ......"

Efter disse lidet lystige Bemærkninger besluttede Vovehalsen at gøre Forsøget. Her var da endelig noget risikabelt. Og hvis alt det passede, som Doktoren fortalte, var der saamænd slet ikke noget, der hed Flyvning. Han lagde sig en Time paa sin Divan og tænkte det hele igennem — alle de Bevægelser, han vilde foretage, Chance og Risiko — og Forholdsregler til selv at slippe levende fra det, hvis det trods alt skulde knibe lidt.

Saa gik han op, og han havde Heldet med sig. Paa faa Minutter lavede han 12 af de nye Loopings, mens hans overordnede og Kammeraterne maalløse saa' til og i en Fart rekvirerede Ambulance og Hjælpemateriel. Der blev ikke Brug for nogen af Delene, Eksperimentet var lykkedes, og den dristige Flyver tog med Stolthed mod baade Kammeraternes Hyldest og den Straf, der ventede ham for Overtrædelse af Reglementet.

Faldskærmsudspringerne og Luftakrobaterne hører Flyvemaskinernes Aarhundrede til. Som Regel udfører han sine Sportspræstationer for at tjene Penge; men der er ingen Tvivl om, at der for mange er en Tilfredsstillelse ved denne Leg med Livet.

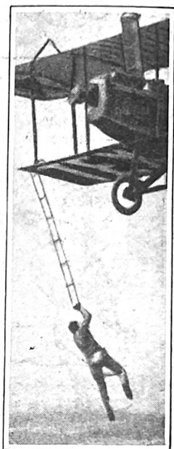
For kun et Par Aar siden fløj en Maskine over Øresund. I en tynd Traad under Maskinen hang en Vovehals — og Snoren bestod af to Stykker, der var loddet sammen paa Midten. Det var Reklame for et nyt Loddemiddel — og mens det maa siges at være en ret enestaaende Reklame-Effekt paa vore Længdegrader, kender man i Amerika ingen Grænser for de dristige Paafund, der ogsaa paa dette Omraade skal indprente bestemte Varer i Publikums Bevidsthed. — Billederne her paa Siden giver et Indtryk af arbejdende Luftakrobater.

At f. Eks. Faldskærmsudspringere er meget omhyggelige med deres Arbejde, viser følgende lille Oplevelse, som Atlanterhavsflyveren Holger Højriis har fortalt fra sine Flyvninger i Byen Daytona i Florida.

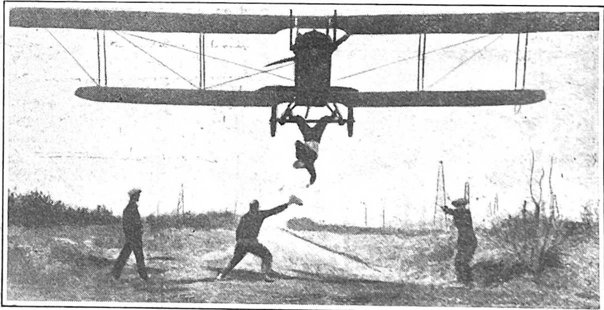
„Jeg havde med mig en rask Faldskærmsudspringer, „lille Erik", en dygtig lille Fyr, og om Søndagen arrangerede vi Opvisninger paa en Flyveplads uden for Byen. Her var paa den anden Side af Vejen en Sump med en Art ganske smaa, grønne Krokodiller, og Børnene fra Byen fangede Krokodilleungerne og solgte dem for 10 Cents.

En Søndag var et Selskab ude til en lille privat Opvisning, og mens Erik et Øjeblik var borte, fik de fat i en lille Krokodilleunge og puttede den ind i Faldskærmen, som laa ved Siden af. Den grønne Hale stak udenfor og vred sig frem og tilbage. Et Øjeblik efter kom Erik til, og da han saa' den grønne Hale, troede han, at det var en Slange, der var kravlet ind i Faldskærmen. Med en Kæp begyndte han at pille den ud; men under dette Arbejde sprang Faldskærmen op. Krokodillen slap fri, og Selskabet jublede. Men lille Erik saa' meget betænkelig ud. Han var bange for, at Krokodillen havde gnavet Hul et eller andet Sted i det tynde Faldskærmsstof; hele Faldskærmen skulde foldes ud og pakkes igen.

Og Selskabet maatte vente 1½ Time, inden de fik noget Faldskærmsudspring at se!"

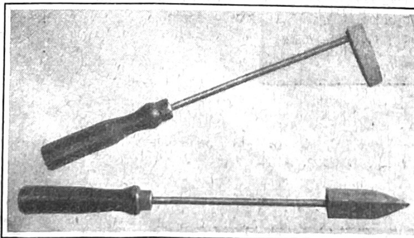
Fra Rebstigen skal han i 200 km's Fart springe ned paa en anden Maskine.

Tænk, hvis Maskinen ved en Fejltagelse kom til at lande! Det vilde ikke være morsomt for Manden under Hjulene, han har det vanskeligt nok endda.

— og en Loddebolt i Værktøjskassen!

Hvorfor kender de fleste Drenge ikke andre Materialer end Træ? Det giver alt for faa Chancer for fine Resultater; en lille Smule Metalarbejde maa man ikke gaa af Vejen for, og med saa simpelt Værktøj som en Nedstryger, et Borsving med Bor, en Fil og en Loddebolt kan man udføre meget nyttigt Metalarbejde. Hertil kommer, at selve Materialet, Jern, Messing og Zink kan faas til overkommelige Priser i en Mængde Former: Plader, Stænger, Baand o. l., hvilket letter Arbejdet betydeligt.

Hovedet paa Loddeboltene kan have forskellig Form.

Loddebolten er næsten det mest uundværlige Metalværktøj; den kan bl. a. bruges til en Mængde Smaareparationer derhjemme, og det er slet ikke svært at lodde, naar man først har prøvet det.

Loddebolten, der, som det ses af Billedet, faas i forskellige Former, bestaar af et Hoved af Kobber og et Skaft med Træhaandtag. Til Lodning skal desuden bruges Loddetin, et Stykke Salmiak og Loddevand eller -fedt. Det sidste er absolut at anbefale.

Det vigtigste er, at Loddestedet er rent; eventuelt maa man først file, derefter tørre af og til Slut gnide over med Loddefedt. Loddebolten varmes, men maa ikke blive gloende, og ogsaa den maa nu renses ved at gnides i en Rille, vi har lavet i vort Stykke Salmiak. I samme Rille fortinner vi Loddebolten ved at gnide den frem og tilbage med en Draabe Loddetin, og har vi skyndt os, saa Loddebolten ikke er blevet kold, er vi nu parat til at lodde, med Tinnet i venstre Haand og Bolten i højre. Det er ikke nok, at Tinnet smelter og løber ud over det Sted, der skal loddes; saa kommer det aldrig til at binde. Selve Loddestedet maa opvarmes af Loddebolten, saa Tinnet let flyder ud over det og lige som svøber sig om det.

En Gullaschfrøken

Fortsat Fortælling for Ungdommen, af Helene Hørlyck. Ill. af Ingeborg Hyldahl.

Hos Kancelliraaden maatte Jensen og hans Kone vente en halv Time, før de kunde faa Foretræde. Kancelliraaden var en ældre, graahaaret Mand med Guldbriller. Han gav dem Haanden og sagde venligt:

„Hvad kan jeg hjælpe Dem med, Jensen?"

„Ja, Hr. Kancelliraad, det —"

Og saa fortalte Jensen, hvad han lige havde oplevet, og overgav Papirer og Penge til Kancelliraaden, der var mindst lige saa forundret som Jensen selv. Et hurtigt Blik paa Værdipapirerne havde straks sagt ham, at det drejede sig om en stor Formue. Han bad Jensen komme hen til sig om to Dage for at faa at vide, hvad Papirerne var værd, og hvorledes Kancelliraaden ansaa det for bedst at anbringe Pengene, naar Skifteretten havde tildelt ham dem.

Fru Jensen havde siddet som paa Gløder, mens de Forhandlinger stod paa. Nu gik Klokken til elleve, og hun skulde skynde sig hjem til Middagsmaden. Juliane vilde jo komme Klokken halv tolv, og hun havde kun en Time fri. Desuden brændte hun ogsaa efter at meddele Jane den storartede Begivenhed med Arven.

Mens Jensen og hans Kone gik hjem, snakkede de om, at de nu maatte gøre en pæn Begravelse for Erik, det var da det mindste, de kunde gøre for at vise ham deres Taknemmelighed.

„Han vil jo da glæde sig over det i sin Himmel," sagde Fru Jensen, „for nu maa han da sikkert have faaet sin Forstand igen, tror du ikke, Jensen?"

„Jo, nu er alt Fuldkommelse for Erik," sagde Jensen inderligt.

Fru Jensen forstod ikke rigtigt, hvad han mente, men hun tav og var klar over, at det var noget smukt og ophøjet.

Da Juliane kom forbi Kældervinduet, saa hun som sædvanlig sin Faders store Hoved bøjet over Træskoblokken, og paa Bordet stod Vandgrøden dampende varm med Korender i.

„Ah," sagde Juliane glad over, at det ikke var Vælling, som hun havde ondt ved at spise.

Juliane snakkede op om, hvor travlt de havde haft i Udsalget, og hvor uudholdeligt det havde været af Varme, da Butikken var fyldt af alle de Mennesker. Fru Jensen tav og saa' afventende paa sin Mand. De havde aftalt, at *han* skulde meddele Juliane den store Begivenhed. Nu rømmede han sig og lagde Skeen.

„Bitte Jane," sagde han, „vi har oplevet noget meget mærkeligt i Formiddag, din Moder og jeg. Din Onkel Erik har testamenteret alt, hvad han ejede, til os!" Her holdt Jensen en lille Pause for at give Juliane Tid til at følge med.

„Ja, hvad, det Skrammel, han ejede, var jo ikke mange Øre værd," sagde Juliane og strøede et nyt Lag Sukker paa Grøden.

„Jo — der var mange Penge — de laa paa Bunden af hans Seng. Stakkels Onkel Erik, han har frosset og halvsultet i mange Aar, fordi han havde glemt, at han havde gemt sine Penge bort — og nu —"

„Hvad siger du, Far — er det Alvor — har I fundet Penge i hans Seng? Hvo. mange — er der tusind Kroner eller maaske ikke saa mange, sig det dog — hvorfor spænder du mig saadan paa Pinebænken — hvor mange var der?"

Juliane sad med ivrigt fremstrakt Hoved og gridsk stirrende Øjne.

„Bitte Jane — bitte Jane dog," sagde hendes Fader og føjede til:

„Der er flere end Tusind — men husk paa, min lille Pige, at Penge kan blive til Ulykke for os Mennesker, dersom vi elsker dem for deres egen Skyld. Rigdom maa ikke være Herre over os, Rigdom maa kun være vor Tjener."

„Rigdom — siger du Rigdom?" skreg Juliane aldeles ude af sig selv, men hun tog sig hurtigt i det og sagde:

„Aa, nej, Rigdom, det er jo umuligt — men flere Tusind sagde du — aa, du store Kineser, hvad skal vi stille op med flere Tusind Kroner? Kan vi købe en Villa — og kan vi holde Bil, hvad, Far?"

„Vi véd slet ikke endnu, hvor mange Penge der er, vi har bragt det hele hen til Kancelliraad Justesen — der er Værdipapirer, som vi Smaafolk ikke forstaar at bedømme — men jeg skulde næsten tro, vi kunde købe en Villa," svarede Jensen med et lykkeligt Smil i sit gode Ansigt.

„Nej — tror du da det, Jensen?" udbrød hans Kone helt vantro. Hun havde højst tænkt sig nogle Flotheder som et Gulvtæppe og et Par rigtig magelige Stole.

Men Juliane dansede rundt paa Gulvet og raabte i løssluppen Henrykkelse:

„En Villa — en Villa!"

„Hys, hys, Barn! Tænk dog paa, at Onkel Erik, som har givet os det alt sammen, endnu i Gaar var levende. Hvis hans Sjæl endnu skulde dvæle her mellem os, saa var det da Synd, at han skulde se, hvor lidt du sørger over ham."

Jensen snorkede sagte, men hans Kone var alt for oprevet til at kunne falde i Søvn.

„Ja, det har Far rigtignok Ret i, Jane," sagde Fru Jensen og satte selv et alvorligt Ansigt op, hun havde ikke været fri for at se glad ud ved Tanken om Villaen.

„Aa, Far," udbrød Juliane, „at du kan sige saadan noget uhyggeligt noget! Det er jo næsten, som om der var Spøgelser til. Men hør, nu vil jeg virkelig ikke en eneste Dag længere staa i den modbydelige Svinebutik. Jeg smutter over til Urtekræmmerens og ringer derhen, at jeg ikke kommer mere, jeg siger bare, at jeg skal hjælpe Mor med Begravelsen."

„Ih, men Jane dog — det gaar aldrig, Bestyreren bliver gal i Hovedet!" udbrød Fru Jensen forfærdet.

„Ja, lad ham saa det! Nu har han vel ingenting at sige over mig," sagde Juliane og slog med Nakken. „Det skal rigtig blive Spænd, naar jeg har faaet flotte Klæder, at gaa hen i Butikken og købe ind af det allerdyreste ligesom de fine Damer her i Byen."

„Saa, saa, Barn, husk paa, at en lille Graaspurv, selv om den er forgyldt, ikke passer i Tranedans," sagde hendes Far og klappede hende paa Haaret med sine grove Hænder.

„Pyt — jeg skal snart selv blive en Trane," sagde Juliane og fo'r ud gennem Værkstedet og over til Urtekræmmerens.

„Jøss," sagde Fru Jensen og saa' spørgende hen paa sin Mand, om det da virkelig gik an, at Jane slog saa stort paa. Men han smilede og sagde:

„Det gaar Jane lidt til Hovedet med de mange Penge — men hun kommer nok til Besindelse igen. Hun er jo som en lille Blomsterknop, der pludselig føler Solens varme Straaler og folder sig ud i vild Glæde."

„Aa, ja, Jensen, det lyder altid saa pænt, naar du siger saadan noget; saa kan der vel ikke være noget galt i, at hun glæder sig over de Penge. Hvor er det dejligt, at vi nu har Raad til at give hende lidt nyt Tøj, naar hun trænger til det! Hvem skulde dog have troet, at alting saadan kunde forandre sig for en bare paa et Par Dage!"

„Naa, Mutter, skal vi saa nappe vort lille Hvil og saa tage fat igen. Vi to kan jo nok taale, at Solen skinner paa os, uden at vi derfor vil danse med Tranerne."

„Jeg véd saamænd ikke engang, hvordan en Trane ser ud," sagde Fru Jensen, saa satte hun sig hen i sin gamle Lænestol ved Vinduet, efter at hun først havde bredt et Tæppe ud paa Sofaen, hvor Jensen plejede at slibe sin Middagsskraber, og lidt efter lød hans sagte Snorken fredeligt derhennefra. Men Fru Jensen var alligevel alt for oprevet til at kunne falde i Søvn den Dag.

Om Torsdagen blev Onkel Erik begravet. Da havde Rygtet om den store Formue, Træskomandens havde arvet, allerede bredt sig over hele Byen, og der var derfor af Nysgerrighed mødt mange flere Mennesker op til Begravelsen, end man kunde have ventet. Og Kranse var der ogsaa kommet mange af. For naar Jensens havde saa mange Penge, som der blev sagt, saa vilde de jo blive gode Kunder, og derfor kappedes de smaa Handlende, som før ikke havde haft mindste Forbindelse med dem, om at sikre sig dem for Fremtiden.

Det havde vist sig, at de Aktiebreve, der havde ligget gemt saa mange Aar i Onkel Eriks Seng, var steget betydeligt i Værdi, og at Jensen derved nu var i Besiddelse af godt en kvart Million Kroner.

Juliane havde i Hast anskaffet sig en alt for elegant Sørgedragt, og paa Trods af, at Modehandlerinden havde sagt, at det ikke brugtes mere med langt Slør, vilde hun absolut have det.

Ved Graven havde Fru Jensen grædt meget. Hun fandt det saa sørgeligt, at Erik havde haft saa lidt Glæde af Livet, skønt han dog havde været saa rig. Og hun følte næsten en Slags Samvittighedsnag ved at staa her iført nyt, sort Overstykke og ny Hat, som jo var købt for hans Penge. Ogsaa Juliane havde grædt, det var Moderens Bevægelse, der fik hende til det, og det var hun godt tilfreds med, for det saa' pænt ud til det lange Slør og den kulsorte Dragt.

Jensen var kommet pænt fra sin Tak til Følget efter Jordpaakastelsen. Og da de kom hjem, var der dækket Middagsbord i Værkstedet, hvor alting var ryddet ud. Jensens Naboer, og Familien, hos hvem Onkel Erik havde boet i mange Aar, var blevet bedt om at spise med. Det var alt sammen gaaet saa pænt og højtideligt til, og da Fru Jensen efter den bevægede Dag var kommet til Sengs, sagde hun:

„Havde nu blot Erik kunnet se den pæne Begravelse, han har faaet."

„Dèr, hvor han nu er, føler han en Glæde, som er langt større, derfor skal vi ikke sørge for hans Skyld," sagde Jensen stille.

Juliane laa samtidig i sin Seng og lod Dagen passere Revy for sig; den havde været fyldt af mærkelige Følelser og Sindsbevægelser. Det havde været vidunderligt at gaa bag Kisten gennem alle Gader og vide, at fra alle Vinduer stirrede Folk efter dem — og naturligvis mest efter hende. Nu var hun jo Byens næstrigeste Pige. Og hun vidste, at hun havde taget sig udmærket ud, det havde hun kunnet se i Butiksvinduerne. Men Hedvig, som havde været med i Følget og naturligvis havde været misundelig, havde hvisket til hende, at hun ikke skulde have taget langt Slør paa, det brugtes kun af Enker. *(Fortsættes Side 37.)*

Kan De høre, hvem De taler med?

Der gælder ogsaa Regler for Telefonering, som maa overholdes, hvis man vil rose sig af at være hensynsfuld, siger Karen-Margrethe Schmidth i denne Artikel.

At nævne Nummeret alene ved Opringninger er en korrekt Forretningsform, som ogsaa kan anvendes af Privatpersoner.

„Jacob Hansen — maa jeg tale med Direktøren!" — en rigtig Form.

Er det Olga?"

„Nej, det er det ikke."

„Maa jeg tale med Olga?"

„Der er ingen Olga her."

„Ja, men er det ikke hos Holms?"

„Nej, det er ikke."

„Er det da ikke Palæ 9817?"

„Nej, det er 9117."

„Saa maa De undskylde ......"

Ethvert Menneske, der har Telefon, kender disse overflødige, irriterende Samtaler. Og de kunde dog meget let undgaas. Den, der i dette Tilfælde tog Telefonen, kunde straks sige tydeligt: „Palæ 9117", og det vilde hurtigt blive opklaret, at det var fejl Opringning. Mange Mennesker vil ikke sige deres Navn, idet de tager Telefonen, de synes, det er for forretningsmæssigt, eller at de har Lov til at være hemmelighedsfulde i deres Privat-Telefon.

Som bekendt meddeler Forretninger og lignende straks Navnet, og det er en Behagelighed for alle, der ringer dem op.

En korrekt Telefonsamtale foregaar saaledes: Det ringer! Man tager Telefonen og siger: „5346."

„Fru Grete Jørgensen. Maa jeg tale med Frøken Kirsten Verner?"

„Jeg skal kalde. Et Øjeblik."

Det er kort og godt, hvad der skal siges. Alt andet er overflødigt. Men mest overflødig og ligefrem upassende er denne Sætning, som vi ogsaa kender: „Kan De høre, hvem De taler med?"

Man kan ogsaa nævne sit Navn, idet man tager Røret, og lade Husassistenterne eller Folkene sige f. Eks.: „Hos Gaardejer Lausen." Mange Mennesker kan ikke lide denne Fremgangsmaade, skønt en hvilken som helst Person i Telefonselskabernes Nummerbog kan se Navnet, naar de kender Nummeret.

Har man faaet Forbindelse med den, man skal tale med, hører det til almindelig Høflighed at spørge: „Har De Tid?" da man ikke kan vente, at vedkommende til enhver Tid kan kaste, hvad han eller hun har i Hænderne, for at tale med Opringeren.

En anden god Regel er ikke at sige andet i Telefonen, end hvad enhver maa høre. Til Trods for vort udmærkede Telefonsystem hænder det, at Trediemand kommer „ind paa Traaden" og hører Ting, som ikke er beregnet for andres Ører.

Hvor mange forkerte Numre og Meddelelser kunde ikke været undgaaet, hvis enhver Telefonabonnent ved Siden af Telefonen havde en Blok med vedhængende Blyant. Den, der tager Telefonen, lover, at han „ganske bestemt" skal huske Beskeden eller Nummeret, men saa ringer det maaske paa Hoveddøren umiddelbart efter Samtalen, og Besked og Nummer gaar straks ud af Hovedet. Man holder Telefonen i venstre Haand og skriver samtidig Beskeden ned med højre Haand. Saa sker der aldrig Fejl, især ikke, naar man gør sig til Regel at læse Beskeden eller Nummeret op, inden man slutter Samtalen.

Men denne Form er utilladelig og hensynsløs.

Hvor længe man vil tale paa sin egen Telefon, bliver en Privatsag. Taler den anden Part for længe, maa man sige: „Undskyld, nu maa jeg nok afbryde, jeg har flere Ting at udrette." Men laaner man Telefonen hos en Handlende eller andre, skylder man vedkommende at fatte sig i største Korthed; mere end tre Minutter maa man ikke beslaglægge andres Telefon. Har man de saakaldte Partstelefoner, hvor der er to eller flere Abonnenter paa samme Ledning, maa man ogsaa fatte sig i Korthed af Hensyn til sine Medabonnenter ifølge Reglen: „Behandl andre, som du selv vil behandles". Der er jo intet, man selv bliver saa rasende over som at være afskaaret fra at telefonere, fordi Medparten „taler i Timevis".

Telefon er dejlig, naar den blot ikke bliver misbrugt.

Han skriver straks Beskeden ned — en fornuftig Mand.

Barbaras Befrielse.

Fortsat fra Side 19.

„Ja, det kan jeg tænke," svarede han med et barsk Smil, „de kommer nok ogsaa op over Gavlene, skal De se. Jeg vilde ønske, vi bare havde een eneste Revolver til. Den kunde komme os svært til Nytte. Saa, pas nu paa — nu har vi Flyveren!"

Enhver Tankeudveksling blev fra nu af umulig. Larmen fra Aeroplanet var øredøvende. Maskinen kom fejende ned imod de to Mænd, som om den vilde stryge dem bort med sine Vinger. Den passerede ikke mere end fem—seks Meter over Hovedet paa dem. De to Flygtninge havde oplevet mange nervepirrende Øjeblikke under deres Fangenskab, men intet som dette. Det var en frygtelig Prøvelse at ligge dèr paa Taget og koncentrere sin Opmærksomhed om Stigerne, medens det vældige, vingede Uhyre kredsede over Huset i stedse mindre Cirkler. Hver Gang det strøg hen over Taget, afleverede det en Kaskade af Revolverkugler, der knaldede mod Cementen som Kæmpehagl. Nogle ramte lige ved Siden af Ronald, een rikochetterede og strejfede hans Fod, dog uden at give ham saa meget som en Rift.

Saa snart Monoplanet aabnede Ilden, styrtede Mændene med Stigen tværs over Plænen og ventede dèr, til Flyvemaskinen igen var lige over Huset, saa tilbagelagde de Resten af Vejen og forsøgte at rejse Stigen mod Muren. Ronald tog omhyggeligt Sigte. Han ramte den ene af Mændene i Haanden, den anden i Benet, og den tunge Stige brasede ned over dem.

Paa ny kom Aeroplanet strygende, og Manden, der sad bag ved Føreren, bøjede sig ud over Randen med sin Pistol. Denne Gang kunde Ronald se ham tage Sigte paa sig — ganske tydeligt, og det syntes umuligt, at Manden kunde skyde forkert. Ikke desto mindre traf Kuglen ved Siden af, og de fire efterfølgende Skud gik lige saa skævt. Det var aabenbart ikke nogen let Sag at skyde med Revolver fra Flyvemaskine, og Manden var sikkert ikke synderlig øvet i den Sport. Imidlertid var to andre Mænd blevet kommanderet frem til Stigen for at erstatte de to saarede, og de tog straks fat paa at rejse Stigen mod Muren. Førend Ronald kunde faa taget Sigte paa nogen af dem, lød et Advarselsraab henne fra Lugen.

„Der kommer en Stige op bagude!"

Det var Bobs Stemme. Advarselen kom i samme Øjeblik, Monoplanet svingede rundt for igen at drøne hen over Huset. Denne Gang drejede Ronald Hovedet for at iagttage det. Han saa' Johnson træde frem fra sit Skjul ved Skorstenen og tage omhyggeligt Sigte. Kuglerne begyndte at hagle ned, idet Aeroplanet nærmede sig, og een af dem ramte Johnson i venstre Arm. Men Johnson ikke saa meget som rørte en Muskel, og da Aeroplanet drejede af lige over ham, gav han Ild. Det var et Skud, leveret med glimrende Sigte, nøje afpasset efter Maskinens Hastighed, og Kuglen gik lige igennem Pilotens Hoved. Den ulykkelige Mand sank forover uden at faa Tid til at standse Motoren. For fuldt Drøn og i en rædselsfuld Hældningsvinkel dykkede Aeroplanet med Manden nedad og landede med et øredøvende Brag i Marken paa den anden Side af Plænen og drev sin Propel mindst et Par Meter ned i Jorden. I næste Øjeblik slog Flammerne mange Meter i Vejret omkring Maskinen.

(Fortsættes i næste Nr.)

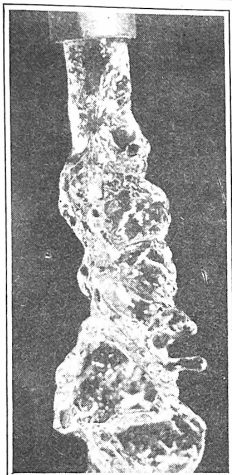
„Lad mig dø som denne Høne!"

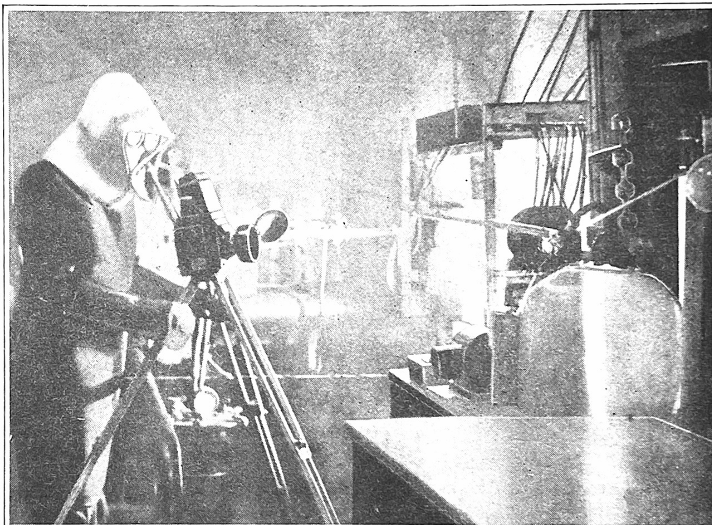
„Hvis jeg ikke taler Sandhed, saa lad mig dø som denne Høne!" Denne for Østens Folk uhyre højtidelige Ed sværger den her afbildede Lui Fook, som i San Francisco stod anklaget for at have kvalt den rige Rosetta Baker, i hvis Tjeneste han var.

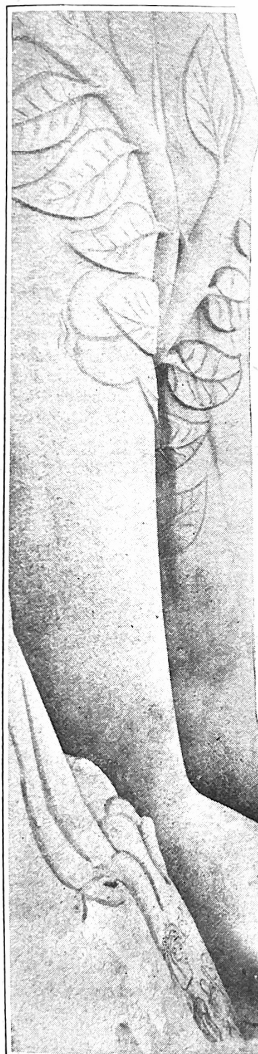
Et nyt Nummer paa Storbyernes Varietéprogram er Skyggedansen. For nogen Tid siden optraadte paa Berlins Wintergarten den berømte Fuller-Ballet med denne fantastiske Dans, der er af en mærkelig grotesk, men dog ikke uskøn Virkning.

Saadan tager Vandet, der løber ud af Deres Vandhane, sig ud, naar det fotograferes i Løbet af en Halvtredstusindedel af et Sekund.

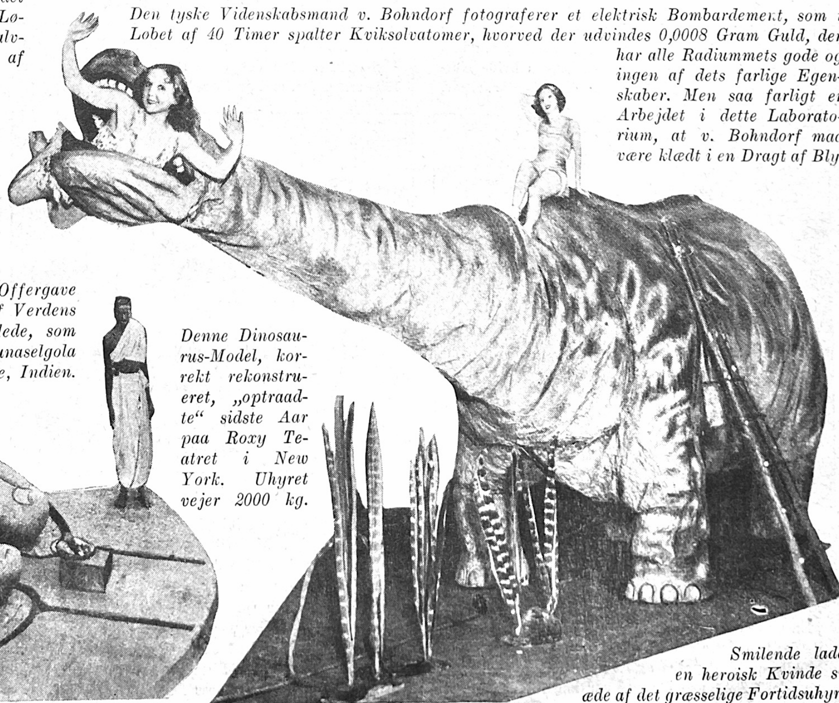

Den tyske Videnskabsmand v. Bohndorf fotograferer et elektrisk Bombardement, som i Løbet af 40 Timer spalter Kviksølvatomer, hvorved der udvindes 0,0008 Gram Guld, der har alle Radiummets gode og ingen af dets farlige Egenskaber. Men saa farligt er Arbejdet i dette Laboratorium, at v. Bohndorf maa være klædt i en Dragt af Bly.

En beskeden Offergave for Fødderne af Verdens største Gudebillede, som findes i Svravunaselgola i Staten Mysore, Indien.

Denne Dinosaurus-Model, korrekt rekonstrueret, „optraadte" sidste Aar paa Roxy Teatret i New York. Uhyret vejer 2000 kg.

Smilende lader en heroisk Kvinde sig æde af det græsselige Fortidsuhyre.

Morten Jydepottes Nytaarsaften.

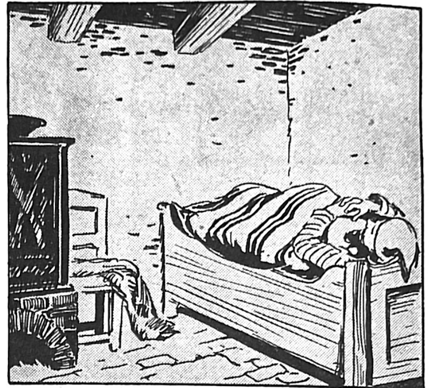
Fortælling for Børn, af Carl Fausø — Illustreret af Marie Hjuler.

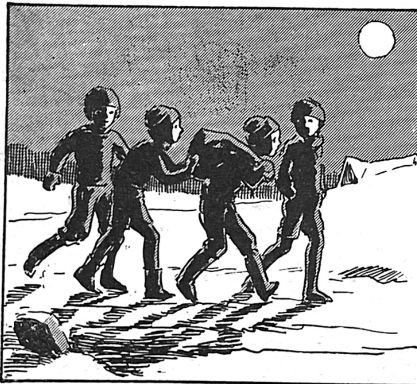
Gamle Morten Jydepotte — saadan kaldte man ham, vel sagtens fordi der engang havde været en Pottemager i Familien — boede i et lille bitte Hus lige ved Kirkebakken. Huset rummede foruden Morten en Ko og en Kalv. Koen var den samme fra Aar til Aar, Kalven skiftede jo, og Morten sørgede altid for at faa den godt solgt. Morten var meget overtroisk og mistænksom af sig, men der var saamænd ingen, der vilde gøre ham Fortræd.

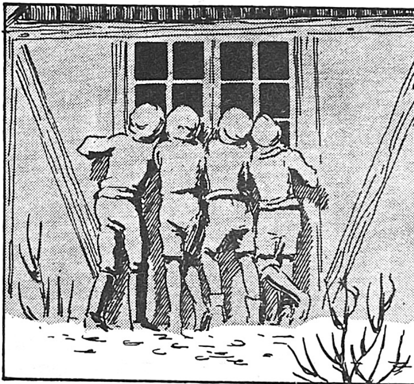
De store Drenge i Landsbyen syntes, at det kunde være sjovt nok en Gang imellem at gøre lidt Løjer med Morten, og en Nytaarsaften satte de sig for, at nu skulde de rigtig drive Spas med ham, det kunde aldrig skade. Sidste Nytaarsaften havde nogle Naboer, ogsaa for at drive Løjer med Morten, taget hans Kalv af Baasen og sat en Ko i Stedet. Det var jo ikke noget ringe Bytte, men Morten blev vred alligevel.

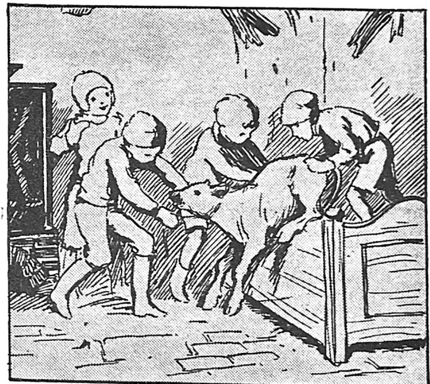
Denne Nytaarsaften, tænkte han, skulde det ikke gentage sig, og han tog derfor Kalven over Skuldrene og bar den med stort Besvær op paa Loftet i sit skrøbelige lille Hus. „Dèr kan en vel have den i Fred,“ tænkte han ved sig selv og gik ned og lukkede Lemmen. Saa snart Morten saa havde spist sin Grød og sin Klipfisk, gik han til Køjs. Maanen sendte sit Lys ned over Landsbyen, saa klart, at det næsten var som den lyse Dag.

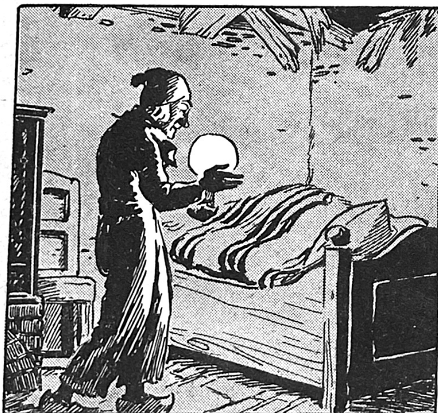
Fire Drenge fra Nabogaardene havde af deres Mor faaet nogle gode Stykker Flæsk og Pølse og hvad andet godt, der var tillavet til Nytaarsaften. Det skulde Morten have, men det gjaldt om at faa det afleveret til ham paa en spændende Maade. De puttede deres fire Pakker i en Sæk, og saa begav de sig til Mortens Hus. Der var lukket og slukket. Gennem Vinduet kunde de se Mortens hvide Nathue og de stribede Bindærmer. Morten snorksov.

Hvad var det? Pludselig hørte de et mærkeligt Spektakel oppe fra Loftet. Der lød et Brag, og se nu, pludselig kom der et Kalveben til Syne gennem Loftet, lige over Mortens Seng. Og saa vaagnede Morten. Han gned Øjnene og stirrede forbavset mod Loftet. Da han blev klar over, hvad der var sket, rejste han sig op i Sengen og skubbede til Kalvebenet. Men det vilde ikke op. Saa der var ikke andet for, end at Morten selv maatte op.

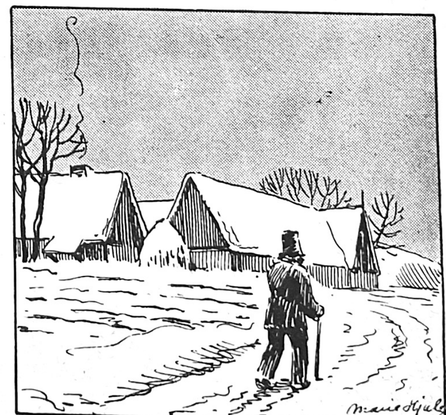
Han fik Træskoene raget frem fra Bilæggerovnen, gik ud gennem Kostalden og op ad Stigen til Loftet. Morten var ikke fri for at være lidt arrig nu. Sikken Ballade. Drengene var paa deres Post. Aldrig saa snart var Morten gaaet ud af Stuen, førend Kalven faldt ned i Mortens Seng. I en Fart var Drengene derinde, trak Kalven ud og bandt den i Baasen ved Siden af Koen. Og Sækken med al den gode Julemad lagde de i Sengen.

Det hele var ordnet i en Haandevending, og de stod allerede uden for Vinduet igen, da Morten kom ned fra Loftet. Han var belavet paa at finde Kalven i sin Seng. Men der var ingen Kalv. Han kikkede sig om, men nej, der var ikke Spor af Kalv. „En underlig Tildragelse,“ mumlede Morten. „Skulde det hele være en Drøm eller — et Varsel?“ Han tændte en Tællepraas og undersøgte Sengen. Hvad var det? En Sæk! Og der var noget i den!

Han turde næsten ikke løse op for Sækken, men omsider tog han Mod til sig. Nej, se da — Mad i Guds Velsignelse. Fire dejlige Pakker Mad. „Glædelig Nytaar fra Jørgen,“ stod der paa den ene. „Glædelig Nytaar fra Anders,“ stod der paa den anden, og de to andre var fra Peter og Søren. Pølse, Flæsk, Kage og Sylte! „I er flinke Drenge alligevel,“ mumlede Morten, „I mener det godt med gamle Morten, og det gør jeres Forældre ogsaa.“

Men det med Kalven maatte han jo have opklaret. Han gik rundt i sit lille Hus med Tællepraasen og kom saa ogsaa ud i Kostalden igen. Dèr stod Kalven nok saa fornøjet og gumlede. Se, se — det var klart, at det var Drengene, der havde været paa Spil. Tidligt næste Morgen stavrede gamle Morten af Sted i sit fineste Puds. Han skulde paa Nytaarsvisit hos Drengene og deres Forældre og sige Tak for den interessante Nytaarsaften.

Moderne Kontraktbridge.

Spillets Planlæggelse

af O. J. Eskildsen.

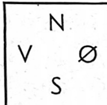
Efter stedfundet Aabnings-Udspil bør Spilleren, inden han lægger til fra Bordet, tage et Overblik over sine 26 Kort, udlede, hvad der kan udledes af Modpartens Meldinger samt af det udspillede Kort og planlægge sit Spil paa dette Grundlag, saa at han ikke ved nogen Tøven senere i Spillet udsætter sig for at give Modspillerne ufrivillige Oplysninger om Haandens Kort. Dette er vigtigt, og ikke mindre vigtigt er det naturligvis, at den Plan, der lægges for Spillets Gennemførelse, er den bedste og sikreste til Opfyldelse af Kontrakten. Kortfordelingen kan i flere Tilfælde gøre det nødvendigt, at Spilleren venter med at trække Trumf til senere i Spillet, men ved Bedømmelsen heraf gør Spilleren klogest i ikke at regne med sikre Stik paa høje Kort selv i korte Sidefarver, saa længe Modtrumferne *kan* foraarsage en Streg i Regnestykket.

Jeg skal give Eksempel paa en Storeslem i en Turnering, hvilket Spil vilde være blevet vundet, dersom Spilleren havde valgt den sikre Vej ved Spillets Planlæggelse.

Kortfordelingen:

Sp. Es K. 10 9 3 2
Hj. Es K. 10
Ru. 5
Kl. Es Kn. 10

Sp. D. 5
Hj. Kn. 7 6 2
Ru. K. 9 4 3 2
Kl. 7 6

Sp. 7 6
Hj. D. 9 4
Ru. 8 7
Kl. D. 9 8 5 3 2

Sp. Kn. 8 4
Hj. 8 5 3
Ru. Es D. Kn. 10 6
Kl. K. 4

Nord Kortgiver.
Begge Makkerpar i Farezone.
Ingen Points under Stregen.

Meldingerne:

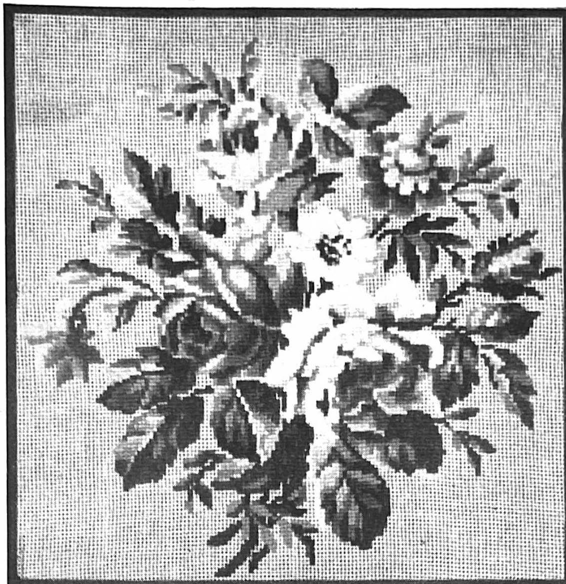
Nord:	Øst:	Syd:	Vest:
2 Sp. (a)	Pas	3 Ru.	Pas
3 Sp. (b)	Pas	4 Sp. (c)	Pas
4 U-T (d)	Pas	5 U-T (e)	Pas
7 Sp. (f)	Pas	Pas	Pas

a) Kravmelding med 5½ H-S.
b) Den stærke Sparfarve berettiger Genmelding.
c) Med 3 Trumfer kan Syd nu støtte i Spar.
d) Opfordring til Slem.
e) Syd reagerer og viser derved mindst 1 H-S mere, end der kræves til Overmeldingen i Ruder (1 H-S).
f) En optimistisk Melding, naar Nord ikke med Sikkerhed kan placere Ru. Es hos Makkeren. I Farezone vilde Meldingen have været forsvarlig, dersom Syd var gaaet i 6 U-T.

Spillet:

Øst aabnede med Kl. 5, hvilket var et heldigt Udspil for Spilleren, og Storeslem-Kontrakten var herefter let at opfylde, men Spillerens Plan var letsindig, og 1 Undertræk blev Resultatet. Spilleren havde planlagt kun at trække Trumf een Gang og derpaa spille sig af med Bordets tredie Hjerter paa Haandens Kl. Es, men herved fik Vest Stik paa Sp. D. — Spilleren burde straks have trukket Trumf to Gange (naar der raades over i alt 9 Trumfer med Es, K. i Toppen, sidder Modtrumferne oftest 2—2), hvorefter 7 Træk var oplagt. Efter den noget hasarderede Melding maatte Nord haabe paa baade at finde Ru. Es hos Makkeren og at kunne trække Sp. D.

Vinter-arbejder.

200—1032: *Den smukke, farverige Rosenbuket, broderet paa Stramaj.*

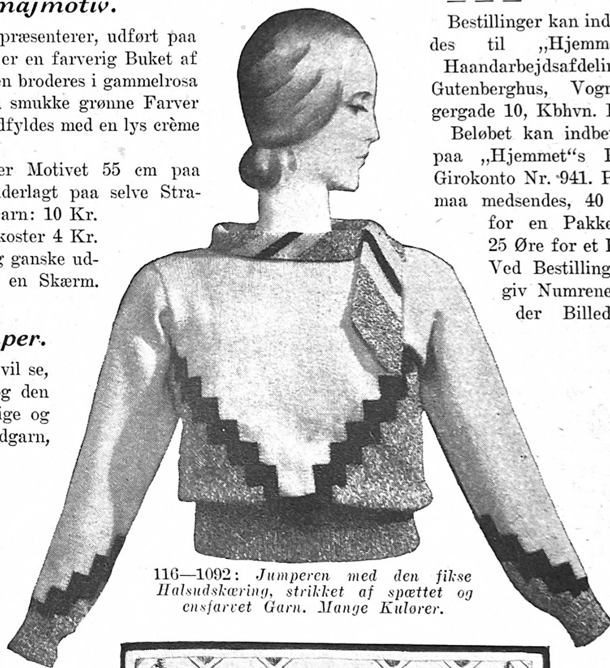
Broget Stramajmotiv.

Det Rosenmotiv, vi her præsenterer, udført paa Stramaj med Zephyrgarn, er en farverig Buket af en usædvanlig Skønhed. Den broderes i gammelrosa og gule Schatteringer med smukke grønne Farver til Bladene. Bunden kan udfyldes med en lys crème Farve eller med sort.

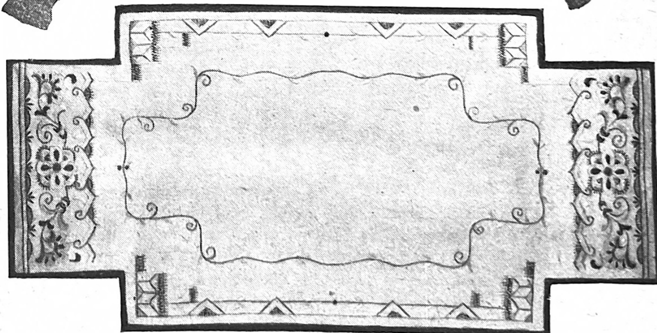
I udfyldt Stand maaler Motivet 55 cm paa hver Led. Det koster, underlagt paa selve Stramajet og med Tillæg af Garn: 10 Kr. 70 Øre. Garn til Bunden koster 4 Kr. 80 Øre. Arbejdet egner sig ganske udmærket til en Pude eller en Skærm.

Den moderne Jumper.

Jumperen er, som man vil se, i en meget fiks Facon, og den strikkes med det fortrinlige og smukke Woodpecker Uldgarn, som er spættet, samt med ensfarvet Beehive Fingering Garn. Paa Modellen er det spættede Garn graat, rødt, sort og hvidt, Striberne er sorte og Resten af Jumperen højrød. Den vil ogsaa være smuk i blaat sammensat paa samme Maade som den røde, eller i brunmeleret med gult og brunt. Strikningen er meget nem at udføre efter den indgaaende Forklaring, som medfølger ved Køb af Garnet. Dette koster 7 Kr. 50 Øre. To Par Pinde: 90 Øre. Det er en Jumper, der i alle Henseender tilfredsstiller selv den mest kræsne Smag.

116—1092: *Jumperen med den fikse Halsudskæring, strikket af spættet og ensfarvet Garn. Mange Kulører.*

75—1094: *Den lille Løber med det lakrøde Broderi.*

En dekorativ Løber.

Det særprægede ved denne Løber, som er af crèmefarvet Batist, er den lakrøde og de to drap Farver, den broderes med, og som schatterer med Stoffet. Arbejdet bestaar af Kontursting, Fladsyning og aabne Knaphulssting og udføres med Amagergarn (2 Traade). Løberen er specielt beregnet til de smaa lakrøde Kommoder. Den maaler 75×35 cm og koster, paategnet, paabegyndt og med Tillæg af Garn: 3 Kr. 25 Øre.

— — —

Bestillinger kan indsendes til „Hjemmet"s Haandarbejdsafdeling, Gutenberghus, Vognmagergade 10, Kbhvn. K.

Beløbet kan indbetales paa „Hjemmet"s Post-Girokonto Nr. 941. Porto maa medsendes, 40 Øre for en Pakke og 25 Øre for et Brev. Ved Bestilling opgiv Numrene under Billederne.

Det kan betale sig under det store aarlige Udsalg at aflægge et Besøg i vor Haandarbejdsbutik, Landemærket 26, hvor en Mængde færdige og paategnede Broderier samt en Del strikkede Modeller sælges til Priser, der ligger indtil 50 pCt. under de oprindelige.

Hvad skal vi have til Middag?

Ved Fru Ida Spies.

(4 Personer).

Søndag (Selskabsmiddag): Klar Suppe med Asparges og Ostestænger. Kogte Foreller med Sauce Hollandaise og smaa hvide Kartofler. Stegte Fasaner med Æbler og Fuglereder med Grønærter. Hjemmelavet Kransekage med glaserede Frugter.

Mandag: Grønkaalssuppe med Kartofler og sprængt Svineskank. Appelsiner.

Tirsdag: Norsk Ølsuppe med Top. Fiskerand med Tomatsovs.

Onsdag: Opvarmet Grønkaalssuppe med Kødpølse. Figner og Nødder.

Torsdag: Fiskefrikadeller med Kartoffelsalat. Kirsebærsuppe med Kammerjunkere.

Fredag: Risvælling med Sukker og Kanel. Stegt Halskam med Kartofler.

Lørdag: Udskaaret Steg med Rosenkaal. Pandekager.

Grønkaalssuppe med sprængt Svineskank.

4 Grønkaalsstokke, 2 Løg, 2 sprængte Svineskanke, 2 smaa Kødpølser, ½ Selleri, 2 Gulerødder. — Kaalstokkene afribbes og skylles i flere Hold koldt Vand, saa de er helt fri for Sand og Jord. Kaalen lægges i en Gryde og hældes over med kogende Vand; den koger 10 Minutter, tages op og postes over med koldt Vand, trykkes godt af og passerer Maskinen 4 Gange sammen med de pillede Løg. Skankene maa være store og letsaltede, de koges sammen med Pølserne og Urterne. Urterne udskæres og kommes paa Suppen sammen med kogte Kartofler; Skanken og Pølserne serveres varme til Suppen. Kødsuppen afskummes, Fedtet kommes i Gryden og bages op med 4 Spskf. Mel. Den hakkede Kaal kommes i Opbagningen og spædes med 3½ l Suppe blandet med Kaalsuppe. Suppen smaakoger et Kvarter med Kaalen.

Fiskefars.

1¼ kg Fiskefars. Den ene Halvdel fyldes i en Randform og koges 20 Minutter. Den vendes og fyldes med kogte Sellerier, der hældes over med Tomatsovs. Den anden Halvdel smeltes til med Fedt og sættes paa et køligt Sted, til den skal benyttes. Rigeligt Fedt eller Palmin kommes i Panden; naar det er rygende hedt, sættes Fiskefarsen paa med en Bolleske og koger, til Bollerne er lysebrune paa begge Sider. Bollerne lægges et Par Sekunder paa brunt Papir, for at Fedtet kan løbe af.

Kartoffelsalat.

½ kg kogte Kartofler, 2 Løg, ¼ l Sødmælk, 1 Spskf. Mel, 1 flad Teskf. Sennepspulver, ½ flad Teskf. Karripulver, 1 Teskf. Melis, lidt Salt og Peber, 1 Spskf. Eddike. — Kartofler og Løg udskives, Løgene koges møre i letsaltet Vand. Mælken bringes i Kog og jævnes med Melet; det smaakoger 10 Minutter. Gryden tages af Ilden, Krydderierne blandes og udrøres i Eddike, lidt efter lidt piskes Mælkeblandingen i, og saa meget Løgsuppe tilsættes, at det bliver tilpas af Tykkelse. Sovsen farves med Æggefarve. Kartofler og Løg varmes i Sovsen. Salaten serveres varm.

Selskabsmiddagen.

Unge Mennesker sværmer ikke saa stærkt for Suppe, men man undgaar den ikke ved et større Selskab, hvor de ældre ogsaa har et Ord at sige — og disse kan ikke tænke sig en Festmiddag uden den traditionelle Suppe.

Portionsforeller er stærkt paa Mode og er en behagelig Variation af Fiskeretten. Fasaner er en Festret, hvad enten de skydes af Husfaderen selv eller købes hos Vildthandleren. Til Desserten har vi undgaaet den snart for trivielle Isanretning. Mange Mennesker er ved at blive grundigt ked af denne. Vi har anbefalet Kransekagekurve. Naar Kransekagen er fremstillet hjemme, er den en mere lækker Dessert, end de fleste drømmer om.

Ostestænger.

125 g Flormel, 100 g revet Ost, 6 Spskf. sur Fløde, 1 Teskf. Salt, ⅛ Teskf. Cayennepeber, ¼ Teskf. revet Muskat. — Det hele æltes sammen, til det er en sammenhængende Dejg, der kan udsprøjtes gennem en Kageplade i Kødmaskinen i rillede Stænger, som afklippes i 10 cm's Længde. De lægges tæt ved Siden af hverandre paa den smurte Plade og pensles let med et vel udpisket Æg. Stængerne bages ved svag Varme 20 Minutter; de maa ikke blive mørke, da de saa smager brændt. De serveres paa en Tallerken som en Bræddestabel og rives let over med Ost. Af denne Portion bliver ca. 50 Stk.

Foreller.

Foreller maa være saa smaa (200—250 g), at en Fisk serveres som én Portion. Enten serverer man dem paa Tallerkenen eller ogsaa paa smaa Fade med kun tre Stykker paa hvert Fad. Fisken rundrenses, den skrabes ikke. Øjnene udtages, og Øjenhulerne gennembores, saa Halen kan trækkes igennem. Foreller koger sagte et Kvarter, efter at Vandet er kommet i Kog, 1 l halvvarmt Vand, 2 Spskf. Eddike og 2 Spskf. Salt. Aabningen udfyldes med lidt skaaret Salat, hvorpaa lægges tre Champignoner. Smaa udborede hvide Kartofler og Sauce Hollandaise (12 Prs.): 3 Spskf. Eddike, 3 Spskf. Vand, 1 flad Teskf. Salt, ¼ Teskf. hvid Peber, 6 Æggeblommer, 1 flad Teskf. Salt, ½ kg Smør, Citronsaft. — Eddike, 1 Teskf. Salt, Vand og Peber koges ind 10 Minutter. Kasserollen tages af, Æggeblommerne piskes med Salt, og lidt efter lidt tilsættes Eddikevandet. 1 Spskf. koldt Vand kommes i, og Kasserollen sættes i Vandbad; der piskes hele Tiden, til Æggene jævner. Tages op af Badet, Smørret kommes i i Smaaklumper under stadig Piskning. Kasserollen sættes atter i Vandbad uden at koge, Citronsaft tilsættes efter Smag. Sovsen holdes varm i Badet.

Hjemmelavet Kransekage.

1 kg skoldede søde Mandler, 40 g skoldede bitre Mandler, 12 Æggehvider, 1200 g stødt Melis. — Mandlerne blandes og tørres lidt i Ovnen uden at blive for tørre. De rives paa Mandelmaskinen og males 1 Gang paa en emailleret Kødmaskine. Sukkeret blandes i, det røres med 4 Æggehvider og passerer atter Maskinen 1 Gang. Æggehviderne piskes ikke, men røres lidt med Riset. Alle Hvider blandes nu sammen med Mandelmassen i en emailleret Gryde. Det bages under meget svag Ild under stadig Omrøren, til Massen er lidt varm. Man maa prøve sig frem ved at lægge lidt paa den udvendige Side af sin Haand. Kransekageforme kan købes, men det er ikke nødvendigt. Klip Modelringe af Papir, den ene stadig 1 cm større end den anden. De lægges paa den smurte Plade, en mindre inden i en større. Haanden dyppes i Mel, og med et let Kast pudrer man Pladen, Modellerne fjernes, og man ser nu tydeligt Ringene. Mens Mandelmassen er varm, sprøjtes den med Kagesprøjten som Modellerne. Ringene staar, til de er omtrent kolde, saa trykkes de i Spids med Fingrene og sættes i Ovnen med svag Varme, ca. ½ Time. Ringene pyntes med hvid Glasur: 3 Spskf. sigtet Flormelis, ½ Æggehvide, ½ Teskf. Eddike; røres sammen 20 Minutter, hvorefter den sprøjtes gennem et Kræmmerhus med lille Hul i Spidsen.

Denne Portion er tilstrækkelig til 2 Kurve. Ringene sættes sammen med hvid Sprøjteglasur; først laves en lav Fod, derefter formes Kurvene i den Størrelse, man ønsker. Hankene formes af Blomsterstaaltraad, paa den ene trækkes røde Kirsebær, paa den anden grønne Kirsebær, og paa den ene Side af Hanken bindes en Mimosegren. Bunden af Kurven fores med udfrynset Cellophan-Papir. Herpaa lægges glaserede Frugter, hele Mandariner, Appelsinstykker, grønne Druer og Valnødder med Marcipan.

Frugter, der skal glaseres, maa være pillede, uden at der trænger Saft ud. ½ kg Melis hældes over med 1½ dl koldt Vand, det koger jævnt, uden at der bliver rørt i det. Grydens Sider holdes fri for Sukker med en Pensel, der er dyppet i koldt Vand. Sukkeret skal blive haardt, naar man kommer en Draabe i koldt Vand. Sukkeret holdes hedt i Vandbad, mens man glaserer.

Lokkeduen.

Fortsat fra Side 15.

Saa lukkede hun Øjnene, som det blev befalet hende, indtil de naaede op paa Verandaen, der nu var indrettet som et ekstra Værelse med Skærme til begge Sider, Kurvestole med bløde Hynder, et stort Læsebord og hængende Kurve med Bregner i. En henrivende Lampe gød et blidt Lys over det alt sammen og fik Kobbertraadvævet, der værnede mod Insekter, til at skinne som Guld. Det var som Forstuen til en Eventyrhytte. Dean standsede her.

„Er det pænt?“ spurgte han.

„Vidunderligt!“ udbrød hun. „Aah, Dean —!“

„Vi gaar videre.“

Storstuen var som forvandlet. Der var Træmøbler, malet æblegrønne og med sorte Streger. Gardiner for Vinduerne af et blomstret Stof i grønt og blaat og purpur — brogede og muntre. Væggene var nymalede, og rundt om hang der farvelagte Raderinger med Motiver fra Florida. Et indbygget Hjørneskab var fyldt med blomstret Porcelæn, og foran den flammende Kamin stod to dybe Øreklapstole og imellem dem et dækket Tebord.

„Er det pænt?“ spurgte han igen.

Han bar hende stadig paa Armene, og hans blaa Øjne var hende saa nær. Han havde gjort alt dette, fordi hun var hans Hustru. Og dog var hun det kun af Navn. Hun var intet for ham. Intet andet end hans Patient med Navn af Hustru. Hun fik en Klump i Halsen.

„Aah, Dean — det er henrivende!“

Hendes Stemme kvaltes næsten af lutter Sindsbevægelse, og den lette Skælven gennem hendes Legeme, den svage Sitren over hendes Træk var mere veltalende end Strømme af Ord. Dean tog ømt om hende.

Hvor var hun sjælelig udhungret! Han havde aldrig i sit Liv truffet nogen saa hungrig efter Skønhed eller saa taknemmelig for de Hensyn, man viste hende. Alt dette røbede hun i et pludseligt Blik fra sine store Øjne, der var vendt op imod ham — hun turde aabenbart endnu ikke helt tro paa en Glæde, der ikke skulde betales for, men han lovede sig selv, at der ikke skulde gaa lang Tid, før hun lærte ham at kende. Hun skulde komme til at stole paa ham fuldt og helt. Hun var som en Ædelsten, der blot behøvede Sol for at skinne og funkle i alle de Farver, som slumrede i den. Han vilde sørge for Solskinnet. Han vilde faa hende til at gløde og glitre.

Han satte hende varsomt ned i en af de store Stole, og da han rettede sig, greb Dixie ham i Armen.

„Jeg har aldrig været lykkelig før. Jeg —“

„Jeg véd det. Jeg forstaar det,“ svarede han og tog et Øjeblik hendes Haand i sin.

„Du véd ogsaa —“ hun lo usikkert, „at jeg havde den største Lyst til at sige: den er morderlig fin — og — og den Slags. Men det gjorde jeg ikke — vel?“

„Nej, det gjorde du ikke.“

„Jeg véd godt, hvad man maa sige, og saadan,“ tilføjede hun stilfærdigt, „men det er de gamle Vaner. . .“

„Det véd jeg, det forstaar jeg godt,“ sagde Dean igen.

I det samme lød der et Raab uden for Huset. Dixie blev bleg og krøb forskrækket sammen i Stolen, medens Dean hurtigt gik hen til Døren, overrasket over Forstyrrelsen.

VI.

Edderkoppen spinder sit Net.

Det var Bob Conway.

Han var bange for, sagde han, at de helt havde glemt ham, derfor havde han besluttet at komme af sig selv for at minde dem om sin Eksistens. Han havde ladet sin Bil staa oppe ved Hovedlandevejen, da det var bælgmørkt, og der aabenbart ikke lod til at være noget, der lignede en Vej, op til Huset.

(Fortsættes i næste Nr.)

Nyt Aar — ny Flugt i Hatten — nye Farver.

Af Sofia Christensen.

Nej, langt Haar for Ungdommen har slet ikke mere nogen Fremtid for sig. Ethvert Hoved skal nu om Dage for at kunne kaldes moderne præsentere sig ordnet efter følgende Regler: Haaret klippet akkurat saa kort, at det bagtil i Nakken kan vende opad, som havde Frisøren rullet det i en lille Trille om sin Finger nedefra og opefter og derefter klippet Trillen over lige paa Midten. Resultatet bliver da den sjove lille opadstræbende Halvkrølle, som helt har afløst enhver Form for langhaaret Frisure med aflangt Arrangement i Nakkehulen. Man kan heller ikke mere lade sig „permanente", det er ikke chikt at have Krøller eller tykke Bølger oppe paa Hovedet. Man kan lade sit Haar permanent krølle i Spidserne, om man vil, men ikke op over Hovedet. Krøller skal desuden ikke mere se ud som naturlige Bølger — eller det, vi almindeligvis forestiller os ved naturlige Bølger, de skal være flade og ringlede à la Spædbarn.

Men med den Frisure vil De være klar over, at Nakken kommer til at spille en stor Rolle, omgivet som den er af en Krans af Halvkrøller, og det er netop Meningen, at den skal *ses,* ogsaa naar man har Hat paa. Derfor har de allersidste Hatte faaet ny Flugt paa Hovedet, *op* fra Nakken — *fremefter,* men dog ikke ned over Ansigtet, kun trukket ned over højre Øje. Her standser Hatten. Men De vil kunne forstaa, at den ikke kan have megen Størrelse, naar den saaledes skal ride som en Maage paa Toppen af Bølgen og ikke sidde alt for tungt til Rette paa den allerøverste Del af Hovedet.

Mange Stoffer anvendes i Aar smaatavlede, ogsaa til virkeligt fornemt Brug — f. Eks. en sort- og hvid-tavlet Kjole med sort Frakke i trekvart Længde, eller sort og hvid-tavlet Bluse til sort Nederdel — ogsaa i andre Kulører bruges det tavlede Mønster meget.

Af nye Farver ses i øvrigt: orange, abrikos, fersken, citron, mens mørkegraat, hyacint, blaarødt, mørkebrunt, lyserødt og beige stadig hævder sig. Over det hele som regerende Dronning i Farvernes Rige staar sort. Ved en lille hastig Tælling af forbipasserende en Formiddag for nylig i Paris, konstateredes følgende Tal: sort 50 Procent, brunt 40 Procent, mens de sidste 10 Procent fordelte sig paa alle de andre Farver. Men ved et Væddeløb i Sydfrankrig, hvor Elegancen rigtig udfolder sig, viste en tilsvarende Tælling 90 Procent for sort. Dog var heri indbefattet ogsaa dem, der bar lidt hvidt eller havde en farvet Hat eller kulørt Pelsværk.

En Cape som denne pynter paa de lidt ensformige Kniplings-Selskabskjoler.

Kvik er den nye Flugt i Hatten, hvad man end kan mene om den. Maaske er det kun unge, den egentlig passer for — men det plejer mange ældre jo ikke at tage Hensyn til.

Til højre: En nydelig enkel Kjole, men det militære Præg har vi svært ved at komme bort fra.

Næst efter sort kom i denne Eftermiddagsstatistik rødt med 5 Procent, brunt med kun to, mens de sidste 3 Procent fordelte sig paa alle mulige andre Kulører: grønt, blaat, lilla, beige, graat. Tal, der viser, at sort kommer ind som en flot Nummer eet og som ingen Sinde før er Favorit i Modernes By.

Verden strikker stadig, og Angorapynt, f. Eks. et ganske lille Mønster strikket ind hist og her i en Bluse, er meget smart. Og man broderer. Baade med Haand og med Maskine paa Fløjl, Uld, Chiffon, Taft og Crêpe.

Linien er meget forskellig, lige eller smygende sig om Skikkelsen med en Tendens til Vidde under Knæene, og brudt af Capes, voldsomme Ærmer, barokke Kraver etc.

Noget helt nyt er Kobberknapper, som har afløst de gule, messingagtige Militærknapper. Damen, der sidder paa Ryggen af Stolen, har en enkel lille brun ulden Kjole paa med en Række Kobberknapper foran og paa Ærmerne. For at blive i den halvmilitære Stil er der anbragt Epauletter over Skuldrene.

Vort øverste Billede viser en meget smuk Cape, som vil være let at efterlave, og som vil hjælpe en Kjole af ældre Dato over i det elegante. Og endelig ses Hattens Flugt fremefter.

Lær Børnene Fordragelighed

Af Esther Rich.

Hvis der i en Familie er flere Børn, og navnlig, hvis der er nogle Aars Forskel i Alder mellem dem, vil det næsten altid være saaledes, at hele Familien retter sig efter den mindstes Luner, ofrer sig og giver sig paa alle Punkter, kort sagt, gør alt tænkeligt for at fremelske en lille, fuldblods Egoist af Baby.

Jeg behøver sikkert blot at nævne et enkelt Eksempel:

Baby sidder i sin Legestol, Bordet foran er fyldt med Legetøj. Saa falder et eller andet af Legetøjet paa Gulvet, og straks bliver det taget op af et af de tilstedeværende Familiemedlemmer. Der vil ikke gaa lang Tid, før Baby opdager, at han blot behøver at kaste sine Ting paa Gulvet for at faa en af de andre til at komme og tage dem op. Og det vil snart blive ham en ren Sport ... thi kommer der ingen, behøver han blot at græde, saa skal det nok hjælpe. „Ja, det er rigtigt nok," vil de fleste sige, „men hvordan skal vi undgaa, at det gaar saadan? Baby skal jo dog have noget at beskæftige sig med, og han kan da ikke selv tage Tingene op, naar de falder fra ham."

Der er dog en Maade, hvorpaa man undgaar at vænne Baby til at forlange sine Søskendes eller Forældres Hjælp. Det er en rent praktisk Foranstaltning, som er let at anvende. Og den har den store Fordel, at den ikke frister Barnet til at kommandere eller paa anden Maade kalder paa dets mulige daarlige Instinkter, saaledes som den stadige Hjælp fra andre gør.

Naar Baby faar sit Legetøj, skal det simpelt hen være bundet fast i en tilstrækkelig lang Snor, saaledes at det kan bringes inden for Rækkevidde, ved at der gribes og trækkes i Snoren. Hvert Stykke maa have sin egen Snor, som enten kan sys eller bindes i. Den anden Ende af Snorene knyttes sammen og fæstnes i Legebordet eller i Stolen. Man vil forbavses over, saa megen Ro der følger Indførelsen af denne simple Foranstaltning. Den fjerner nemlig det Irritament, det tabte Legetøj kunde være, og den borteliminerer fuldstændig den Fare for Barnets Karakter, den stadige Opvartning kan betyde.

Men Moderen maa ikke lade sig nøje med dette Middel til at gøre Barnet omtænksomt. I Forholdet til dets Søskende bør hun henlede dets Opmærksomhed paa alle de Muligheder, det har for at kunne gøre Glæde. Hun kan spørge det, om ikke Søster maa laane dets Bamse, og gør hun det tilstrækkelig mange Gange, vil den lille af sig selv række Bamsen til Søsteren, der naturligvis maa vise sig taknemmelig. Har Baby en Dukke eller andet Legetøj, der særlig har faaet dens Kærlighed, vil det være rigtigt at spørge, om ikke lille Agnete eller Ole maa faa den, „for de vil blive saa glade, saa glade derfor". Man maa dog ikke vente at faa Tilladelsen, Spørgsmaalet tilsigter udelukkende at give Barnet Blik for de Muligheder, det allerede som helt lille har for ogsaa at kunne skabe Glæde for andre.

Er der opstaaet en Meningsforskel blandt de større Børn, maa Moderen ikke smaaligt blande sig deri, men kun paatale det, hvis Striden gaar over til Haandgribeligheder eller udarter paa anden Maade. (Hvis Paastandene er saa taabelige, at de er helt hen i Taagen, maa hun dog selvfølgelig tage Affære.) Ellers vil det være klogt af Moderen kun at sige, at Børnene *gensidig maa respektere hinandens Meninger, den enes Mening kan være lige saa god som den andens.* Hvis Mødre sagde dette lidt oftere i Stedet for at tage Parti, vilde der være ikke saa lidt mere Fordragelighed i denne Verden.

Appellerer Børnene til hendes Dom, maa hun veje Spørgsmaalet og prøve at se paa det fra mere end een Side. Saa ubetydelig denne Slags Ting end kan forekomme en at være i Øjeblikket, faar de dog en uanet Rækkevidde gennem den daglige Gentagelse. Og de, der fra Børn er opdraget til at mene, at ogsaa Modparten kan have Ret, vil vise sig langt mere forhandlingsdygtige og smidige i saavel Samtale som Diskussion end de, der ikke har denne Fordragelighed — med andre Ord, de vil have store Chancer for, som det populært hedder, „at gøre sig".

„Snart," siger hun, „saa' jeg, hvorledes alle bevæbnede sig. Camille, min kære Camille, kom med et Gevær. Han hvilede sig et Øjeblik, saa forsvandt han i Hoben. Jeg hørte den skæbnesvangre Klokkes Klemt. Pludselig siger Fru Danton: „De skyder med Kanoner." Saa besvimede hun. En Nabokone skreg, at „det var Camilles Værk alt sammen." Maaske havde hun ikke ganske Uret." Siden fik de at vide, at Suleau, den kongeligsindede Journalist, havde faaet Hovedet hugget af, og at man bar det om i Gaderne, fæstet paa en Stage. „Alt vil være forbi om en Uge," spaar hun. „De slaar Spejlene i Slottet itu, de har bragt os Dronningens Børster og Svampe, de tramper paa Sølvservicet ... o, hvilken Gæring!"

To Dage efter var Danton Minister og Camille Generalsekretær i Justitsministeriet.

„Jeg trængte," bemærkede han stolt, „ind i Lamoignons og Maupeous Palæ gennem Brechen i Tuilerierne."

Og han tænkte paa, hvilken Virkning Nyheden vilde gøre i hans Fødeby Guise.

September-Myrderierne fulgte. Tusinder af Fanger, Præster og Kvinder døde under Pøbelens Tortur. Danton skred ikke ind, Desmoulins heller ikke. Selv den fortryllende Lucile var grebet af Blodtørst; hun krævede Straf baade over Kongen og over Dronningen. Nu da Sejren var vundet, begyndte det sædvanlige Skuespil: Kampen mellem de sejrende. Robespierre stillede sig paa det Standpunkt, at en Magt, der var vundet ved Vold, kun lod sig bevare ved at udøve et Rædselsregimente. Han fik Camille til i en Paskvil at rette det første Angreb mod Girondinerne, som „med deres Laster havde skadet Republikken". Ludvig XVI blev halshugget, Dronningen fulgte ham, og Girondens Medlemmer maatte gøre dem Selskab.

Det var for meget. Da Dødsdommen blev fældet over Brissot og hans Kammerater, fik Desmoulins Samvittighedsnag. Jamrende udbrød han:

„Jeg ulyksalige, det er *mig*, der har jaget dem i Døden!"

Omsider følte den hungrige Advokat sig mæt. Det gamle Styre tilhørte Fortiden, selv var han gennem et lykkeligt Giftermaal kommet til Velstand og sad fornemt installeret i Kancelliet paa Place Vendôme. Nu maatte Revolutionen virkelig betragtes som afsluttet. Det var *hans* Mening, og det var Dantons; men der var andre, som mente anderledes. Paa Robespierres og Jakobinernes Bud fortsatte Revolutionsdomstolen sin uhyggelige Virksomhed. Selv ivrige Frihedsapostle bragtes ud af Fatning. En Sommerdag 1793 kom Danton og Camille Desmoulins gaaende langs Seinefloden — Solens sidste Straaler genspejledes i Floden, saa Vandet lignede en Strøm af Blod. Danton, der kom til at tænke paa September-Myrderierne og den Rædselstid, man var i, greb Vennen i Armen og sagde:

„Se, Seinen flyder med Blod. Der er udgydt for meget Blod. Grib atter til Pennen, Camille, og forman til Mildhed! Jeg skal støtte dig."

Og Camille fulgte Opfordringen. Men han havde en Fornemmelse af, at hans Tur til at bukke under nærmede sig.

I det nye Blad, han udgav, gik han over til Angreb paa de yderliggaaende. Særlig en Artikel i det tredie Nummer er blevet berømt. Det er tilsyneladende et Uddrag af Tacitus, hvor Historieskriveren opregner alt, hvad der gjaldt for Forbrydelser i Tyrannernes Rom. Men Parallellen var kun alt for tydelig.

„Man turde," hedder det, „ikke vise sin Frygt af Skræk for at blive anset for skyldig. Alt vakte Tyrannens Mistanke.

En Medborger nød Popularitet; her var altsaa en Rival til Fyrsten: Mistænkt!

Undgik man Folkets Gunst og holdt sig afsides: Ogsaa mistænkt!

Var man rig: Da var det at befrygte, at Folket skulde fordærves ved den riges Gavmildhed: Mistænkt!

Desmoulins' Roman

Fortsat fra Side 7.

Var man fattig: Giv Agt, den Mand maa der passes paa; ingen er saa parat til alt som den fattige: Mistænkt!"

Med Begejstring taler Desmoulins om Revolutionen:

„Nej, Friheden, den Frihed, jeg dyrker, denne fra Himlen nedstegne Frihed, er ikke nogen Openymfe, nogen Rødhue, nogen uren Skjorte eller smudsig Pjalt, Friheden — det er Lykke, Klogskab, Lighed, Retfærdighed ......"

I Løbet af nogle Dage solgtes der paa Gaden flere Tusind Eksemplarer af Bladet. I Velfærdskomiteen, i Konventet steg Forbitrelsen.

Man advarede. General Brune var hos Desmoulins i dette Ærinde. Men Camille omfavnede blot sin Hustru, som bøjede sig ømt over ham, og kyssede Horace, der sad paa hans Knæ, hvorpaa han filosofisk tilføjede:

„Lad os spise og drikke! I Morgen skal vi dø."

En Dag sagde Desmoulins: „Se paa Saint-Just, han bærer sit Hoved, som var det et helligt Sakrament!"

Danton, der var Desmoulins' Ven og blev henrettet sammen med ham.

„Jeg skal lære dig at bære *dit* som den hellige Denis!" svarede Robespierres Haandlanger.

Den hellige Denis bar sit Hoved under Armen.

Endnu holdt Robespierre Haanden over Desmoulins. Da der blev Tale om Eksklusion af Jakobinerklubben, forsvarede Robespierre sin Vens Person, men krævede hans Blade brændt.

Camille hævdede ligesom Rousseau:

„At *brænde* er ikke at *svare!*"

Robespierre blev synlig vred.

Der var ikke hyggeligt længer i Desmoulins' Hjem. Lucile lo ikke mere, rørte ikke Klaveret mere, drømte ikke mere, var kun en Maskine.

Og en Dag, just som et Brev med Sørgerand fra hans Fader i Guise har meddelt, at Moderen er død, hører Camille nede fra Gaden en Patruljes taktfaste Skridt. Den gør Holdt ved hans Port. Han skynder sig ind til Lucile: „De kommer for at arrestere mig!" Efter at have givet sin Hustru og Søn et sidste Kys gaar han ned for at lukke op. Et Øjeblik endnu, og, bundet som en Misdæder, føres han til Luxembourg-Fængselet.

Hans Frihedsdrømme, hans Kærlighedslykke — det er alt sammen forbi.

Vinduet i hans Fængsel vendte ud mod den Park, hvor han engang havde set Lucile lege som Barn. Ak, han var selv et Barn, som han sad der i sin Celle, han græd og raabte den elskedes Navn.

Han skrev ogsaa til hende. Hjerteskærende Breve. Hun fik dem aldrig. De var ellers gribende nok; Revolutionsmanden er i dem som skrabet bort, og kun Mennesket, et ulykkeligt Menneske, tilbage.

„Jeg havde drømt om en Republik, alle skulde have dyrket ... Jeg havde aldrig troet, at Menneskene kunde være saa grusomme og uretfærdige ... Vi kan dø i Forvisning om, at med os dør de sidste Republikanere ... Farvel, Lucile, min elskede Lucile! Farvel, Horace! Farvel, min Far! ... Jeg ser Livets Bred svinde bort ... Jeg ser endnu Lucile, jeg ser hende, min inderlig elskede, min Lucile! Mine bundne Hænder omfavner dig, og selv efter at mit Hoved er skilt fra Kroppen, vil mine Øjne hvile paa dig med døende Blik."

Rettergangen fandt Sted i Justitspalæet. Man spurgte Desmoulins, hvor gammel han var. „Tre og tredive Aar, Sansculotten Jesu Alder, den kritiske Alder for Patrioterne." Og Danton svarede: „Jeg hedder Danton. Revolutionær, Folkerepræsentant. Hvor jeg bor? Snart i det tomme Intet. Siden i Historiens Pantheon." Desmoulins kunde ikke hamle op med Danton. Vennens dristige Tale lød saa højt, at den kunde høres gennem de aabne Vinduer over til den anden Seinebred. Fouquier-Tinville, den offentlige Anklager, blev nervøs. Robespierres Modstandere havde aabenbart Meningsfæller blandt Tilhørerne. Da indløb der et Dekret fra Konventet; Ordet blev frataget de anklagede, hvis Indsigelser „forstyrrede Retshandlingen". Danton havde kun Foragt tilovers for sine Dommere. Camille rev det Forsvarsskrift, han havde affattet, itu og kastede det i Hovedet paa Anklageren. Stumperne samledes op efter Mødet og havnede i Luciles Hænder. Han maatte med Magt slæbes fra Bænken, han havde klamret sig til.

Da Retsbetjenten indfandt sig i Conciergeriet for at oplæse Dommen, erklærede Danton det for overflødigt; man maatte hellere straks føre dem til Guillotinen, naar de alligevel skulde myrdes. Desmoulins sad i en Krog og græd.

Den 5. April 1794, en dejlig Foraarsdag, sad Desmoulins i Bøddelens Kærre paa Vej til Guillotinen ved Dantons Side. En Bande, der var betalt for det, slyngede sine Ukvemsord i Ansigtet paa dem. Camille søgte at imødegaa dem:

„I bliver bedraget, Folk! Det er jeres Tjenere, jeres Venner, der ofres! Det var mig, der for fem Aar siden kaldte jer til Kamp for Friheden! Det var mig, der først rejste Kravet om Republik! Min eneste Brøde er, at jeg har fældet Taarer!"

I sin Ophidselse rev han sin Skjorte itu.

„Forhold dig rolig," sagde Danton, „og lad de Kanaljer være!"

Men rolig — det kunde Desmoulins ikke være. Da de kom forbi Robespierres Hus, truede han med knyttet Haand ad „Morderen", og før han lagde Hovedet paa Blokken, udbrød han:

„Saaledes skulde den første Frihedsapostel ende sit Liv!"

Teater var der i ham til det sidste.

I det Øjeblik, hans Hoved rullede ned i Kurven, stod Lucile allerede anklaget — hun skulde, hed det sig, for at frelse sin Mand have stiftet en Sammensværgelse med det Formaal at sætte Dauphin'en paa Tronen.

Det var mere end tilstrækkeligt. Med flere andre kom hun for Domstolen. Hun talte roligt og forsvarede sig blot for Princippets Skyld; thi hun ønskede at dø. Da Dommen lød, udbrød hun glad:

„Om nogle Timer skal jeg gense Camille!"

Siden skrev hun til sin Moder:

God Nat, kære Mama! En Taare falder fra mine Øjne; den er for dig. Jeg sover nu ind i Uskylds Fred.

I sin Ekstase kunde hun være mærkværdig rolig. Hun var det ogsaa paa Skafottet. Den fine unge Kvinde endte virkelig som en Romerinde.

Camilles Fader døde af Sorg. Ogsaa Luciles Fader gik bort, faa Dage efter Datterens Død. Den eneste, der blev tilbage, var Fru Duplessis. Hun tog sig af Barnebarnet, den lille Horace. Han fik senere en Pension af den franske Regering, men døde i Haiti i samme Alder som sin Fader, 33 Aar.

Chr. Kirchhoff-Larsen.

Denne Vinters Sportstøj

Vi har i hvert Fald Lov til at haabe paa, at Vejrliget vil begunstige den stadig stigende Interesse for Sporten, som vi er i Stand til at drive den her til Lands. Det med Sne og Is *kan* blive et Spørgsmaal, men i hvert Fald kan vi spadsere Ture, hvilket er af den allerstørste Betydning for os netop om Vinteren. Ogsaa til Gaasporten fordres der særligt Kostume, man skal være varmt klædt paa, men ogsaa let klædt paa, saa man ikke i mindste Maade bliver hæmmet i sine Bevægelser. Det kan ikke nytte, at man drager ud for sin Sundheds Skyld i et eller andet smart Toilette, som fordrer Paraply eller noget andet upraktisk. Vil man gaa for Sportens Skyld, maa man være i Stand til at bruge baade Arme og Ben, saa det kan mærkes.

De to første af de Snitmønstre, vi bringer i Dag, er det mest enkle og praktiske, Øjeblikket byder paa, i sportslige Spadserekjoler. Snitmønster Nr. *3183*, Størrelse 44, har en god Vidde lagt ind ved et dybt Læg i Siden. Den store blødt foldede Krave laves af Kjolens Stof ligesom de to Baand, der baade paa Bluse og Nederdel gaar skraat ned i Spidser og holdes fast med nogle store Knapper. Bæltet er af Ruskind eller Læder.

Snitmønster Nr. *3184*, Størrelse 44, er en Russerfacon, elegant og enkel, hvis Besætning er lavet af Leopardskind. Har man en eller anden lille Skindrest liggende, vil man meget let kunne klare „Leoparden", den *behøver* ikke at være helt ægte.

Nr. *3185*, Størrelse 42, er en meget fiks lille Skidragt, morsom at lave og morsom at bære. Vi foreslaar en knaldrød Trøje af Læder — Læder er slet ikke saa uoverkommeligt dyrt, og det er et ret nemt Materiale at arbejde med. Den korte Trøje gaar let ind i Taljen og lukkes med en skinnende Lynlaas. Benklæderne sys i graat Vadmel, et tykt og varmt Stof. Og om Halsen anbringes et stort Tørklæde, holdt i graat og rødt. Vær sikker paa, at det vil være en herlig Dragt paa en kridhvid Vinterdag. Farverne kan dog stilles lige saa virkningsfuldt op efter den enkeltes Smag. Men en Hovedregel er det, at man skal vælge rigtig stærke Farver til Dragter, der skal tage sig ud i et Snelandskab, hvis ikke man gaar til den anden Yderlighed og vælger helt hvidt.

Snitmønster Nr. *3186* er en Lumberjacket for en ung Mand — i øvrigt er det en Misforstaaelse at mene, at den ældre Mand er vokset fra et saa sportsligt Udstyr. Den er god og varm og kan f. Eks. sys af et imprægneret Stof eller af et tykt Uldstof, af Duvetine eller af Læder. Den store og lunende Halskrave samt Manchetterne og Kanten, der slutter Blusen af forneden, skal helst være strikket af ret svært Sportsgarn holdt i en Kontrastfarve. — Mønstret faas i Normalstørrelse.

Endelig bringer vi Snitmønster Nr. *3187*, Størrelse 44, en meget tiltalende lille Vintersportsdragt, som egner sig baade for Ski og Kælkning. Den har samme Fordel som Lumberjacket'en, at man kan fikse den op med en strikket Krave, Manchetter og Kant forneden paa Blusen, og her kan man bruge yderst stærke Farver. Det ser fikst ud med den skraa Lomme paa Benklæderne. Blusen har ogsaa et Par rummelige Lommer. Dragten sys af et tykt, uldent Stof, saa kompakt i Vævningen, at Sneen ikke kan trænge ind, hvis man faar Lyst til at slaa et Par Kolbøtter i Dagens Løb.

Mønsterkuponen findes Side 38.

Den lille Herre.

Fortsat fra Side 11.

Hun tog ogsaa en Glasskaal med Sukker og en Flaske Fløde frem fra Buffet'en. Langsomt satte hun det hele paa Bordet og skænkede Kaffe i de tre Kopper. Den lille Herre satte sig ned til det underligste Maaltid, han nogen Sinde havde indtaget. Et gult Lys skinnede gennem Gardinerne for Vinduerne, men ikke engang det barmhjertige Halvmørke kunde skjule Stuens Fattigdom. Og ved Siden af ham sad to tavse Skikkelser og lyttede til ham uden at opfatte et Ord af det, han sagde. Han talte ustandseligt — om Hunden, om Dommeren, Postbudet, Brevet, og hele Tiden havde han en Fornemmelse af, at noget frygteligt skete her i Lejligheden, noget, som han burde forhindre.

Endelig spurgte han efter Fru Sigrid Petersen. Var hun ikke hjemme? Han vilde gerne tale med hende om Sagen.

Han saa' de to stirre paa hinanden. Saa rystede de langsomt paa Hovedet. Nej, Fru Petersen var gaaet ud.

Gaaet ud paa sin Bryllupsdag uden sin Mand? Naa, saadan var de moderne Ægteskaber vel — — den lille Herre nikkede spøgefuldt. De to unge saa' paa hinanden — der var noget i deres Øjne, som fik den lille Herre til at gyse. Han var ved at blive desperat, der maatte gøres noget —

„Jeg vilde gerne vaske Hænder," sagde han, „har De et Sted, hvor jeg kan gøre det?"

„Nej." Det var den unge Pige, der svarede, med en mærkelig forpustet Stemme. „De kan ikke komme ud i Køkkenet — lige nu."

Hun skænkede mere Kaffe til den lille Herre. Han brugte ikke Sukker, vel? Det gjorde den unge Mand heller ikke. Men hun selv brugte meget Sukker. Mens hun langsomt kom Sukker i sin Kaffe, fik den lille Herre en Idé. Idet hun satte Glasskaalen fra sig, greb han den ivrigt og begyndte at undersøge Sukkeret, fulgt af deres spændte Blikke. Han hældte lidt Sukker op i sin Haand og snusede til det, saa rystede han paa Hovedet, tog en lille Lup op af Lommen og undersøgte det igen. Endelig lod han Haanden synke.

„Hvad i Alverden er der i Vejen?" spurgte den unge Mand og snappede efter Vejret.

„Er der noget galt?" gispede Pigebarnet.

Den lille Herre lod Sukkeret glide ud mellem sine Fingre.

„Det er Gift," hviskede han, „Sukkeret er blandet med Stryknin, nok til at dræbe 50 Mennesker."

Virkningen var forfærdende. Pigebarnet sprang op med et vildt Skrig, styrtede over imod den unge Mand og slog løs paa ham med knyttede Hænder.

„Jeg vidste, du vilde myrde mig!" skreg hun. „Jeg har følt det hele Tiden — du vilde have Pengene for dig selv. Men du skal ikke faa dem, jeg fortæller Sandheden med det samme. Han har myrdet sin Kone med Gas — derude i Køkkenet — jeg vilde ikke have været med til det — —"

„Du lyver — — du lyver — — jeg har ikke myrdet hende — du er gal — jeg har ikke —"

Den lille Herre var paa Vej over mod Køkkendøren, men i det samme styrtede den unge Mand efter ham med Haanden hævet — den lille Herre indsaa', at han ikke kunde klare sig — han traadte et Skridt hen imod Bordet igen, famlede med Hænderne og fandt Sukkerskaalen. I næste Øjeblik havde han slynget Sukkeret lige i Ansigtet paa den unge Mand, der forfejlede sit Slag.

Men den unge Mand lod sig ikke holde tilbage. Rasende hævede han Haanden igen. I det samme slyngede den lille Herre Sukkerskaalen gennem Værelset. Den ramte Ruden, og han hørte Glasstumperne klirre mod Gaden nedenunder. Saa fik han en Fornemmelse af, at et Jernlod faldt ned paa Hovedet af ham, og alt blev mørkt. — —

Da han kom til sig selv igen, laa han paa Sofaen i det samme Værelse. De gule Gardiner var trukket til Side og Vinduerne slaaet op. Han drejede Hovedet. Døren ud til Køkkenet stod ogsaa aaben — nu kom en Politibetjent ind i Stuen.

„Hvordan gaar det?" spurgte han.

Den lille Herre rejste sig op paa Albuen.

„Hvor er de henne — alle sammen?"

„Bare rolig. Nu skal jeg fortælle Dem det hele. Pigebarnet har aflagt Tilstaaelse. Vi troede først, hun havde mistet Forstanden. Hun blev ved at skrige, at hun var forgivet, og at hun maatte tilstaa, før hun døde. Men De véd maaske det hele?"

„Nej, jeg véd intet som helst. Fortæl mig det."

„Det viste sig, at Pigebarnet tidligere havde været forlovet med den unge Fyr. Han boede her i Huset oppe paa et af Tagværelserne og blev i Kvarteret betragtet som noget af en Adonis. Naa, de to havde en Bekendt, som var Bud paa et Sagførerkontor. Han saa' en Dag et Brev paa Kontoret til Frøken Sigrid Nielsen, hvori Sagføreren meddelte, at en Onkel til hende i Sydamerika var død og havde efterladt sig et Testamente, hvori han fastsatte, at 50,000 Kroner skulde udbetales til hans eneste Niece, Sigrid, og i Tilfælde af, at hun var død, til hendes eventuelle Mand og Børn. Budet plaprede om Aftenen ud med Historien til den unge Mand, som straks lægger en skummel Plan. Hvis han kan forhindre, at Sigrid Nielsen faar Brevet fra Sagføreren den næste Morgen, vil Fyren faa hende til at gifte sig med ham, inden hun véd noget om Formuen. Næste Morgen skjuler han sig paa den mørke Gang bag Tøjet, der hænger udenfor. Hunden ligger som sædvanlig uden for Døren. Lige idet Postbudet skal til at banke paa og aflevere Brevet, giver den unge Mand Hunden et Spark, saa den gøende farer op, og i det samme langer han ud og ridser Postbudets Haand med en Kniv, saa han taber Brevet. Postbudet raaber op og tror, det er Hunden, der har bidt ham. Beboerne kommer strømmende til, og da der bliver tændt Lys, er den unge Mand en af de interesserede Tilskuere. Senere læser han Brevet, hvori der staar, at Sigrid Nielsen vil faa nærmere Besked fra Sagføreren om et Par Uger. Nogle Dage efter frier han til den smigrede Frøken Nielsen. I Dag blev de gift paa Raadhuset, senere var de paa Domhuset i Anledning af Sagen med Postbudet, og da de kom tilbage for at fejre deres Bryllup, bandt den kærlige Ægtemand sin Brud til en Stol i Køkkenet, stoppede et Lommetørklæde i Munden paa hende, for at hun ikke skulde skrige, og lukkede op for Gassen. Senere vilde han have løst hendes Baand og foregivet, at det var Selvmord. Meningen var, at han og den unge Pige skulde have delt Pengene bagefter."

„Blev Fru Sigrid Petersen reddet?" spurgte den lille Herre mat.

„Der er ingen Tvivl om, at hun kommer sig — takket være Dem. Men maa jeg nu høre, hvordan De bar Dem ad med at gennemskue Forbryderen?"

Den lille Herre rystede paa Hovedet.

„Det véd jeg ikke selv. Det begyndte med, at jeg blev interesseret i Huset her. Huse interesserer mig altid. Jeg kan staa i Timevis foran dem og udmale mig, hvilke Mennesker der bor i dem, og hvad de foretager sig. Saa saa' jeg et Par Ansigter i Vinduerne her, og straks fik jeg en Følelse af, at noget frygteligt vilde ske i den Lejlighed. Det er en Slags sjette Sans, jeg har — jeg aner Forbrydelser."

Betjenten lo høfligt, men tvivlende. Den lille Herre fortsatte hurtigt:

„Henne paa Domhuset blev jeg sikker paa, at der var noget galt ved det hele, og da jeg kom op i Lejligheden her og saa', at Fru Sigrid Petersen var borte, anede jeg, at der var sket hende noget frygteligt, og at de to unge stod i Ledtog. Saa fandt jeg paa at sige, der var Gift i Sukkeret for at gøre Pigebarnet rasende paa sin Kammerat og faa hende til at tilstaa det hele."

Den lille Herre rejste sig op og tog sin Hat fra en Stol. Da Betjenten havde faaet hans Navn og Adresse, gled han beskedent ud ad Døren.

Betjenten saa' hovedrystende efter ham. „Aner Forbrydelser —!" sagde han og lo medlidende.

Men den lille Herre spadserede rank hen ad Gaden med et Smil paa Læberne. Han vidste bedre. Hans sjette Sans havde endnu aldrig svigtet ham.

Hr. Kjeldsen danser.

Fortsat fra Side 17.

„Aah, Willy! Hvor du tænker paa alting!"

„Jeg kan ikke taale at tænke paa, at du skulde trækkes med Kjeldsen, den Umulius."

Saa var der nogen, der kaldte paa Digenberg, og han rejste sig.

„Kom, min Engel. Nu skal vi ind og danse vort Opvisnings-Nummer. Inden længe skal vi danse hver Aften som Hr. og Fru Digenberg. Kys mig, min egen."

Da de var gaaet, stod Kjeldsen med bøjet Hoved og lukkede Øjne, mens han knyttede Hænderne i Lommen. Holm saa' bekymret paa ham.

„Hør," sagde han. „Tag det som en Mand. Det er da et Held, du fik Øjnene aabnet i Tide."

Kjeldsen saa' fast paa ham og spurgte:

„Hvor længe har du været klar over dette her?"

„Lige fra Begyndelsen," svarede Holm.

„Hm. Saa er der vel ogsaa andre, der er det?"

Holm tøvede lidt, saa sagde han:

„Ja, sandt at sige er du vistnok den sidste her i Byen, der har gennemskuet den lille Dame."

Kjeldsen nikkede langsomt.

„Naa, saadan. Ja, jeg har taget fejl, og det er jeg ked af, Holm," saa rettede han sig. „Men jeg er endnu mere ærgerlig over, at gamle Severinsen har løbet om Hjørnet med mig paa den Maade. Hvis hun nu gifter sig med Digenberg, saa véd hele Byen, at hun gav mig en Kurv for saadan en Dansedukkes Skyld, og det vil just ikke gavne mig, naar Valgdagen kommer. Kan du finde paa noget?"

Holm rystede paa Hovedet. Pludselig kom Andersen, Sagføreren, løbende og raabte:

„Kjeldsen. Skynd Dem lidt! Vi venter alle sammen paa Dem. De lovede at introducere Numrene i Aften, og vi skal lige til at starte Programmet."

Kjeldsen vendte sig med et Sæt.

„Holm," raabte han. „Nu har jeg det!" Saa løb han hurtigt ind sammen med Andersen. Jeg dukkede frem fra mit Skjulested.

„Hvad mente han?" spurgte jeg.

„Det aner jeg ikke," svarede Holm, og vi skyndte os ind.

Den ene Ende af Salen var lavet om til Scene, og der var forskellige, der optraadte med Sang og Recitation. Kjeldsen forestillede hver især. Omsider kom Turen til Ilva og Digenberg.

Kjeldsen tog dem begge ved Haanden, førte dem frem paa Scenen og vendte sig mod Publikum.

„Mine Damer og Herrer," sagde han. „Jeg har faaet tildelt den store Ære og Fornøjelse at meddele Dem noget, som maaske vil komme som en Overraskelse for mange af Dem, selv om vi indviede har vidst det i længere Tid, og denne Overraskelse, mine Damer og Herrer, er at deklarere Forlovelsen mellem to af mine bedste Venner, nemlig Frøken Ilva Berner og Hr. Willy Digenberg."

Ovre i et Hjørne af Salen hørtes lidt Spektakel, det var Fru Berner, der besvimede. Ilva og Digenberg stod paa Scenen med et stift Smil og foretog nogle mærkelige Synkebevægelser. Kjeldsen fortsatte ubarmhjertigt:

„Det unge Par vil om kort Tid gaa paa Turné som professionelle Dansere. Lad os udtrykke vore bedste Ønsker for dem i Fremtiden ved at give dem tre rungende Hurraer."

Jeg skal love for, at der blev raabt Hurra, men det var ikke for de nyforlovede. Det var for Kjeldsen, som pludselig var kommet tilbage mellem os igen efter at være opgivet af hele Byen. Folk var ellevilde.

Kjeldsen smilede og gik hen til Severinsen.

„Maa jeg ønske Dem glædeligt Nytaar og til Lykke med det unge Par. Nu, da vi har sørget for, at de unge bliver forenede, faar vi maaske mere Tid til at beskæftige os med hinanden, Hr. Severinsen. Tja, det var maaske ikke lige, hvad De havde ventet. Men, ikke sandt, Hr. Direktør, Kærlighedens Veje er uransagelige."

„Den forbandede Kærlighed," svarede Severinsen indædt."

En Gullaschfrøken.

Fortsat fra Side 27.

De var kommet forbi Ostenfeldts Villa, der laa ved Strandvejen, lidt før man drejede ind paa Sidevejen til Kirkegaarden. Hun havde skottet derind, men ikke et Menneske havde været at se, hverken i Vinduerne eller i den store Have. Men hun havde ganske bestemt set et Gardin bevæge sig oppe paa Kvisten, hvor hun vidste, unge Ostenfeldt havde sit Værelse. Og saa var hendes Blik tilfældigvis faldet paa Villaen ved Siden af, paa et Skilt paa Havelaagen, hvorpaa der havde staaet: *Villa til Salg.*

Og straks var den Tanke slaaet ned i hende, at den Villa kunde hendes Far jo købe. Naar de blev saa nære Naboer med Ostenfeldts, saa vilde det jo falde af sig selv, at hun fik Omgang med Søsteren og ham. Nu, da hun var rig, vilde Debora naturligvis betragte hende som ligestillet.

Paa Tilbagevejen havde hun igen set nøje paa Villaen. „Lyet" hed den, vel sagtens fordi den laa næsten skjult mellem Bøge og Birketræer. Men hun kunde da se, at den var hvid og firkantet og med to Etager.

Tænk, at bo dèr og ugenert at kunne følges med unge Ostenfeldt til Bal i den fine Klub — sandelig, ikke en eneste Gang vilde hun mere sætte sin Fod i Idrætsforeningen eller Arbejderforeningen. Nu kunde Johan Ulmer lade sig indføre dèr, saa meget han vilde, nu kom det heldigvis ikke hende ved mere.

Hun havde godt set Johan i Følget, men han havde da haft Forstand nok til at gaa straks og lade være at komme hen og trykke hende i Haanden. Eller maaske han vilde spille fornærmet, det kunde han jo ogsaa godt. Hun havde virkelig ikke i Sinde at lægge Mærke til ham nu.

Hvordan mon hun egentlig skulde forholde sig over for Hedvig? Hun kunde da i al Fald ikke invitere hende sammen med Ostenfeldts.

Det var nu forfærdelig ubehageligt, at Hedvig tjente hos dem. Hvis hun blot kunde faa Hedvig til at søge sig en anden Plads. Maaske det bedste var, at Hedvig kom til at tjene hos hendes Mor, for hun maatte naturligvis have Hjælp, naar de skulde bo i saadan en stor Villa. Ja, det blev den bedste Ordning, saa kom det af sig selv, at Hedvig ikke kunde komme ind i Stuerne, naar der var Gæster. Og Folk vilde snart glemme, at Hedvig og hun havde været Veninder.

3. Juliane tager Styret.

„Lyet" var blevet købt. Jensen syntes jo nok, den Villa var alt for stor og flot for dem, særlig da Familien kun bestod af tre Medlemmer. Det havde han ogsaa sagt. Men Juliane havde straks haft et Svar parat, der havde afvæbnet ham, hun havde sagt:

„Tre — vi bliver da fire eller fem. For nu skal Mor da ikke gaa og skure og skrubbe saadan som før. Hun er nødt til at have en Pige. Og naar først jeg har faaet e.. større Omgangskreds, saa maa vi ogsaa have en Stuepige, som kan varte op, naar jeg har Selskab. Og I skal naturligvis have en Stue for jer selv, hvor I kan være, naar jeg har Selskab, for I bliver selvfølgelig tidlig søvnige, og I bryder jer heller ikke om at sidde og høre paa det, vi taler om. Og tre Stuer skal vi have foruden jeres, saa kan du nok indse, at den Villa ikke bliver for stor."

„Jøss, Jane dog — alt det, du kan finde paa," sagde hendes Mor, men ikke i nogen glad Tone; det, at de skulde sidde i deres egen Stue, naar Juliane havde Selskab, var da noget sært noget. *(Forts. i næste Nr.)*

Svar paa Spørgsmaalene Side 12.

1. Caspar, Melchior og Balthasar.
2. Forebyggende.
3. Nej (man kan ikke give et forpligtende Løfte til sig selv; men hvis man samtidig har lovet en Arvtager, at man ikke vil forandre Testamentet, anses man for bundet).
4. Bulgarien.
5. Genskin af fjerne Lyn.
6. Navnet stammer fra den Inddeling af København i 8 „Roder", som findes i Byens Lov af 1606.
7. Gerhard Nielsen.
8. Søndag efter Paaske (paa denne Dag bar i Oldtiden de døbte, der havde modtaget Daaben Paaskelørdag, for sidste Gang deres hvide Daabsdragt).
9. Den danske Fisker Jens Laursen Væver (1822—1914).
10. „Ida Elisabeth."
11. Fra 1559 til 1645.
12. Berømt fransk Filmsinstruktør.
13. Et Hagekors (Inderne kalder det Svastika, af Sanskrit svasti: Lykke).
14. Frerslevstenen (findes nu i Nationalmuseet).
15. Norman Thomas.

Spørgsmaal og Svar

Fortsat fra Side 4.

Spørgsmaal:

Den lykkelige. 14 Aar, 164 cm høj. Vægt 100 Pund. Er det for meget? Mit Haar bliver hurtigt fedtet, og Faldet gaar ud. Raad udbedes.

Svar:

Nej, det er absolut ikke for meget. De skulde helst veje lidt mere, ca. 54 kg. — Faldet kommer igen, naar Haaret bliver affedtet, og dette kan lade sig gøre paa følgende Maade: De pulveriserer lidt almindelig Risstivelse, kommer det i en lille Lærredsklud og binder for Enden af Kluden, saa De har en Pose. Pudder Haaret hermed, hver Gang det bliver fedtet — dog ikke oftere end hver tredie Dag. Red Risstivelsen godt ud, og Deres Haar faar atter sit „Fald" igen. Efter at have vasket Haaret skyller De det i Kamillete.

S. S.

Spørgsmaal:

Vuf. 13 Aar, 165 cm høj. Vægt? Hvordan faar man mørke Øjenbryn?

Svar:

Vægten bør være ca. 55 kg. — De kan ikke faa mørke Øjenbryn ad naturlig Vej. Øjenbrynene kan sværtes med en lille Stift, men det virker aldrig smukt, og man kan altid se, at Farven er kunstigt fremkaldt.

S. S.

Spørgsmaal:

O. M. Hvorledes skal jeg faa mine Cinerarier og Kaksalarier kraftige og blomsterrige? Hvilken Slags Gøduing skal de have? Hvordan forhindrer man, at Cinerarier faar Lus?

Svar:

Udtræk af Kogødning eller Fjerkrægødning i passende Fortynding een Gang eller to om Ugen i Sommertiden er meget gavnligt for Planterne. Paa Grund af den ilde Lugt foretrækker de fleste dog at anvende Kunstgødning. En Teskefuld i en Liter Vand af Blandingsgødningen Nitrophoska, der ogsaa anvendes meget i Haverne, kan anbefales. I Mangel af andet kan man ogsaa anvende Husholdningssalpeter, som indeholder baade Kvælstof og Kali, men ingen Fosforsyre. Cinerarier vil altid faa Bladlus, navnlig hvis de staar lidt varmt. Saa snart det mindste eller rettere første Angreb opdages, maa Utøjet børstes af med en lille blød Pensel; Rygemidler kan vanskeligt anvendes i Stue. Paastrøning af Planterne med pulveriseret Tobak eller Tobakssand virker ogsaa hæmmende paa Bladlusene, men ser ikke godt ud.

R.

Spørgsmaal:

M. L., Skanderborg. Barken paa vort store Tulipantræ skaller af. Er det en Sygdom hos Træet?

Svar:

Skaller Barken af helt ind til Veddet, er det en sygelig Tilstand. Vi vil raade Dem til at lade en lokal Gartner se paa Træet.

R.

M. H. Det tilsendte Blad af en Bladbegonie har været angrebet af Thrips, et meget lille sugende Insekt, der har foraarsaget de indtørrede Partier. De nævnte Insekter fremkommer særlig, hvor Luften er for tør for Plantens Trivsel.

R.

Spørgsmaal:

Knold. Hvornaar og med hvilket skal Frugttræer sprøjtes?

Svar:

Frugttræer skal helst baade vinter- og sommersprøjtes og det sidste endda helst flere Gange. Det er ikke muligt i faa Linier at beskrive Vædskernes Sammensætning. Til Vintersprøjtning anvendes mest Frugttrækarbolineum, Svovlkalk eller Blaastensvædske, til Sommersprøjtning Bordeauxvædske med Tilsætning af forskellige insektdræbende Gifte.

R.

En Blomsterelsker. Uden nærmere Forklaring af Araucariens (Stuegranens) Plads eller Behandling er det ikke muligt at sige noget bestemt om Grunden til dens daarlige Udseende. Har den i den forløbne varme Sommer haft en meget solrig Plads, eller staar den i den mørke Aarstid i stærk, tør Varme, kan dette være Grunden. — Det tilsendte Blad er af en Begonie, men af hvilken Art kan ikke afgøres alene efter det foreliggende indtørrede Blad. — Bliver en Nerium for ranglet, saa den trænger til Nedskæring, foretages dette bedst lige efter Afblomstringen, men det gaar let ud over Blomstringen det først paafølgende Aar.

R.

Mønster-Kupon Nr. 1 (3/1 33)

Husk, at hvert Mønster koster 20 Øre + Porto (indenbys 10 Øre, udenbys 15 Øre), naar denne Rekvisition benyttes, ellers 50 Øre + Porto. Ved skriftlige Ordrer medsendes Beløbet i Frimærker. Mønstrene haves kun paa La-er i et Aar.

Udbedes Mønster Nr. ....

....

Navn ....

Adresse ....

....

Indsendes til "Hjemmet"'s Mønsterafdeling, Gutenberghus, København K.

EGMONT H. PETERSENS KGL.
HOF-BOGTR. - KØBENHAVN